

Джоана Линдзи

Наследникът

ГЛАВА 1

Двете дами се взряха през прозореца към мрачната, преобразена от зимата малка градина, където се разхождаше момичето. Макар градската къща да бе голяма и в аристократичен район на Лондон, около сградите нямаше достатъчно пространство, на което да бъде придаден „попасторален“ вид.

Лейди Мери Рийд, тяхната домакиня, се бе погрижила добре за своята градина, докато повечето ѝ съседни се задоволяваха само с морави. Затова можеха да бъдат сигурни, че ще открият винаги племенницата си Сабрина там, независимо кое време на годината беше.

Те продължаваха да наблюдават мълчаливо и замислено момичето. Алис Ламбърт гледаше намръщено. Сестра ѝ Хилари, която беше с една година по-голяма, изглеждаше още по-унила.

– Струва ми се, че никога не съм била толкова неспокойна, Хилари – прошепна Алис.

– Аз също, ако искаш да знаеш – отвърна с тежка въздишка Хилари.

Трудно можеше да се разбере по вида им, че са сестри. Хилари приличаше на баща им, висока, болезнено слаба, с кафеникава коса и светлосиви очи. Алис беше почти пълно копие на майка им, ниска и пухкава, с блестящи кестеняви коси и тъмносини очи, които придобиваха понякога виолетов оттенък.

Двете не се разбираха особено добре. Съвсем обичайно беше да се заяждат помежду си. Но този път като никога бяха единомислени. Племенницата, която почти бяха отгледали, тази вечер трябваше да бъде представена на лондонското общество и сестрите се притесняваха. За нещастие имаха основателна причина за тревога.

И не защото Сабрина нямаше да направи добро впечатление. Макар да не беше красавица като дъщерята на Мери, Офелия, за която това също щеше да бъде първи сезон, и Сабрина имаше какво да покаже. Дядото на Сабрина беше граф, а пращадото – херцог. Баща ѝ беше само барон, но те не се и надяваха да ѝ осигурят съпруг с височайша титла или дори с голямо богатство.

Не, тревогите им нямаша нищо общо с нормалните притеснения, които можеше да има човек, когато представя някоя провинциална девойка на брачния пазар във висшето общество. Ставаше дума за нещо

много по-лично и то бе свързано с причината, поради която двете сестри не бяха се омъжили. Страхуваха се да не би отдавнашният скандал, белязал семейството им вече три поколения, да изплува отново на повърхността след всичките тези години.

Но нито една от тях нямаше намерение да изрича на глас причината за своята нервност. По взаимно съгласие за някогашните трагедии никога не се говореше на глас.

– Мислиш ли, че ѝ е достатъчно топло с тази наметка? – попита Алис, все така намръщено.

– А мислиш ли, че това я интересува?

– Но страните ѝ ще изпръхнат от студа. Как за Бога, ще изглежда на първия си бал?

Докато продължаваха да наблюдават племенницата си, един окапал лист, пропуснат от градинаря на лейди Мери, долетя до нея и спря пред краката ѝ. Тя го забеляза, зае позата на фехтовчик и намущка листа с въображаема рапира. След това се засмя, вдигна листа и го хвърли. Вятърът го подхвана и го понесе нататък.

– Тя не приема сериозно възможността за брак – каза Хилари.

От Сабрина се очакваше да бъде точно толкова нервна, колкото лелите си, макар и поради други причини, но тя имаше напълно безгрижен вид.

– Как ще я приеме сериозно, когато знае, че ние с теб не се омъжихме и това изобщо не ни се отрази зле?

– Страхувам се, че създадохме у нея погрешно впечатление. На нейната възраст ние искахме и се надявахме да се омъжим, едва сега се радваме, че не го направихме.

Нито едната, нито другата страдаше истински, че няма съпруг. Това, за което може би съжаляваха, бе, че нямаха деца, но Сабрина, с чието отглеждане се бяха заели от тригодишната ѝ възраст, бе задоволена майчинския им инстинкт. Мнозина може би щяха да ги нарекат „стари моми“ и да видят в това причината за вечните им заяждания, но щяха да сгрешат. Двете сестри се караха непрекъснато още от съвсем малки. То просто им бе заложено.

Като че ли осъзнала изведнъж, че приема необявеното примирие, Хилари заяви рязко:

– Извикай я тук. Време е да я приготвим.

– Толкова рано? – възпротиви се Алис. – Та до бала има още няколко часа...

– Ще ни трябват часове, за да я приготвим както трябва – сръза я

сестра й.

– О, чудесно, на теб може и да ти трябват часове, но...

– Какво знаеш ти за това, след като дори не си имала дебют в обществото? – прекъсна я отново Хилари.

– А ти имаше, така ли?

– Това е без значение. Мери споменаваше многократно в писмата си, че започва да се приготвя веднага щом стане от леглото сутрин.

– На нея й трябва цял ден само докато се напъха в корсета си.

Хилари се изчерви като рак, но нямаше как да отрече обвинението срещу приятелката си от детинство, която бе толкова мила да ги приеме в дома си за сезона, тъй като те самите не притежаваха никаква недвижима собственост в Лондон. С годините Мери бе напълняла толкова, че когато пристигнаха вчера, Хилари едвам я позна.

– Дори дъщеря й започна да се приготвя от обяд – отвърна тя.

– Офелия просто обича да се гледа в огледалото – изсумтя Алис.

– Бих искала да знаеш...

Думите й заглъхнаха, тъй като двете излязоха от стаята. Подобни пререкания помежду им бяха обичайни. И никой, който ги видеше отсрани как разговарят шепнешком и в съгласие, не би предположил за спора им, включително и племенницата, която обсъждаха.

ГЛАВА 2

Сабрина Ламбърт беше нервна, но заради лелите си се опитваше да не го показва. Дебютът ѝ във висшето общество се планираше от една година и бе свързан с няколко пътувания до Манчестър за проби и попълване на гардероба ѝ. Знаеше, че лелите ѝ хранят големи надежди за нея и точно заради това беше нервна. Не искаше да останат разочаровани след всичките им усилия.

Но за разлика от тях, тя беше реалистка. Не очакваше да си намери съпруг в Лондон. Хората тук бяха прекалено изтънчени, докато тя беше обикновено провинциално момиче. Беше свикнала да разговаря за реклтата, времето и арендаторите, докато лондонското общество живееше предимно с клюки. Освен това в Лондон щяха да дойдат десетки други млади госпожици, лелеещи същата надежда. Смяташе се, че тук е мястото, където можеш да си намериш съпруг.

С напредването на вечерта Сабрина започна да се отпусна. Слава Богу, че имаше приятелка в лицето на Офелия, която бе изключително популярна. Но Офелия беше родена и израснала в Лондон. Вече познаваше всички, беше в течение на последните слухове и даже спомагаше за разпространяването им... дори да бяха свързани с нея самата. Лондонската госпожица бе в стихията си, а и дебютът ѝ бе в самото начало на сезона, три седмици по-рано.

Дори и да беше пристигнала навреме за първия бал на сезона, едва ли положението щеше да бъде кой знае колко по-различно, тъй като така или иначе откритието на сезона щеше да бъде красивата Офелия. А по ирония на съдбата, тя даже не търсеше съпруг, защото вече си имаше годеник, макар да не го бе виждала. Затова появата ѝ сред обществото беше просто спазване на традицията....

Така поне си бе мислела Сабрина, докато не откри, че приятелката ѝ всъщност не е особено щастлива от избора на родителите ѝ съпруг и възнамеряваше да си намери нещо по-добро.

А начинът, по който бе решила да го направи, като оплюва и осмива въпросния годеник при всяка възможност и пред всеки, който я слуша, се струваше отвратителен на Сабрина. Но доколкото знаеше, точно така се постъпваше в Лондон, когато искаш да се отървеш от нежелана партия.

И дори да съжаляваше бедния човек, който очевидно дори не беше

в Англия и следователно нямаше как да обори разпространяваните от Офелия слухове, не беше нейна работа да го защитава. В крайна сметка казаното може и да бе вярно. Откъде можеше да знае?

Освен това майката на Офелия им беше домакиня и добра приятелка на леля Хилари. Лейди Мери може би искаше да знае какво е намислила дъщеря ѝ, за да може да осуети осъществяването му, но Сабрина не смяташе, че има право да се намесва. Офелия се бе сприятелила с нея, беше я запознала с всичките си приятели и подобна постъпка щеше да бъде равностепенна на предателство. Нещо повече, собствените ѝ лели също не харесваха дядото на въпросния мъж...

Това точно беше и причината за съжалението, което Сабрина изпитваше към годеника на Офелия. Той, или по-точно дядо му, беше всъщност техен съсед. Лелите и го наричаха „стария глупак“ или „отшелника“, а когато мислеха, че не ги чува – даже и „старото копеле“. Сабрина никога не го беше виждала. Той действително живееше като отшелник и рядко напускаше имението си. А за тях бе новина фактът, че има внук. Дори се бяха изсмели, разбирайки, че Офелия е сгодена за този неизвестен наследник. Какъв внук? Никога не го бяха виждали, дори не бяха чували за него.

Според лейди Мери сам маркизът се бил свързал със съпруга ѝ и бе направил необходимото, за да уреди сватбата на своя внук. А, разбира се, семейство Рийд, се бе вкопчило веднага във възможността дъщеря им да се сдобие с тази толкова висока титла, която внукът щеше да наследи. Допълнителен плюс беше, че маркизът бе много богат и щеше да остави всичко на своя внук. От цялата тази уговорка бе нещастна единствено Офелия, по-точно – Офелия и многобройните ѝ ухажори.

А такива не липсваха. Младите мъже се тълпяха около нея, пленени от красотата ѝ. Но нима можеше да бъде другояче? Освен че беше винаги в крак с модата, тя имаше прелестни черти и, за разлика от майка си, стройна и гъвкава като върба фигура.

Сабрина от своя страна не притежаваше нито едно от тези предимства. Тя беше по-скоро ниска, само метър петдесет и пет, което нямаше да бъде лошо, ако гърдите ѝ не бяха толкова пищни и ханшът – толкова широк, а тънката талия ги подчертаваше още повече.

Но дори това нямаше да изглежда съвсем зле, ако поне цветът на косата и очите ѝ бе по-особен. Косата ѝ имаше най-обикновен кестеняв цвят, дори не лъскав или наситен, а най-обикновен, а очите, които всъщност бяха най-хубавото в нея, или поне тя си мислеше така, имаха цвят на пролетни люляци, с тъмновиолетов ръб на ирисите, и бяха наистина

изумителни за този, който ги вижда за първи път.

Тя познаваше добре това им качество, тъй като винаги когато се запознаваше с някого, независимо дали мъж или жена, той се вторачваше в тях, сякаш не можеше да повярва, че действително съществува такъв цвят. И на всичкото отгоре, чертите ѝ бяха най-обикновени, не, не беше грозна, в никакъв случай, но и никой не би я нарекъл красива. По-скоро безцветна.

Всъщност Сабрина никога не се бе чувствала нещастна заради външността си... докато не срещна Офелия и не си даде сметка какво е да си красавица. Както между нощта и деня, така и между двете не можеше да става и дума за сравнение. Вероятно това именно беше причината Сабрина да се успокои малко след като се появи на първия си бал и да се освободи напълно от предишната си нервност. Беше реалистка и знаеше, че не може да се състезава с Офелия за вниманието на младите господа, затова се отказа да прави каквито и да било опити. А веднъж след като се успокои, бе в състояние да бъде самата себе си, а не скованата, стеснителна мишчица, каквато се бе чувствала.

Сабрина обичаше да се смее и се постара да разсмее и някои други от присъстващите. Беше пряма, но притежаваше също така и чувство за хумор. Имаше дарбата да разсейва дори най-мрачното настроение. Покрай своите вечно мърморещи и препиращи се лели бе усъвършенствала тази дарба години наред, така че за нея вече не беше проблем да сложи край на свадите им, ако реши да се намеси.

Джентълмените, които я поканиха на танц тази вечер, го направиха единствено за да могат да я разпитат за Офелия и нейния годеник. Но тъй като все още не познаваше добре новата си приятелка, а годеника ѝ дори не бе виждала, тя нямаше как да отговори на въпросите им. Затова пък ги накара да се посмеят. Неколцина даже я поканиха отново именно поради причината, че беше забавна. А по едно време дори се случи така, че трима младежи пожелаха да я поканят в един и същ момент.

За нещастие обаче Офелия го забеляза...

ГЛАВА 3

Офелия стоеше в балната зала с три от най-близките си приятелки. Всъщност две приятелки и една позната, която тайно я презираше. Всяка една от тях бе красива по свой начин, макар и съвсем не толкова, колкото Офелия. Нито пък имаха по-високо положение в обществото от нея. Тя беше единствената знатна госпожица сред тях, тъй като баща ѝ беше граф, а техните бащи нямаха толкова престижни титли. Но Офелия не можеше да понася някоя от дамите в нейния кръг да я надминава по ранг или блясък.

И изобщо не си даваше сметка, че Мейвис Нюболт не я харесва. Никога не бе приписвала хапливите ѝ забележки на това. Та нима бе възможно някой да не я харесва при цялата ѝ популярност?

А знаеше колко е популярна. Никога не бе се съмнявала, че ще бъде кралицата на сезона и че ще може да избира измежду най-търсените ергени в града. Всички я обожаваха. Но какво от това, след като родителите ѝ бяха позволили на маркиз Бърмингдейл да ги омая с проклетата си титла?

Мразеше стария Невил Такъри, задето бе избрал именно нея за внука си, само защото някога майка ѝ бе живяла в близост до неговото имение и той смяташе, че ги познава лично. Защо вместо на нея не бе спрял на старомодната Сабрина, която все още живееше в съседство? Разбира се, знаеше много добре защо Сабрина не бе избрана за съпруга на наследника на рода Бърмингдейл.

Знаеше от майка си историята на семейство Ламбърт. Всички в Йоркшир я бяха чували, макар скандалът да бе толкова стар, че вероятно бе забравен от мнозина.

Родителите ѝ бяха истински глупаци. Офелия можеше да се уреди с херцог. Красота като нейната не се срещаше под път и над път. Но те се бяха задоволили с обикновен маркиз. Тя обаче нямаше да се задоволи с това. Щеше да се измъкне от налагания ѝ брак с наследника на Бърмингдейл. Мили Боже, та той не беше дори англичанин! Е, не чист. Нищо чудно, че маркизът се бе заел лично с избирането на неговата съпруга в епоха, когато браковете вече не се уреждаха от роднините както преди. Внукут му бе отгледан от варвари!

Потрепери при тази мисъл. И ако посрамването му не свърши работа и не успееше да му покаже, че от нея няма да получи друго, освен

безкрайно презрение, тогава просто щеше да измисли друг начин да се избави от него. Но в края на сезона щеше да има друг годеник, избран от самата нея. Не се съмняваше и за момент в това.

Точно сега обаче Офелия съзерцаваше младата гостенка на майка си и не можеше да повярва, че всички тези джентълмени се тълпяха около нея. Тя трябваше да бъде само нещо като нейна придворна дама. Но тъй като в момента наблизко нямаше джентълмен, който да чуе думите ѝ, тя можеше да изрази на глас мислите си, без да се притеснява как щеше да се отрази това на реномето ѝ. Беше толкова изненадана от това, което виждаше в отсрещния край на балната зала, че не можеше да се съдържи.

– Бихте ли погледнали натам – рече тя, за да привлече вниманието на своите събеседнички към Сабрина и тримата млади господа, разговарящи с нея. – Какво може да им казва, че да ги омайва толкова?

– Тя е твоя гостенка, Офелия – отвърна Едит Уорд, усетила завистта на своята приятелка, с намерението да я успокои. И трите девойки бяха изпитали на гърба си с нищо незаслужената завист на Офелия. – Несъмнено те просто желаят да поговорят с нея за теб.

Но доволството на Офелия не трая дълго, тъй като Мейвис заяви с привидна невинност:

– На мен ми се струва, че си е спечелила няколко обожатели, но всъщност това не ме учудва изобщо. Тя има забележително красиви очи.

– Тези особени очи надали могат да компенсират всичко останало в нея, което е повече от безцветно – остро отвърна Офелия. Но веднага съжали за тона си, тъй като той можеше да затвърди у другите впечатления, че наистина ѝ завижда, което, разбира се, не беше вярно. Затова побърза да добави, както си мислеше, с искрена въздишка, която обаче приличаше повече на недоволно изсумтяване: – Съжалявам я, бедната.

– Защо? Защото не е красива ли?

– Не само заради това, а защото произходът ѝ не е особено добър. О, Господи, не трябваше да споменавам това! Трябва да спрем дотук. Майка ми ще побеснее. Все пак лейди Хилари Ламбърт е нейна скъпа приятелка.

Тъй като знаеха колко е ядосана на майка си, момичетата не обърнаха внимание на последните думи на Офелия. Тя нямаше да има нищо против, ако майка ѝ побеснее. А предупреждението да не казват па никого, какво са чули, бе още по-безполезно, тъй като всички тези млади госпожици, както и майките им, живееха от клюки, и те със сигурност щяха да им разкажат дума по дума наученото току-що. Единствено Мейвис не си падаше по клюките, но сред висшето общество просто

нямаше как да минеш без тях.

– Произходът ли? – повтори жадно Джейн Сандърсън. – Да не искаш да кажеш, че е незаконородена?

Офелия се престори, че размишлява над този въпрос, но в крайна сметка се отказа заради скандала, който щеше да избухне.

– Не, по-лошо от това – отвърна тя.

– Какво може да бъде по-лошо...

– Не, вече и без това казах прекалено много – възпротиви се Офелия.

– Офелия! – възкликна Едит, най-голямата от четирите. – Не може да ни държиш в такова напрежение.

– Е, добре – въздъхна тя, все едно изтръгнаха насила информацията от нея, когато всъщност вече нищо не бе в състояние да я възпре да им разкрие тайната. – Но да си остане между нас. Доверявам ви се само защото сте ми най-добрите приятелки.

И продължи шепнешком. В края на историята двете момичета, които ѝ бяха наистина приятелки, гледаха с широко отворени очи. Мейвис се чудеше дали да ѝ вярва. Познаваше я добре и предполагаше, че не би се поколебала да наговори какво ли не, ако това ще спомогне да осъществи желанията си. А очевидно желанието на Офелия, в момента беше да съсипе напълно шанса на Сабрина Ламбърт да си намери съпруг в Лондон.

Тази вечер беше очернена репутацията на двама души, и то все от една и съща личност. Мейвис изпитваше искрено съжаление и към двамата, тъй като единственото им прегрешение беше, че Офелия не ги харесваше. Наследникът на Бърмингдейл несъмнено щеше да устои на бурята. Тя го беше превърнала в посмешище, така че родителите ѝ да се почувстват достатъчно унизени и да разтурят годежа. Но с тази титла и огромното си имение той пак щеше да си намери съпруга без проблеми.

Не можеше обаче да се каже същото за бедната Сабрина. Лошият произход бе прокоба за наследниците. Та кой ли джентълмен би пожелал да рискува и да се ожени за момиче като нея? Колко жалко! На Мейвис Сабрина наистина ѝ бе харесала. Тя беше мила, естествена, невинна – качества, които се срещаха рядко в Лондон, а на всичкото отгоре беше и забавна. Мейвис се чувстваше отчасти отговорна за случилото се, тъй като настрои окончателно Офелия срещу нея, като спомена за красивите ѝ очи.

Девојката поклати отвлатено. Наистина трябваше да си намери нова компания. Приятелството с Офелия Рийд не ѝ бе по вкуса. Злобна,

тщеславна горделивка. Мейвис се надяваше в крайна сметка да стане така, че Офелия все пак да се омъжи за наследника на Бърмингдейл. Така й се падаше – да има съпруг, когото бе направила сама за посмешище на цял Лондон.

ГЛАВА 4

Тази нощ определено не беше подходяща за пътуване и вероятно бе най-неприятната за годината. Вятърът завихряше гъстите снежни парцали и пречеше на видимостта, така че дори запаленият фенер не можеше да помогне. Беше кучешки студ. Никога в живота си със Хенри Майрън не бе усещал подобен смразяващ студ.

Времето в Англия рядко стигаше до такива крайности. Малко сняг не би притеснил никого. Но толкова далече на север в Шотландските планини щеше да му бъде трудно да не замръзне. Как бе възможно някой да живее при подобен безмилостен климат? Това бе истинска загадка за със Хенри, на когото бе възложена настоящата мисия.

Беше минал най-лошата част от пътя – една съвсем тясна пътека в подножието на планината. Всъщност Хенри не би нарекъл това планина. Приличаше повече на огромна скала, изникнала от земята, без дървета, без трева, дори без пръст, голяма гранитна маса, която блокираше пътя, и единственият начин да я преминеш бе да я изкачиш пеш или на кон.

Наложил се да остави екипажа край една църква. Но водачът го бе предупредил и затова той бе взел под наем кон за последната част от пътуването по тесните пътеки.

Сега съжаляваше, че не останаха да прекарат нощта в оная църква. Свещеникът им беше предложил подслон. Но бяха толкова близко до крайната точка на пътуването, само на час път от целта, че Хенри настоя да продължат. Разбира се, тогава още не бе завалил сняг. Снеговалежът бе започнал, след като преминаха от другата страна на огромната скала.

Хенри вече се тревожеше, че ще се изгубят и ще станат жертва на бялата смърт, а телата им ще бъдат намерени едва при разтопяването на снеговете през пролетта. Не се виждаше дори на две крачки, но водачът продължаваше да върви, сякаш виждаше пътеката и знаеше къде точно отиват. И изглежда наистина знаеше...

Голямата каменна къща изникна наред бялата пелена съвсем неочаквано и те се озоваха на прага ѝ, преди със Хенри да си даде сметка, че са пристигнали. Водачът заудря по вратата. Хенри не чуваше почти нищо, толкова силно виеше вятърът. Но вратата се отвори, отвътре полъхна топъл въздух и ги въведеха в стая с пукаш, буйно горящ огън.

Хенри беше вкочанен. След известно време обаче започна да се

затопля, но не можеше да овладее треперенето си. Около тях се суетеше някаква жена и цъкаше, недоумявайки как са се решили да тръгнат в такава виелица... поне на него му се струваше така, но не беше съвсем сигурен заради силния ѝ шотландски акцент. Тя метна тежко вълнено одеяло на раменете му и пхна във все още безчувствените му пръсти чаша затоплено уиски, като не се отдели от него, докато той не изпи и последната капка от алкохола, което, между другото, не му беше неприятно.

След известно време Хенри си помисли, че и той, и премръзналите пръсти на краката му може би щяха да оцелеят – болезнено откритие, направено с възвръщането на чувствителността в крайниците му. Най-накрая се сети да се огледа къде се намира.

Остана изненадан. Не знаеше какво точно бе очаквал да открие в дома на богат високопланински шотландски земевладелец, който при това живееше така изолирано... Всъщност може би очакваше да види стара, полусрутена постройка или просто голяма ферма. Все пак семейство Мактавиш бяха овцевъди, поне така му бяха казали.

Но видя нещо съвсем различно, което нямаше нищо общо с разкошните къщи наред английските имения. Сградата беше построена изцяло от камък – както бе известно, дървеният материал не изобилстваше в Шотландия, – но можеше спокойно да бъде мебелирана в стила и с удобството на типична благородническа провинциална къща. Вместо това обширната всекидневна приличаше по-скоро на средновековна зала в замък.

Иначе къщата беше от по-нов тип. Но очевидно същото не важеше за нейните обитатели. Като че ли строителят ѝ я бе създал такава в знак на протест, Той, изглежда, бе отгледан в някой старинен замък и се чувстваше най-добре в тази обстановка, затова се придържаше към нея.

Покрай облепените с тапети на флорални мотиви стени бяха подредени дървени пейки и маси от масивно дърво. Очевидно всички те се издърпваха в средата, за да може цялото домочадие да вечеря заедно, както се е правело в стари времена. По прозорците вместо завеси бяха опънати неошавени кожи. Те наистина пазеха от студа много по-добре от всякакви тъкани завеси, но все пак, чак пък агнешки кожи? Не се виждаше нито един диван или удобен стол, само още няколко нетапицирани дървени пейки край огъня. И слама на пода.

Когато я забеляза, сър Хенри се вторачи невярващо в нея, а после поклати. Значи все пак, вярно бе. Представителите на високопланинския клан Мактавиш наистина продължаваха да живеят като през средновековието.

Наоколо не се виждаше никой от господарите, макар да бе вечер. В огромната зала, бяха само той и водачът, но миг по-късно се появи отново жената, която ги бе посрещнала, с още две чаши затоплено уиски. Същност сега тя не беше сама. Следваше я висок млад мъж, който спря на прага, за да кимне на водача на Хенри, с когото очевидно се познаваха. Водачът наистина бе споменал, че е идвал тук и преди. После младият човек погледна към Хенри.

След като се запозна с помещението, което при други обстоятелства можеше да бъде удобна елегантна всекидневна, Хенри очакваше да види хората облечени в мечешки или по-скоро в агнешки кожи. Този мъж обаче носеше панталон и редингот. Можеше спокойно да се разхожда по някоя от известните лондонски улици, без да привлича вниманието, освен с изключителния си ръст и снажна фигура.

Той не каза нищо. Не изглеждаше особено доволен от пристигането на незнайния гост. Или може би неприязненото изражение бе нещо обичайно за него.

Това се стори доста смушаващо за Хенри. Макар да бе почти два пъти по-възрастен от младежа, той се притесни... Е, нищо чудно. Обитателите на високопланинската част на Шотландия нямаха нищо общо с любезните люде, които живееха в по-ниската ѝ южна част и общуваха от векове с англичаните. Много от северните кланове продължаваха да живеят като в стари времена, в трудности и лишения, но се подчиняваха стриктно на старейшината на клана.

Лорд Арчибалд Мактавиш не беше старейшина, но ръководеше малък клон от своя клан и бе освен това глава на семейството в широкия смисъл на думата, което включваше дори далечни братовчеди, но, за нещастие, нямаше пряк наследник, тъй като бе надживял и четиримата си сина. И именно поради тази причина Хенри смяташе, че посещението му няма да бъде прието с добро око. Щеше да има късмет, ако не го изритат обратно в снежната виелица, след като обясни защо е дошъл.

Но застаналият на прага младеж не можеше да знае причината за посещението му, следователно негостоприемното му поведение не беше свързано с това и беше или естествено за него, или насочено по принцип към англичаните. А той знаеше, че Хенри е англичанин, тъй като бе говорил с жената, която ги бе посрещнала, а тя от своя страна бе довела младия мъж.

Младежът се приближи внезапно. На светлината на огъня и двете факли, които горяха от двете страни на камината и бяха единственото осветление в огромното помещение, Хенри успя да види, че мъжът не е

чак толкова млад, колкото му се бе сторил в началото. По-скоро беше на около двайсет и пет години. Поне изражението му издаваше зрялост, която говореше, че възрастта му е малко по-голяма, отколкото изглеждаше отдалече.

– Ако водачът не беше с вас, щях да си помисля, че сте се изгубили, сър. Е, какво иска един, англичанин от Арчи Мактавиш?

Хенри побърза да се представи с подобаваща тържественост.

– Тук съм по спешен и важен въпрос. Аз съм адвокат на лорд Невил Такъри, който е...

– Знам кой е Такъри – пресече го нетърпеливо домакинът. – Значи все още е жив?

– Ами, да, поне беше, когато тръгнах от Англия, но не е сигурно колко още ще живее. Не се чувстваше добре, нали разбирате, а на неговата възраст положението му може да се влоши всеки момент.

Шотландецът кимна отривисто и заяви с лек акцент:

– Елате в кабинета ми, където е по-топло. Тук става дяволско течение.

– Кабинета ви ли?

Тонът на Хенри бе толкова изненадан, че неговият домакин повдигна въпросително вежди, но след това, най-неочаквано, избухна в смях:

– Не казвайте, че сте се хванали на шегичките на стария Арчи.

Хенри, който не беше свикнал да бъде причина за подобно веселие, отвърна сковано:

– И що за шегички са това?

– Ами тази стая, разбира се – отвърна младият мъж, като продължаваше да се усмихва. – Той държи всички непознати да бъдат канени тук, а не в нормалната част на къщата. Смята, че е забавно, тъй като така щели да си помислят невероятни неща за него.

Хенри се изчерви силно, задето се бе хванал.

– Тогава тази стая сигурно не се използва много? Освен за непознати?

– О, не, използва се, когато овцете се размножат много и в кошарите няма достатъчно място за малките агънца, а навън е сковал студ. И, разбира се, в сезона на стригането, когато идват представители на клана от най-далечни места. Тогава имаме нужда от достатъчно голямо помещение, където да ги храним всичките, и това върши добра работа.

Хенри нямаше представа дали току-що казаното не беше също шега. А и предпочиташе да не разбира, а поканата да отиде в топлия кабинет звучеше обещаващо, затова побърза да последва младия мъж.

Останалата част на къщата беше наистина мебелирана комфортно и в съответствие с очакванията, които пораждаше у човек величественият ѝ вид. Ако при влизането си Хенри не бе обзет от такова неустойимо желание да се озове по-скоро пред огъня и вестибюлът не беше толкова тъмен по това време на нощта, може би щеше да забележи това още преди да бъде въведен в превърнатата в кошара всекидневна. Но сега, когато на една маса бе поставена газена лампа, можеха да се зърнат входовете на другите стаи и елегантната, удобна мебелировка.

Кабинетът беше малък, но много приятен, затоплен от огъня в голямата камина, което показваше, че младежът бе работил допреди малко. Хенри предположи, че това е управителят на имението на Арчибалд, но вече беше направил достатъчно погрешни предположения, затова попита любезно младия мъж за името му, още щом се настани в мекия, тапициран с кожа фотьойл срещу писалището.

– Аз съм Мактавиш, разбира се.

Този отговор не му каза кой знае колко, особено като се имаше предвид, че вероятно всички живеещи в имението носеха това име, но адвокатът беше прекалено уморен от пътуването и суровото време, затова не настоя за повече разяснения.

– Лорд Арчибалд уведомен ли е за пристигането ми? – попита вместо това той.

– Старецът вече си е легнал, тъй като става много рано сутрин. Но може да кажете на мен какво ви води при него.

Независимо дали беше управител или секретар, този човек очевидно се занимаваше с делата на Арчибалд, затова Хенри не виждаше причина да не му отговори.

– Дойдох, за да взема внука на лорд Невил.

Странно, но тези думи като че ли развеселиха младия Мактавиш. Той присви почти незабележимо устни. Тонът му обаче беше издайнически.

– Така ли? – изрече развеселено той. – Ами ако внукът му не желае да бъде взет?

Адвокатът въздъхна. Не биваше да се занимава със служители.

– Наистина би трябвало да обсъдя този въпрос с лорд Арчибалд – рече той.

– Така ли смятате? Дори и след като внукът е на такава възраст, че може да решава сам?

Хенри бе толкова изтощен, че нямаше сили да се ядоса.

– Тук няма какво да се решава, млади човече – отвърна той. –

Дадено е обещание и лорд Невил изисква то да бъде изпълнено.

При тези думи неговият домакин се облегна назад и се намръщи.

– Какво обещание?

– Лорд Арчибалд е наясно с това, както му е ясно и че моментът е дошъл...

– Какво... по дяволите... обещание? Аз съм внукът и на двамата и аз ще реша дали въпросното обещание трябва да бъде изпълнено, ако за-сяга мен.

– Вие сте Дънкан Мактавиш?

– Да, и по-добре веднага ми обяснете веднага за какво става дума!

ГЛАВА 5

– Мили Боже, никога ли не са ви казвали?

Дънкан Мактавиш се изправи зад писалището си, наклони се над него и почти изкрещя:

– Нима имам вид на човек, който знае за това?

Хенри го гледаше невярващо. Знаеше със сигурност, че Дънкан е на двацет и една години. И през всички тези години никой не му го беше казал? Дори родителите му? Нито пък лорд Невил го беше предупредил, че внукът му не е уведомен. Вече започваше да се пита дали наистина Невил не знаеше.

Освен това се упрекна, че не бе разбрал по-рано кой стои пред него. Очите на младежа бяха действително точно копие на тези на Невил – тъмни, среднощно сини. Носът имаше патрицианския профил, с който бяха известни всички представители на семейство Такъри. Поне всички предшественици, чиито портрети висяха в галерията на Съмърс Глейд. Младият Дънкан обаче не приличаше по нищо друго на маркиза. Макар Хенри да не бе виждал маркиза на младини, знаеше портрета му от времето, когато бе бил на възрастта, на която беше сега внукът му.

В Невил Такъри, четвърти маркиз Бърмингдейл, нямаше нищо забележително, което да привлича вниманието. На младини той бе имал съвсем обикновена външност и това не се бе променило особено с времето, а той вече приближаваше осемдесетте.

Огромният ръст на Дънкан вероятно бе наследен от рода Мактавиш. Както и тъмночервеникавият цвят на косата. А освен това беше красив, и то много, по един мъжествен, суров начин. Именно тази мъжественост го правеше да изглежда по-възрастен за годините си.

Ако не знаеше точно на колко години е неговият домакин, Хенри щеше да се закълне, че е по-възрастен. Може би животът в тези диви планини преждевременно състаряваше човека – резкият климат, тежките условия, допълнително утежнени от изолираността на мястото.

Колкото до въпроса, който му беше зададен току-що, адвокатът наистина държеше старият Арчибалд Мактавиш да присъства на разговора. Той знаеше за обещанията, за които двамата се бяха споразумели след размяната на множество остри писма. И трябваше отдавна да е обяснил ситуацията на младия Дънкан.

– Това обещание е направено от майка ви преди вашето раждане –

отвърна Хенри. – Иначе нямало да ѝ бъде разрешено да се омъжи за баща ви. И тя го направила охотно. Обичала баща ви. Тогава никой не се възпротивил срещу него, със сигурност не и баща ви, който я искал, независимо от условията – той също много я обичал.

– Сър Хенри, ако не обясните веднага за какво обещание става дума, ще ви изхвърля на секундата обратно навън.

Заплахата бе изречена спокойно. Лицето на Дънкан бе непроницаемо, но адвокатът не се усъмни нито за миг, че той говори напълно сериозно. Освен това не можеше да го вини, че е толкова разстроен. Защо никой не му бе казал досега?

– Вие, или по-скоро първородният син на майка ви, който по-късно се оказва, че сте вие, бил обявен за наследник на лорд Невил, ако той самият не създаде други наследници, което така и не стана.

Дънкан седна отново на стола си.

– Това ли е всичко?

Хенри не беше сигурен как да подходи с младия си събеседник. Всеки друг на негово място би решил, че това е най-щастливият ден в живота му. Та малко ли беше най-неочаквано да разбереш, че си наследник на английски лорд? Но той знаеше отношението на шотландските планинци към англичаните, а Дънкан Мактавиш бе отгледан сред тях. Освен това не беше виждал никога английския си дядо, дори не бе стъпвал в Англия.

– Имате ли представа каква чест е това, лорд Дънкан?

– Не съм никакъв лорд, затова не ме наричайте...

– Точно за това става дума. Вие сте лорд – прекъсна го гостът. – Една от титлите на лорд Невил вече ви принадлежи заедно с имението към нея...

– Проклет да е, ако го е направил! – скочи отново младият мъж. – Няма да ме превърнете в англичанин само защото онзи старец е пожелал така.

– Но вие сте наполовина англичанин..

Това му спечели един наистина гневен поглед, който го накара да потрепери. Дънкан обаче се овладя и отговори спокойно. Изумително беше с каква лекота преминаваше от гняв към спокойствие и обратно.

– Нали знаете, че не съм длъжен да приемам тази английска титла?

– А вие разбирате ли, че ще станете маркиз Бърмингдейл, независимо дали го искате или не?

Настъпи продължително, смущаващо – поне за Хенри мълчание, нарушавано единствено със скърцане на зъби от страна на Дънкан. Най-

сетне той проговори:

– Защо дойдохте да ми го съобщите, след като, както казахте, маркизът не е мъртъв?

– Вие навършихте пълнолетие. Част от обещанието на майка ви е по това време да бъдете изпратен при лорд Невил, ако е все още жив, какъвто е и случаят, за да може сам да ви инструктира, относно вашите отговорности, и да се погрижи да се задомите както трябва, преди да умре.

– Да се задомя ли?

– Да се ожените.

– В такъв случай предполагам, че даже ми е избрал и годеница? – попита саркастично младият мъж.

– Ами, наистина го е направил – отвърна с безкрайна неохота Хенри.

При тези думи Дънкан Мактавиш избухна в гръмогласен смях.

ГЛАВА 6

Дънкан не смяташе, че наглостта на английския му дядо може да го засегне. Невил Такъри можеше да му избира колкото си иска съпруги. Кой щеше да го принуди да се ожени за която и да е от тях? Той сам си беше господар. Ако дядо му искаше да го контролира и да му се налага така, както твърдеше неговият адвокат, трябваше да изпрати за него порано, преди да бъде в правото си да взема сам решения.

Цялата ситуация беше абсурдна. Арчибалд бе поверил на Дънкан управлението на фермите, мините и другите производства на клана Мактавиш, още след като бе навършил осемнайсет години. Защо бе постъпил така, ако през цялото време е знаел, че внукът му няма да бъде тук, за да продължи да го прави? Обещание, направено преди неговото раждане, за което знаеха всички... освен самият той. Невероятно!

Той лично нямаше нищо против англичаните. Собствената му майка беше англичанка, въпреки че след като се бе омъжила за представител на клана Мактавиш беше започнала да пренебрегва този факт. Враждебността ѝ бе проникнала във всяка негова клетка, резултат от недоверието и неодобрението, на които бе ставал свидетел през целия си живот. И въпреки това от него се очакваше да отиде в Англия, да живее сред англичани? Дори да се ожени за една от тях? Проклет да е, ако го стори!

Доброто му настроение не трая дълго, след като повери дребния англичанин на грижите на икономката, която щеше да го заведе в стаята му. Прекара безсънна нощ ту развеселен, ту вбесен от значимостта на това, което бе пазено в тайна от него. В крайна сметка стигна до извода, че Арчибалд очевидно имаше план как да осуети изпълнението на това отдавна дадено обещание. Нищо друго нямаше логика. И първата му работа на сутринта щеше да бъде да разбере точно какъв бе този план.

Както можеше да се очаква, Арчибалд беше в кухнята още с пукването на зората. Дънкан се присъедини към него, както правеше всяка сутрин. И двамата не можеха да спят до късно. Предпочитаха да закусват в кухнята, която бе най-топлото място в къщата по това време на денонощието, а официалната трапезария беше прекалено студена и огромна само за двама души.

Така беше от четиринайсет години, когато бе починал и последният

от четиримата сина на Арчибалд. Последният бе бащата на Дънкан. Двама от тях бяха станали жертва на природните стихии. Родителите на Дънкан бяха си отишли заедно от този свят. На път за Франция, където отивали да сключат договор за нови пазари на вълната на клана Мактавиш. Въпреки краткото разстояние, бурята била толкова силна, че корабът претърпял крушение и не успял да стигне до френския бряг.

Дънкан също щеше да сподели съдбата им, ако не бе получил страшен пристъп на морска болест, още преди корабът да вдигне платна. Арчи, който бе отишъл да ги изпрати, настоя да върнат момчето. Дънкан бе много разочарован. Толкова му се искаше да пътува. Това щеше да бъде първото пътуване толкова далеч от дома за едно седемгодишно дете... и последното.

Като единствен пряк наследник на Арчибалд, оттогава насетне се грижеха и пазеха Дънкан толкова, че той понякога чувстваше, че се задушава. Не можеше да вини стареца. Ужасно беше да погребеш четири деца. А Дънкан бе единственият му внук.

Двама от другите синове на Арчибалд също се бяха оженили преди смъртта си, но общо трите бременности в двете семейства бяха приключили зле и останалите без деца съпруги – върнати на семействата им след смъртта на техните съпрузи. Последният син бе станал свещеник, ала бе загинал, падайки от покрива на църквата, който бе поправял.

Арчи бе преживял наистина много трагедии. Същото се отнасяше и за Дънкан, който помнеше само един от чичовците си. Въпреки това беше смайващо, че дядо му не се бе превърнал в сърдит на целия свят старец. Той всъщност не беше и чак толкова стар, макар всички да говореха за него като за „стареца“. Но се беше оженил млад и четиримата му сина бяха родени един след друг, през първите четири години от брака. Съпругата му сигурно би родила още деца, ако не бе се поминала при раждането на последното от момчетата.

Той не се бе оженил повторно, макар да не му бяха липсвали възможности. Имаше ги дори и сега. Беше само на шейсет и две години. По-голямата част от косата му беше все още червена, макар и прошарена на слепоочията, както и брадата му, което му придаваше достолепен вид. Но сега, след като бе прехвърлил повечето задължения на Дънкан, той излизаше рядко, а когато си седеше къщи, обикновено не полагаше особени грижи за външността си.

Тъй като нямаше кого друго да впечатлява освен готвачката, с която флиртуваше от години и която, за нещастие, никога не го бе приемала на сериозно, Арчи често можеше да бъде видян все още с ризата, с

която спеше, и по обяд.

Днес обаче беше напълно облечен, сресан и измит, и не изглеждаше особено доволен, когато внукът му влезе в кухнята. Очевидно беше научил за пристигането на адвоката. Това щеше да позволи на Дънкан да премине направо към темата в момента, в който заемеше мястото си.

– Защо не ми каза, Арчи?

Дядо му се намръщи, ала не защото се бе обърнал към него на малко име, и не се опита да избегне отговора, като се престори, че не разбира за какво става дума.

– Защото не исках да поделяш предаността си, преди да е станало нужно.

– Да я поделям? Аз съм предан на това място и така ще си остане завинаги.

Арчи се усмихна при тези думи и за момент придоби доволен вид, но после въздъхна.

– Трябва да знаеш какво стана навремето, момчето ми. Моят Доналд си изгуби ума по майка ти. Не можеше и да става дума да не се ожени за нея, макар да беше англичанка. А тя бе младо момиче, нямаше още осемнайсет. Баща ѝ не беше особено щастлив, че бе отдала сърцето си на един шотландец. Нито пък искаше дъщеря му да живее толкова далеч от дома. Отказа да им даде съгласието си да се оженят. И продължи да упорства цяла година. Но обичаше дъщеря си и не му се искаше да я гледа как се топи от мъка. Накрая склони, но постави условие – наследникът на Доналд, моят наследник, да му бъде изпратен, при... ъъ, навършване на пълнолетие. Ако майка ти му обещаела това, можела да се омъжи за Доналд.

– Разбирам защо е дадено обещанието, но не знам защо аз научавам последен за него.

– Честно казано, момчето ми, аз се надявах, че старият проклетник ще умре много преди да си станал пълнолетен, а неговите адвокати няма да се сетят за теб. Сигурно има някакви роднини и тогава те щяха да ги намерят, за да наследят проклетата му титла. Но той явно ще надживее всички ни.

Последните думи бяха изречени с такава ненавист, че Дънкан вероятно щеше да се разсмее, ако той самият не беше засегнат. Все още не беше разбрал какъв е планът на дядо му, но той не бе приключил с отговора на въпроса му.

– Ами майка ми? – попита младежът. – Тя защо го пазеше в тайна от мен?

– Това никога не е било тайна. Ти просто беше много малък, когато тя умря, синко. Щеше да ти каже, като пораснеш още малко. Тя не страдаше заради даденото обещание. Все пак беше англичанка и бе щастлива, че ти ще бъдеш следващият маркиз Бърмингдейл. А и се впечатляваше от титлите. Повечето англичани се впечатляват.

– Трябваше да ми кажеш, Арчи. Не биваше да отлагаш до деня, в който ще дойдат да ме отвеждат, и аз да не знам нищо. Какво да правя с онзи англичанин горе, който мисли, че ще тръгна с него?

– Но ти наистина ще тръгнеш с него.

– Как пък не!

Дънкан скочи рязко от стола си и той се прекатури на пода. Шумът стресна готвачката в другия край на помещението, тя изтърва ножа и изпищя, тъй като острието едва не се заби в пръстите на краката ѝ. Жената изгледа с укор младежа, но той не забеляза, тъй като не отделяше поглед от дядо си. Арчибалд от своя страна бе свел дълбокомислено очи към масата.

– Не може да стоиш така пред мен и да твърдиш, че не си измислил начин да ме измъкнеш от това глупаво положение – продължи разгорещено внукът му. – Не мога да повярвам! Кой ще поеме нещата тук, ако аз замина?

– Аз се справях доста добре, преди ти да се заемеш. Все още не съм толкова стар...

– За да се вкараш по-рано в гроба...

Арчи се засмя и това накара внука му да млъкне.

– Не мисли, че като ти дадох юздите, бях готов да се оттегля. Не, просто ти имаше нужда да се научиш на това, момчето ми, а то става най-добре на практика.

– И с каква цел? За да замина в Англия и да стана презрян маркиз ли?

– Не, за да имаш личен опит в тези работи и да можеш да научиш и сина си.

– Какъв син?

ГЛАВА 7

Двамата старци бяха разменили доста писма и доста бяха поспорили. Това стана ясно на Дънкан тази сутрин, докато седеше на масата, без да докосне закуската, която му сервира готвачката. Вместо това поиска уиски и при това подмина строгия поглед на старата мома, задето възнамерява да пие алкохол толкова рано. Спорът не беше за това дали Дънкан да отиде в Англия, а кой ще вземе първородния му син.

– Той ще поеме нещата тук един ден – обясни Арчи. – Никой не очаква да се разкъсаш на две, синко. Тук имаме предостатъчно работа, а същото се отнася и за Англия, за да можеш да се справиш с всичко. Това би било прекалено много за когото и да било, а и разстоянието е много голямо, за да кръстосваш непрекъснато напред-назад.

И двамата старци искаха внукът им да се ожени колкото се може по-скоро, за да му се роди дете още следващата година, с което да разполагат така, както бяха разполагали с него самия. И не се интересуваха какво смята той за това, че си позволяваха да се разпореждат с живота му. Вече се бяха споразумели, че след като Невил получаваше Дънкан, бе справедливо Арчи да получи неговото първородно дете.

На младия мъж му се прииска да се качи на някой кораб и той да го отведе колкото се може по-далеч от двамата му дядовци. Но обичаше Арчи. Беше му много ядосан, но това не бе основание да разбие сърцето му.

Наясно беше обаче, че собственият му живот всъщност никога не бе му принадлежал. Те бяха решили, че той ще постъпи така, както му кажат и толкоз. Може би, ако беше възпитан другояче, пълният контрол нямаше изобщо да му прави впечатление, но шотландците бяха изключително независими хора, а обитателите на планинските области – дори още по-независими. И точно поради това не можеше да повярва, че Арчи възнамерява действително да изпълни проклетото обещание. Да се съгласи, за да осигури съпругата, която е искал Доналд, да, но в крайна сметка нямаше нужда да го изпълнява.

– Ами ако откажа да отида?

Възрастният мъж тъжно въздъхна.

– Обичах майка ти като своя дъщеря. Това бе изненада за мен, защото беше англичанка, но тя беше чудесно момиче и се привърза бързо към мен. Още преди много години, преди тя да умре, си дадох сметка,

че няма да бъде в състояние да пренебрегна даденото от нея обещание. И дори сега, когато вече е мъртва и изборът зависи единствено от мен, не мога да петня паметта ѝ.

– Изборът зависи от мен, Арчи, не от теб.

– Не, и ти като мен нямаш избор, – тъй като обичаше майка си и не би опетнил паметта ѝ, нали?

Дънкан не отговори. Думите заседнаха в гърлото му. Разбира се, че не можеше да оскверни паметта на майка си, но в този момент я мразеше, задето го беше поставила в подобно отчаяно положение. Гърлото му се стегна още повече.

Мълчанието му накара Арчи да добави:

– Ти все още не виждаш ползата, която успях да извоювам за теб, като отложих заминаването ти. Ако беше отишъл при Невил преди три години, както искаше той, щеше да зависиш напълно от милостта му. А сега ще установи, че трябва да внимава какво иска от теб, тъй като може да получи в отговор както „да“, така и „не“. Заради майка си ще поемеш задължението, с което тя те натовари с такава радост, но ще можеш да го направиш така, както ти искаш, не както иска Невил.

Въпреки това на Дънкан му се искаше тукатси да изрита Хенри Майрън обратно в Англия... без него. Тази мисъл му се стори толкова привлекателна, че за малко не изскочи от кухнята, за да го направи. Нито майка му, нито дядо му се бяха съобразили с неговите собствени предпочитания. Беше прекарал целия си живот във високопланинска Шотландия. Как можеха да мислят, че би желал да се пресели някъде другаде? Нито титлите, нито богатството бяха в състояние да го накарат доброволно да отиде в Англия.

Но ако съществуваше начин да се манипулира Невил Такъри, както очевидно бе направил Арчи, забавяйки заминаването му, искаше поне да знае какъв е той. Затова вдигна стола си и седна отново.

– И как успя да отложиш заминаването ми? – попита младият мъж.

Дядо му се усмихна, горд от постижението си.

– Първо му напомних, че ти си също и мой наследник, и тъй като живееш при мен, ще му бъде дяволски трудно да те вземе.

– Но вече си бил планирал да ме пожертваш! – възкликна горчиво Дънкан.

– О, момчето ми, много ми се иска новината да не те бе разстроила така. Това, което му казах, беше блъф, но той не го прие за чиста монета. В продължение на шест месеца си отправяхме заплахи, после още девет месеца спорихме, когато заявих, че ще се задоволя с твоето

първородно дете, тъй като той не искаше да се отказва и от него. Знаех какво си мисли – че ако в твое лице не успее да постигне каквото иска, тогава ще възпита твоето дете така, че да може да те замести. Но явно не разсъждаваше трезво, след като мислеше, че ще живее достатъчно дълго, за да възпитава твоето дете.

– А ти ще живееш ли достатъчно дълго, за да го направиш?

Арчи се засмя.

– Ти също не разсъждаваш правилно, момчето ми. Като мой и негов наследник, ти ще се радваш твоят син, или двама, или трима сина, колкото са, да получат полагащото ти се наследство и от двете страни. Ще бъде само от полза за първородното ти дете, ако го изпратиш тук колкото се може по-рано. Но аз ще надживея онзи негодник и той го знае.

– Ти спомена за някакви общо петнайсет месеца. А как успя да го удържиш досега?

– Ами, спорът за детето естествено доведе до обсъждане на булката. Той настояваше да се ожениш за англичанка. И не искаше да отстъпи от това, но така спечелих още пет месеца, докато, въз... го обсъждахме. Тогава аз настоях тя да бъде най-хубавото момиче, което може да се намери, и откриването ѝ му отне доста време.

– Предполагам става дума за английска дама?

Арчи се засмя отново.

– Да, и точно заради това му беше необходимо толкова много време.

ГЛАВА 8

Това вероятно беше най-мрачното и безнадеждно изглеждащо място, което бе виждал някога. Може би за всичко бяха виновни гъстата мъгла и голите дървета. Или пък изгледаше така безлюдно заради ранния утринен час.

От друга страна младежът се намираше в такова състояние на духа, че трудно нещо можеше да го ободри. В такова настроение бе естествено да не хареса Съмърс Глейд, даже да го намрази.

Сър Хенри искаше да пристигнат предишната нощ и нямаше да бъде трудно да го направят, тъй като странноприемницата, в която отседнаха, се намираше само на двайсет минути път оттук. Но младежът не искаше първата му среща с английския му дядо да стане, след като, бе прекарал цял ден на седлото. Искаше да бъде във форма, а не изморен, способен да мисли само за гореща вана и легло.

Не беше планирал да пристигне преди Невил Такъри да е станал, но се получи точно така и това му беше доста неприятно, тъй като се беше настроил враждебно към дядо си. А имението не беше запуснато, както се бе надявал, когато го бе видял отдалеч. Вътре гъмжеше от слуги, повече, отколкото бяха нужни за десет големи семейства, а в случая трябваше да се грижат само за един старец.

Все пак Дънкан не можеше да не признае, че къщата беше изключително голяма и затова имаше нужда от известен брой слуги, които да се грижат за нея. Освен това, доколкото знаеше, англичаните бяха малко поразглезени, особено лордове като дядо му, и сигурно мислеха, че се нуждаят от огромен персонал.

А къщата, която изглеждаше доста мрачна отвън, отвътре беше светла и величествена. Мебелировката във всички салони, на които успя да хвърли поглед, беше старовремска, във френски стил, изискана, с фина дърворезба. Беше добре запазена, макар и малко помпозна, което го накара да се усмихне.

Картините и огледалата бяха в тежки позлатени рамки, почти толкова широки, колкото това, което ограждаха. Огромните кристални полилеи бяха в състояние да ослепят всеки, имал дързостта да насочи поглед към тях, когато всичките им свещи са запалени. А наличието на цветя във всяка стая показваше, че някъде в къщата има зимна градина.

Оказа се, че Съмърс Глейд, поне отвътре, няма нищо общо с това,

което Дънкан бе очаквал от един стар английски маркиз. Беше очаквал дядо му да се заобиколи със стари, тежки мебели, а не с фриволния декор от миналото столетие.

Но това всъщност не беше изненадващ факт, тъй като Невил бе живял през миналия век и бе напълно нормално да предпочита радостните форми и колорит на атмосферата, сред която бе израснал. Сега вече Дънкан нямаше да се учуди, ако дядо му се появеше с някоя от онези глупави бели перуки, които са били модерни по времето на същия този стил мебели.

Бяха необходими четирима прислужника – високомерният иконом, който го предаде на грижите на една от камериерките на долния етаж, тя пък след това го предаде на една от камериерките на горния етаж и най-сетне – на строгата икономка, – за да бъде отведен до стаята си на горния етаж. Когато икономката го посрещна, младежът вече едвам съдържаше смеха си – защо бяха нужни толкова много хора, за да го отведат до стаята му, след като бе достатъчно само един да му покаже пътя. Но се оказа, че това не е краят на церемонията.

Появи се нова камериерка, за да запали огъня. Последва я друга, която донесе гореща вода и кърпи. По петите ѝ вървеше трета с голям поднос с бисквити, наденички, няколко вида сладкиши и по една малка каничка горещ чай и какао. Не бяха минали и десет минути от нейното излизане, когато се появи нова млада госпожица, за да го попита дали се нуждае от нещо друго.

И най-накрая влезе мъж, който се представи като Уилис.

Беше слаб, дребен човек на средна възраст. Той гордо обяви, че е избран за личен камериер на Дънкан. Имаше кестенява коса (по-скоро това, което бе останало от косата му) и кафяви очи, а изражението му беше олицетворение на високомерието. Досега Дънкан си мислеше, че е видял образа на високомерието в лицето на иконом на Глейд. Оказваше се обаче, че Уилис успява да бъде дори още по-надменен и от него.

Младежът не беше толкова неосведомен, че да не знае каква е службата на личния камериер. Просто бе изненадан, че вече имаше личен камериер, при това той вече разопаковаше багажа, който Дънкан едва бе успял да измъкне от ръцете на някакъв настойчив лакей, за да отнесе сам до стаята си. Новодошлият не му даде възможност да му обясни, че не се нуждае от неговите услуги.

– Това поличка ли е, милорд? – попита, без да губи време, Уилис.

– Шотландска национална носия, човече! – изрева пламнал

младежът, възмутен от обидата.

Без да се притесни ни най-малко от тона му, камериерът зацъка с език в отговор и отиде да остави поличката на писалището. Дънкан го изгледа ужасен. Обидата сама по себе си бе нещо достатъчно лошо, но чак пък и да не обърне внимание на гнева му?

– Излез! – нареди той.

Това вече привлече вниманието на Уилис, но той само попита:

– Милорд?

– Никога досега не съм имал нужда от личен камериер, няма и да имам.

Вместо да се обиди и нацупи, Уилис зацъка отново и рече:

– Вие не сте виновен, като се има предвид къде сте израснал, но това тук е Англия и съм убеден, че бихте искали всичко да бъде както трябва.

– Така ли? – попита заплашително младият мъж, усещайки, че отново го обзема гняв.

– Разбира се, че искате, и разбира се, че се нуждаете от мен. Нито един джентълмен не би и помислил да се облича сам.

– Аз не съм джентълмен и ще продължавам да се обличам сам. А сега да те няма повече тук, човече, за да не заповядам да те изхвърлят.

Сега вече Уилис най-сетне очевидно прие сериозно думите му, тъй като го изгледа почти паникьосано.

– Не бихте го направили наистина, нали? Това ще има ужасни последствия за мен.

– Само защото нямам нужда от теб?

– Никой няма да го повярва – увери го камериерът. – Ще бъде прието единствено като моя грешка и никога повече няма да мога и да се надеявам за подобна престижна служба. Това ще ме съсипе, милорд, ако ме върнат обратно в Лондон.

Дънкан бе готов да се закълне, че долната устна на събеседника му трепереше. Въздъхна. Той не беше лош човек, просто имаше свои разбирания и навици. Но нямаше желание да бъде отговорен за нечие „съсипване“. Не искаше обаче и да прави компромиси.

– Добре тогава, ти ще се грижиш за прането и гладенето на това, което ще нося, но ще се обличам сам, ясно ли е?

– Благодаря, милорд – отвърна Уилис и възвърна незабавно високомерния си, дразнещо-снизходителен тон. – Ще може ли да повикам шивача на маркиза, за да ви направи няколко проби, или очаквате пристигането на още няколко сандъка с ваши вещи?

Дънкан го изгледа безмълвно. Подай пръст на един англичанин и...

ГЛАВА 9

Сабрина не гледаше на разбулването на семейната история като на някаква голяма трагедия. Лондонското общество реагира така, че наистина човек не можеше да не се размее. Тези, които преди се отнасяха към нея с любопитството, запазено за всеки новопоявил се на сцената, сега ѝ хвърляха погледи, които казваха: „Ама ти още ли си жива? Е, няма да бъде за дълго, гарантираме ти.“

Една дама дори се бе разкрещяла, защото я помислила за призрак. Девојката само можеше да предполага в колко изопачен вид бяха стигнали слуховете до ушите ѝ.

Разбира се, сега вече не можеше и да се надява да си намери съпруг в Лондон. Все пак кой джентълмен, който се женеше, за да се подсури с наследник, а това бе причината да се женят повечето от тях, би си избрал съпруга, която вероятно нямаше да живее достатъчно дълго, за да му роди желания син? И двете ѝ лели все още бяха живи, години след трагедията, но очевидно никой не вземаше това предвид. Не, изисканото лондонско общество не се интересувахе от този факт.

Нямаше никакъв смисъл да обяснява на когото и да било истината за своето семейство. Така или иначе те щяха да вярват на това, което им се иска. Нима доказателствата не крепяха вярата им? Всъщност истината не беше толкова съблазнителна, колкото клюката. Много по-интересно бе да се твърди, че представителите на семейството ѝ са склонни да слагат край на живота си доста преди определения им от Господ краен срок.

За нещастие пращадото на Сабрина бе направил точно така, а малодушната му съпруга, неспособна да понесе трагедията, бе последвала примера му. Но това бе всичко. Дъщеря им Лусинда по същото време вече била омъжена за Уилям Ламбърт, здрав като камък граф, и двамата имали две дъщери – Хилари и Алис. Бащата на Сабрина, Джон, все още не бил роден, и поради тази причина титлата на стария херцог била наследена от някакъв далечен клон на рода, чиито представители семейство Ламбърт никога не били виждали.

Никой, поне в семейството, не беше сигурен дали Лусинда бе скочила от балкона на втория етаж или бе паднала случайно. Здравето ѝ се било влошило донякъде след раждането на сина им, и тя се намирала в депресия месеци след появата на Джон, затова не било изключено да е

поела същия път като своите родители. Но независимо каква била истината, никой не се усъмнил и за миг в мотива за нейните действия, така че скандалът избухнал отново и споменът за него останал достатъчно дълго, за да съсипе шансовете за брак на Хилари и Алис.

Това трябвало да бъде краят. Все пак графът бе внесъл нова кръв в семейството. И приказките за „лошата кръв“ били почти заглъхнали по времето, когато Джон се оженил за Елизабет, и Сабрина се появила на бял свят.

Но тогава родителите ѝ имали малшанса да консумират някаква развалена храна и да умрат преди намесата на лекарите. Дори кучето бе издъхнало, тъй като бе изяло няколко, подхвърлени му от тях късчета месо. А две от кухненските слугини, които само опитали храната, получили силно натравяне. Лекарите бяха оповестили, че трагедията е в резултат от консумацията на развалена храна, но не след дълго се бе разнесъл слухът, че двамата са погълнали отрова с храната...

Хилари и Алис знаеха, че това не е така. Брат им и неговата съпруга бяха се обичали и бяха много щастливи, заедно. Тяхната смърт бе наистина резултат на нещастна случайност. Но и този път отново никой не бе повярвал.

Лелите на Сабрина, естествено, бяха отчаяни, че скандалът бе пламнал отново след всички тези години и бе провалил всичките им надежди. Не можеха да проумеят, кой е проявил толкова злост, че да налее отново вода в лондонската клюкарска мелница. Всъщност, какво ли щеше да се промени, ако разбяха кой е извършителят? Злото бе сторено. И поради това нямаше смисъл да стоят повече в Лондон.

Племенницата им бе щастлива, че се прибират у дома. Беше разбрала, че Лондон, с всичкия му блясък и суета, изобщо не е по вкуса ѝ. Беше прекалено многолюден и мръсен, с натежал от дим и сажди въздух. Липсваха ѝ разходките из покритата с кристално чист сняг природа, както и мирисът на животни и зеленина през по-топлите месеци. Затова нямаше търпение да се махне от всичката гмеж и боклук на столицата..

Радваше се, че посети поне един бал, тъй като подобна възможност надали щеше да ѝ се отдаде повече, след като се върне у дома, и няколко партита, преди клюката да се бе разпространила. Сега вече поне знаеше какво представлява Лондон. По-добре беше да знае, отколкото да се пита цял живот, така че според нея пътуването дотук не бе пълна загуба на време.

И за разлика от лелите си не се притесняваше, че сега вече сигурно никога няма да се омъжи. Напротив, предполагаше, че един ден ще

открие някой добър човек, достатъчно интелигентен, за да прозре истината зад слуховете. Неколцина от нейните предци действително се бяха самоубили. Това не означаваше, че цялото ѝ семейство е обречено на същата съдба. А ако все пак не срещнеше такъв мъж, това нямаше да бъде кой знае каква трагедия – лелите ѝ го доказваха.

По ирония на съдбата техните домакини, семейство Рийд, също се приготвиха за пътуване до Йоркшир, тъй като бяха получили съобщение да се представят в Съмърс Глейд, за да се запознаят с внука на Невил Такъри, който трябваше, да пристигне всеки момент там. Естествено някой предложи да пътуват всички заедно, по-точно идеята бе на лейди Мери, а дъщеря ѝ Офелия помоли трите гостенки да ги придружат в Съмърс Глейд.

Алис и Хилари щяха да отклонят поканата, ако не бяха толкова разочаровани от начина, по който напускаха Лондон. Та те дори не харесваха своя съсед, маркиза. Но Офелия обясни, че вече е поканила неколцина от другите си приятели да посетят Съмърс Глейд и така щели да си прекарат доста приятно.

Алис и Хилари съзряха в това последна възможност племенницата им да привлече погледа на някой млад джентълмен, затова се съгласиха. Те очакваха също, че след като се омъжи, Офелия ще организира множество празненства, което щеше да даде възможност на Сабрина да се показва все пак пред хорските погледи. Тази мисъл ги поободри, затова на девойката сърце не ѝ даде да им откаже, макар да ѝ се струваше неприлично да гостуват на маркиза, без да са поканени от него.

Освен това бе наясно кои са истинските мотиви на Офелия да я покани заедно с неколцина други млади хора в Съмърс Глейд. Първо, тя беше вбесена, че я измъкват така по никое време в разгара на лондонския сезон и това бе начин да си подсигури някакъв заместител. И второ, тя очевидно имаше нужда от нещо, което да я окуражи – беше дала да се разбере, че се страхува от варварина-планинец, за когото родителите ѝ я задължаваха да се омъжи.

Сабрина беше отвратена от начина, по който приятелката ѝ опитваше да се отърве от своя годеник, и ѝ съчувстваше. Наистина в тези времена бе нещо нечувано да те карат да се омъжваш за човек, когото даже не си виждала. Така че страховете ѝ бяха напълно разбираеми.

Симпатиите на Сабрина вероятно щяха да бъдат още по-големи, ако Офелия бе изразила желание да се омъжи по любов, но това очевидно не влизаше в сметките ѝ. Тя просто нямаше търпение да чака, за да разбере дали внукът на маркиза ще ѝ подхожда, а и се надяваше да се

сдобие с по-висока титла. Изобщо не я притесняваше фактът, че наоколо изобщо не бе пълно с млади херцози, които чакат да задоволят амбициите ѝ. Младата жена беше сигурна, че ще си намери херцог, принц или дори крал, стига само да си го постави за цел. Наистина имаше изключително високо мнение за собствената си особа.

Когато се изправиха пред строгия иконом на Глейд, настъпи смущение. Вместо очакваните трима посетители пред него стояха осмина, тъй като междуременно по пътя към тях се бяха присъединили двама от обожателите на Офелия. Очакваше се да пристигнат и други. Офелия се справи със ситуацията по типичния за нея начин – просто обезоръжи икономата, който за нея не беше нищо повече от слуга.

– Щом ще трябва да стоя тук – обясни тя, – значи ще трябва да останат и приятелите ми. Аз рядко оставам без гости, така че ще се наложи да свикнете с това.

За неин късмет родителите ѝ бяха все още навън и не чува високомерната забележка, в противен случай щяха строго да я смъмрят. Видът на икономата обаче ясно говореше, че маркизът ще разбере за случилото се. Офелия несъмнено се надяваше точно това да стане. Тя нямаше желание маркизът да я хареса. Възнамеряваше да се държи отвратително, за да принуди него или внукът му да развали годежа.

Поне Сабрина ѝ двете ѝ лели нямаше да трябва да пътуват надалече, ако се случеше най-лошото и маркизът ги изгонеше. До тяхната къща, която се намираше в покрайнините на Оксбоу – малко градче, имаше само двацет минути път, така че нямаше да бъде проблем да си тръгнат, дори посред нощ. Не им оставаше друго, освен да почакаат и да видят дали лорд Невил смята да търпи прищевките на бъдещата си снаха.

ГЛАВА 10

В това време Дънкан и неговият дядо, които нямаха представа за наплива от лондонски гости, се срещнаха за първи път на горния етаж. Младежът бе настоял да изчака в дневната на маркиза, тъй като личният му камериер бе отказал да го събуди по-рано от обичайния час. И така Дънкан изчака в продължение на почти два часа появата на стареца.

А когато това стана, камериерът се появи с пламнало лице зад него – очевидно Невил го бе смърлил, че не го е събудил по-рано. Между другото младежът не бе имал нищо против чакането, тъй като то му бе дало възможност да огледа някои от вещите, които дядо му очевидно смяташе за ценни, след като ги държеше в дневната си.

Странни африкански маски, окачени на едната стена, показваха, че Невил бе посетил този континент в някой период от живота си, или поне бе искал да го направи. Друг ъгъл на стаята бе запълнен с произведения на китайското изкуство. На камината бяха подредени египетски статуетки. Очевидно Невил или обичаше да пътува, или колекционираше необичайни предмети, предимно антики.

Мебелите обаче бяха в същия френски стил, който преобладаваше навсякъде в къщата. Писалището имаше толкова кокетен вид, че Дънкан би се страхувал да го използва, за да не би да предизвика разпадането му, ако се облегне на него с лакът. Отгоре бяха поставени два портрет-миниатюри, на единия от които той разпозна майка си като съвсем млада, вероятно нарисуван непосредствено преди да замине за Шотландия и да се омъжи за Доналд. Вторият беше на дете с яркочервена коса.

Младият мъж спря и се вторачи. Сигурно беше негов, макар да не помнеше някой някога да го бе рисувал. Той изобразяваше играещо навън момченце, което не съзнаваше, че го наблюдават. А косата на Дънкан действително бе яркочервена в детството му, макар да бе потъмняла значително с възрастта. Всъщност не забеляза друга прилика освен косата, но вероятно вината бе на художника, а и не виждаше причина това да не е наистина негов портрет.

Просто не можеше да си обясни защо Невил е искал да има негов портрет, след като нито веднъж през целия живот на Дънкан не бе направил опит да го види или поне да се свърже с него. Беше си кореспондирал с Арчи, но никога със своя единствен внук и това според него говореше красноречиво за чувствата на маркиза. Той му бе обещан и

Невил най-вероятно гледаше на него като на поредното си произведение на изкуството, достойно да бъде ценено, но отношението му към него бе лишено от всякаква сантименталност.

И сега, когато се видяха за първи път – маркизът бе застанал на прага на вратата на спалнята си, двамата се визираха безмълвно един друг, изненадани, тъй като никой не виждаше това, което бе очаквал.

Косата на Невил бе побеляла напълно и бе подрязана непосредствено до ушите, каквато бе модата в момента. Беше остарял някак... изискано. Нямаше съмнение, че е на преклонна възраст, но имаше много малко бръчки, а погледът му бе необикновено жив. Сребристите брадичка му придаваше изключително фин, макар и европейски вид. Това впечатление се подсилваше от слабостта или по-скоро от крехкостта и ниският му ръст. Стойката му обаче бе съвсем изправена. Този човек изобщо нямаше намерение да умира, както бе намекнал Хенри. Нищо подобно. Маркизът изглеждаше в превъзходно здраве.

– По-едър си... отколкото очаквах..

Това бяха първите му думи.

– А ти не си толкова стар, колкото очаквах – отвърна в същия дух внукът му. – Нито пък толкова болен.

Тези слова нарушиха изпълнената с напрежение тишина. Невил влезе с бодра крачка в дневната и зае с въздишка мястото си зад писалището. Тъй като не откри в цялата стая стабилен стол, който да не заплашва да се строши, ако седне на него, младежът застана срещу камината. Съвсем скоро обаче разбра, че изборът му беше неуместен, тъй като огънят гореше силно, и в стаята беше прекалено топло, а пред камината – нетърпимо горещо.

Затова се приближи до един от трите прозореца и понечи да го отвори.

– Моля те, не го прави – възпря го дядо му и забелязал въпросителния му поглед, додаде с леко смутен тон: – Предупредиха ме да се пазя от теченията. Моите лекари, изглежда, смятат, че белите ми дробове няма да издържат още едно възпаление. За съжаление това означава, че в стаите, където ходя най-често, се поддържа доста силна топлина.

– Значи все пак си бил болен?

– Прекарах цялата последна зима на легло. Тази година съм по-добре.

Дънкан кимна. Дядо му не се вайкаше – просто отбелязваше безстрастно факта. Младежът остана до прозореца, където беше сравнително по-хладно. Плувал в пот, той съблече самото си.

– Предполагам си наследил този ръст от баща си... И косата – отбеляза маркизът, без да сваля очи от него.

– Казват, че имам твоите очи.

– Би ли имал нещо против... да се приближиш, за да мога да ги видя?

Въпросът, изречен почти умоляващо, смути младежа.

– В такъв случай зрението ти не е добро?

– Нося очила – отговори или по-скоро изсумтя дядо му, – но все ги слагам някъде, където след това не мога да ги намеря.

Тонът му напомни толкова за Арчи, че той почти се отпусна. Наложихо се да си каже, че това не е дядото, който го бе отгледал и бе заслужил обичта му. Този никога не бе участвал в живота му и не означаваше нищо за него.

Но все пак се приближи и застана право срещу писалището на Невил. И се почувства доста неудобно под зоркия му поглед. Едвам се удържа да не се извърне неловко, но все пак успя да остане на мястото си.

– Елизабет щеше да се гордее с теб, ако можеше да те види сега.

Това бе нещо като комплимент, но от него Дънкан изпита по-скоро досада.

– А ти откъде знаеш какво би почувствала тя, след като не си я виждал нито веднъж след сватбата й?

Горчивината в гласа му беше явна. Дядо му трябваше да е напълно глух, за да не я усети, но макар някои от другите му сетива да започваха да му изневеряват с възрастта, слухът му все още бе наред. Той застина и дори да бе имал желание да говори за миналото, се отказа.

– Лейди Офелия и родителите й ще пристигнат днес – заяви рязко той, – В наш интерес ще бъде, ако се опиташ да й направиш добро впечатление. Тя ще спечели от този брак повече, отколкото ти, но имам информация, че е изключително популярна в Лондон и са й направени доста предложения, затова до сватбата ще трябва да се постареем да й се харесаме. Днешните млади хора – добави той, – без изобщо да се замислят, само заради някакъв каприз, нарушават даденото обещание.

Дънкан не беше сигурен дали последното не беше казано по негов адрес. Дватама имаха кръвно родство, но маркизът никога не се бе опитал да се свърже с него, дори и с писмо, преди да бе настъпил моментът „да изпълни обещанието си“, и дори тогава бе писал на Арчи, а не на внука си. Нямахме откъде да знае какъв човек е станал синът на дъщеря му... освен от онова, което му е казал Арчи. Младежът се намръщи,

като се питаше какво точно бе казал единият му дядо на другия по негов адрес в множеството писма, които си бяха разменили през годините.

– Аз не нарушавам дадените обещания, след като ги направя, разбира се, но в този случай още не съм обещавал нищо.

Събеседникът му го изгледа изненадан.

– Сър Хенри не ти ли съобщи за годежа с...

– Той ми съобщи за годежа, който ти си стъкмил. Нима все още не си разбрал, че пред теб стои възрастен човек, не момче, чиито решения трябва да се вземат от друг? Дойдох заради майка си, ще се ожена заради Арчи, който явно иска да свърша тази работа колкото се може по-скоро, но аз сам ще си избира годеница. Ако твоята лейди Офелия ми хареса, може и да се ожена за нея, но нищо не ме задължава да го сторя, преди да съм я видял.

– Разбирам – промълви бавно старецът. – Дошъл си тук с намерение да се инатиш...

– Така ли мислиш? Аз бих казал, че не ми е никак приятно да бъда тук. Все някой – ти, Арчи, майка ми – трябваше да ми каже за проклетото й обещание, а не да научавам от някой си Хенри.

Дънкан побърза да излезе от стаята, преди да бе казал нещо, за което после щеше да съжалява. Не трябваше да разкрива истинските си чувства. Нямахше намерение да го прави, поне не толкова скоро.

ГЛАВА 11

Никой не се изненада, че Сабрина побърза при първата възможност да се измъкне навън. Тя харесваше и четирите сезона и обичаше да се разхожда дори в най-студеното време. Природата, както в най-прелестните, така и в най-безмилостните си проявления, бе истинско чудо за нея. Доставяше ѝ удоволствие да вдигне лице към падащите капки дъжд вместо да изтича да се скрие, да усеща вятъра в косите си, слънцето – по страните си. Когато бе малка, лелите ѝ се шегуваха, че била фея – просто била скрила някъде крилцата си и сега не можела да ги открие.

Изкачи хълма, на който понякога се бе спирала, когато бе идвала от другата посока при своите разходки. Този хълм бе най-близката точка до Съмърс Глейд, на която се бе озовавала досега, но оттам се разкриваше чудесна гледка към имението на лорд Невил. Беше го виждала през всички сезони, затова знаеше, че мрачният му вид сега щеше да се промени през пролетта, когато високите дървета наметнат отново зелените си мантии.

Това бе една наистина прекрасна стара къща, а сега, след като я видя и отвътре, бе действително впечатлена. Жалко че маркизът не канеше по-често гости, за да я показва на своите съседи, които, подобно на семейство Ламбърт, винаги бяха изпитвали силно любопитство както по повод на него самия, така и на дома му.

Разбира се, той всъщност и сега не организираше някакво празненство, макар да му бяха дошли неочаквани гости. А дали щеше да положи усилия да им осигури приятно прекарване, все още можеше само да се гадае. Сабрина нямаше да се учуди, ако след разходката завареше лелите си да приготвят отново багажа. И това нямаше да я разстрои особено, макар да ѝ се искаше най-сетне да се запознае с достопочтения лорд Невил, след като години наред бе живяла толкова близо до него, а никога не го бе виждала, даже отдалеч.

Тя обаче не бързаше да се върне и да разбере какъв е развоят на нещата. Щом стигна върха на хълма, седна, запленена от гледката, без да се притеснява, че може да изцапа дрехата си с пръст или трева. Алис и Хилари често се оплакваха на приятелките си, че като дете племенницата им никога не успяваше да доизноси дрехите си, тъй като винаги ги съсипваше със сок от къпини или петна от трева много преди да стане време да бъдат сменени с други, по-големи.

Тя беше и си оставаше безгрижна в това отношение, но външността, такава, каквато я разбираха другите, никога не бе заемала особено високо място сред нещата, които я вълнуваха. Защо ли трябваше да си губи времето, след като нямаше кой знае какво да разкроява?

Свали бонето и го остави на земята до себе си. Вятърът щеше да го издуха, ако панделките не бяха все още в ръката ѝ, но тя така и не забеляза, че фасонът му се развали напълно. Беше затворила очи, за да усеща по-добре вятъра, който играеше с косите ѝ и ги разпиляваше във всички посоки. Засмя се, когато едно кичурче се заплете около носа ѝ и я погъделичка.

Причината да не чуе приближаващия конник, който за малко не я стъпка, не се дължеше само на факта, че беше със затворени очи и оглушена от вятъра. Той просто се приближи толкова бързо от другата страна на хълма, иззад гърба ѝ, че се озова до нея, преди и двамата да забележат.

Сабрина се отърва на косъм. Когато конят се вдигна на задните си крака и ездачът му опъна юздите, за да избегне стълкновението, копитата на животното се стовариха върху бонето. Тя, естествено, не забеляза това... В момента цялото ѝ внимание бе съсредоточено върху това да се изтърколи колкото се може по-далеч от жребца, тъй като беше много по-лесно да направи това, отколкото да се изправи и да изтича с тежките си поли.

Но тя не бе единствената, която се овъргаля. Когато се вдигна на задните си крака, конят изхвърли конника от гърба си и той се приземи там, където хълмът се спускаше рязко надолу, така че ездачът се претърколи няколко пъти, преди да успее да се задържи.

Сабрина първа дойде на себе си. Непознатият седеше малко по-надолу, изглеждаше замаян или не можеше да проумее какво се бе случило. Жребецът се бе отдалечил, но не много, и пръхтеше неспокойно. Беше отнесъл бонето на девойката, все още закачено на едно от копитата му, и сега се опитваше да изпасе копринените цветя по него.

Първото, което ѝ направи впечатление, бе силата на мъжа. Той просто се набиваше на очи, а късия зимен жакет подчертаваше широчината на раменете му. Но погледът ѝ бе привлечен от краката му – те бяха голи, поне коленете, между шотландската поличка и високите ботуши.

Шотландска поличка през зимата? Колко необичайно! Беше виждала и преди минаващи през Оксбоу шотландци, но само през лятото. Повечето от тях предпочитаха да се обличат по-топло през по-студените

дни. Не му ли беше студено на този непознат?

Изведнъж се сети кой трябва да е това – годеникът на Офелия. Поличката и тъмночервеникавите коси подсказваха шотландския му произход, а в Съмърс Глейд, накъдето препускаше, очакваха шотландец. Офелия със сигурност щеше да се изненада и да се откаже набързо от желанието си да се отървава от него. Как можеше да постъпи другояче – той бе толкова красив, че дори Сабрина затаи дъх.

Мъжът се изправи и тя установи с изненада, че е не само едър, а и много висок. Започна да изтръсква енергично прахта от поличката си, като при тези движения разголи на няколко пъти едното или другото си бедро. Девојката се изчерви. Той все още не я беше забелязал. А страните ѝ и без това бяха порозовели достатъчно от вятъра, така че нямаше кой знае каква разлика.

– Добре ли сте?

Непознатият се завъртя рязко.

– О, ето ви и вас. Аз би трябвало да ви задам този въпрос. Забелязах, че седите там, едва в последния момент.

Тя му се усмихна. Акцентът му беше лек и приятен, гласът – плътен. Макар и странен за ушите ѝ, той ѝ допадна, стори ѝ се някак лиричен. А тъмносините му очи я смутиха, когато се насочиха право към нея.

– Така и предположих.

– Моите извинения. С животното не си допаднахме особено – изръмжа той и погледна недоволно към коня. – Но аз и не съм кой знае какъв ездач. Предпочитам да вървя пеш, ако разстоянието не е много голямо.

Какво съвпадение! Също като нея. Тя можеше да язди, при това доста добре. Бяха я научили още като дете, но това със сигурност не бе сред достойнствата ѝ. Дамските седла ѝ се струваха изключително неудобни, освен това имаше два здрави крака, които Господ ѝ бе дал, за да си служи с тях.

Споменаването на думата „разстояние“ я подсети да попита:

– Значи точно пристигате в Съмърс Глейд?

Той сведе поглед надолу към имението, преди да отговори:

– Не, просто трябваше да изпусна малко парата и реших, че онзи жребец ще ми свърши работа. Какво глупаво предположение. Трябваше да се досетя, че язденето по-скоро ще влоши състоянието ми, вместо да го подобри.

Девојката се засмя. Това накара събеседника ѝ да я погледне

отново, този път по-съсредоточено, отколкото първия.

Видът ѝ беше ужасен, дългите кестеняви коси се бяха оплели, но това му се стори доста привлекателно. Беше дребна, но дори дългото палто, което стигаше до глезените ѝ, не можеше да скрие пищността на гърдите ѝ, макар да скриваше всичко останало. Забеляза, че две копчета се бяха скъсали... и най-красивите виолетови очи, които някога бе виждал.

Изведнъж му дойде някаква мисъл и той рязко попита:

– Да не би случайно вие да сте лейди Офелия?

– Мили Боже, не, но вие трябва да сте варваринът от планините, за когото напоследък слушам толкова много.

Кой знае защо, това не го обиди. Може би заради игривите искрици в прекрасните ѝ очи. Очевидно терминът „варварин“, използван във връзка с него, ѝ се струваше забавен, а това от своя страна пък на него му се струваше забавно.

Беше сложил поличката, която по принцип не носеше през зимата, за да даде на Невил да разбере, че предпочита шотландските неща пред английските. И това наистина можеше да се стори варварско на другите, като се имаше предвид кое време на годината бе, но смехотворният английски студ не можеше да го смути. Сега, когато имаше време да се замисли над този факт, той също му се стори забавен. Затова отвърна развеселено:

– Да, това трябва да съм аз.

– Не сте толкова стар, колкото предполагам – продължи непознатата.

Младежът повдигна въпросително тъмночервеникавите си вежди.

– И колко стар мислехте, че съм?

– Поне четирийсетгодишен.

– Четирийсет! – изрева той. Смехът ѝ беше заразителен. Дънкан се съдржа с мъка да не се размее с нея и дори успя да я изгледа строго, поне така се надяваше. – Значи се шегувахте с мен?

– Толкова очевидно ли беше?

– Малцина от познатите ми са такива смелчаци.

Девојката му се усмихна.

– Силно се съмнявам, че сте варваринът, за когото ви представят, но и аз не съм ходещият призрак, за който ме мислят. Слуховете и клюките са странно нещо. Те много рядко имат нещо общо с действителността, но много често се приемат за истина.

– Значи Невил е очаквал варварин, така ли? – попита Дънкан.

Тя премигна насреща му и се засмя отново.

– О, Боже, силно се съмнявам в това. Той ви познава добре, нали ви е дядо. Не, не, става дума за онези, които още не са ви виждали, но знаят за вашето идване и правят всевъзможни предположения. Доста малко от обитателите на високопланинската част на Шотландия идват насам, за да докажат, че цивилизацията е стигнала вече и до тях.

Убедеността ѝ, че дядо му го познава, жегна младежа. Но всичко останало му се стори толкова забавно, че му помогна да се почувства отново в свои води и го изпълни с желание да отвърне в същия шеговит дух, вместо да се впусне да обсъжда мнението на англичаните за шотландците.

– И трябва ли да бъдат?

– Какво?

– Цивилизовани.

Тя се замисли върху казаното.

– Е, може и да не са толкова цивилизовани, колкото англичаните, но сериозно се съмнявам, че тази страна продължава да създава истински варвари. Вижте себе си! Или изглеждате така цивилизовано само защото сте забравили да изрисувате лицето си като за война?

Младият мъж се преви от смях. От очите му бликнаха сълзи. Когато се поуспокои отново и вдигащ очи, забеляза, че тя го гледа смръщено, след което изрече сериозно:

– Наистина е така, нали? Забравили сте.

Този път Дънкан се строполи на земята от смях. А след това се почувства почти нормално. Горчивината му бе изчезнала поне за момента. Усмивката на момичето доказваше, че отново се бе пошегувала.

Какво съкровище беше това момиче! Определено нямаше нищо общо с очакванията му, свързани с англичанките. Ако и другите бяха като нея, тогава може би нямаше да му бъде толкова неприятно да се ожени за някоя от тях.

ГЛАВА 12

Гостите на Невил, чийто брой нарастваше с всеки изминал момент, нямаха представа коя бе истинската причина да не ги върнат. Маркизът бе облечен, че няма да му се налага да се справя сам с внука си след плачевно завършилата им първа среща. Надяваше се, че пълната с млади хора къща (бяха го информирали, че повечето новодошли са на възрастта на Дънкан) ще е достатъчно условие да го накара да се почувства по-комфортно.

Очевидно момчето не беше доволно, че е принудено да дойде в Англия. Странно, но на Невил никога не му бе минавало през ума, че е възможно внукът му да не желае да бъде негов наследник. Не беше сигурен как да се справи с тази ситуация и как да го предразположи да поеме отговорността, която вървеше ръка за ръка с наследството.

Дънкан имаше да учи много, но може би нямаше да бъде уместно да започнат веднага. Вероятно щеше да бъде по-добре първо да приключат със сватбата, тъй като момчето бе по-склонно да направи това... заради Арчи.

Фактът, че внукът му бе готов да направи всичко, за да достави удоволствие на шотландските си роднини и нищо – заради английските, вбесяваше маркиза. Но това можеше да се очаква. Все пак беше благодарен, че Арчибалд бе успял да убеди момчето да се съгласи да се ожени. Той самият нямаше да намери покой, преди внукът му да се задоми и да създаде дете. Страхуваше се, че ако старият шотландец не се сдобие с наследник в лицето на първородния син на Дънкан, щеше да примами момчето обратно в Шотландия веднага щом Невил склопи очи.

Този страх съвсем не бе безпочвен. Дългата размяна на писма с Арчибалд Мактавиш му бе дала възможност да направи важно заключение – този човек имаше силно развито собственическо чувство за всичко, което бе негово, и беше изключително твърдоглав и непреклонен в своите искания. На маркиза не му допаднаше тази идея за делене на наследниците, както бе предложил шотландецът. Дънкан бе единственият му наследник и Елизабет бе обещала момчето да дойде в Англия, за да получи своето наследство.

Не го смушаваше фактът, че внукът му бе единствен наследник и на Арчибалд. Можеха да наемат управители, които да наглеждат двете големи имения, когато се налагаше Дънкан да поделя времето си между

тях. Най-хубаво щеше да бъде момчето да се посвети напълно на едната страна – англичаните бяха свикнали да притежават имения на отдалечени едно от друго места.

Въпросът обаче беше спорен. Шотландецът очевидно смяташе, че е изгубил Дънкан заради даденото от Елизабет обещание, затова настояваше толкова за продължаването на рода, което щеше да му осигури нов наследник. Невил можеше да се съгласи с това. Кой мъж не би искал преди смъртта си да се увери, че родът му ще бъде продължен? Ако внукът им създадеше много деца, и двамата щяха да умрат спокойни, но за тази цел момчето трябваше да се заеме със задачата колкото се може по-скоро.

Маркизът бе много доволен от годеницата, която му бе избрал. Може би трябваше да се запознае с нея, преди да се договори с родителите ѝ, но тогава бе много ядосан на Арчибалд, задето настояваше тя да бъде най-красивото момиче в Англия, сякаш това бе единственото важно нещо при избора на съпруга. Въпреки това, когато агентите му съобщиха, че дъщерята на семейство Рийд отговаря на условието, той побърза да се свърже с тях.

Днес я видя за първи път и определено остана доволен. Офелия Рийд бе толкова красива, колкото го бяха уверявали. Беше му се сторила малко надменна, но сигурно се дължеше на нервността ѝ – все пак ѝ предстоеше да се запознае с бъдещия си съпруг.

Освен това според него високомерието не беше чак толкова лошо качество. Вече беше сигурен, че е достатъчно Дънкан да я види, за да я хареса. А това единствено имаше значение – момчето да бъде доволно от годеницата си.

Сабрина можеше да се окаже права в предположението си, че Офелия ще промени мнението си за Дънкан Мактавиш, щом го види. И сигурно щеше да стане точно така, ако се бяха срещнали насаме и при други обстоятелства.

Но съдбата пожела девойката да бъде заобиколена от своите приятели и обожатели, когато младият шотландец влезе в гостната, където се бяха събрали. Тъй като току-що се бе прибрал от ездата, той беше все още с дрехите, които бе облякъл за езда. Тя от своя страна видя в това потвърждение на безпочвените слухове, които бе разпространила по негов адрес. За нещастие, същата бе реакцията и на нейните приятели.

– Мили Боже, той е с поличка! – прошепна някой до нея.

– Това е напълно приемлива дреха в Шотландия – опита да обясни друг. – Нарича се...

– Пола и толкоз. А аз си мислех, че внукът на маркиза не може да бъде чак такъв варварин, както се говореше, но очевидно съм грешал.

Офелия се смути – нещо, което ненавиждаше. Не беше очаквала, че разпространените от нея самата слухове ще се окажат толкова точни. И предубеждението ѝ пречеше да види ясно своя бъдещ съпруг. Забеляза само шотландската поличка и червеникавите отблясъци на разчорлената му от вятъра тъмночервена коса. Каква ирония, беше се оказала права!

От една страна това я изпълни с облекчение. Сега вече родителите ѝ нямаше как да не видят, че един планинец, поне с такива варварски обноски като този тук, изобщо не ѝ подхожда. Те бяха чули слуховете – лично се бе погрижила за това, но бяха заявили, че не може да са верни. Сега обаче нямаше как да не повярват на очите си.

Но от друга страна едно беше да контролираш някакви слухове така че да ти служат, и съвсем друго – да се окажеш прав... с целия срам, породен от обстоятелствата. А Офелия не понасяше да се срамува. Просто розовите страни изобщо не ѝ отиваха.

За това изпита силна досада, когато Дънкан се представи, след като обходи за миг салона с поглед, поклони ѝ се (нескопосани движения, както ѝ се стори) и заяви:

– Тъй като откакто свят светува не може да е съществувала по-красива девойка, вие трябва да сте лейди Офелия.

Разбра го много добре, но отговори:

– Когато успеете да изречете комплиментите си на английски, може и да им обърна внимание. Впрочем, защо не опитате и да се облечете както трябва, или вие, шотландците, предпочитате да изглеждате като жени?

Намекът, че в шотландската национална поличка има нещо, което да напомня дори малко на женска дреха, бе възможно най-голямата обида. Въпреки всичко Дънкан може би щеше да ѝ прости, като отдаде изказването на неосведомеността ѝ, ако не го беше казала с цел да го засегне. А целта ѝ просто нямаше как да му убегне, нито хихикането и откровеният кикот на свитата ѝ; нито собствената ѝ самодоволна усмивка.

Смущението му беше очевидно и тя явно точно на това се бе надявала. Защо, младежът нямаше и представа, нито пък вече имаше значение. Но усещането, което бе изпитал в началото – трепет, смайване, даже благодарност, и примирението, че ще трябва да я изрази пред дядо си, направи удара още по-силен.

Красотата ѝ може и да го бе омаяла – тя наистина беше хубаво момиче, но в този момент му се стори грозна като смъртта.

Не ѝ каза нито дума повече. Завъртя се на пети и напусна стаята. Намери веднага дядо си, тъй като Невил тъкмо слизаше по стълбите с намерението да се присъедини към гостите.

Без да спира, внукът му заяви:

– Не става.

Шокиран от безапелационността на тона му, маркизът понечи да го последва, за да разбере какво се е случило. Но се отказа, като се сети колко злополучни бяха до този момент отношенията им, и реши да получи информация от други източници.

Тъй като на него самия Офелия Рийд му бе допаднала много, нетърпението да разбере какво е станало беше напълно разбираемо. Беше посветил повече от година на откриването на свършената годеница, а ето че сега нещо не беше наред. Даде знак на иконома, който, верен на дълга си, седеше във вестибюла, и винаги неизменно бе осведомен за всичко. И този път не беше по-различно, тъй като маркизът бе информиран дума по дума за случилото се в салона.

Какво глупаво момиче, да прави всеобщо достойние невежеството си. Красотата бе желана, но не и когато вървеше ръка за ръка с такава глупост. Внукът му бе напълно прав, тя не ставаше за негова съпруга.

ГЛАВА 13

Дънкан бе оставил Сабрина на хълма, тъй като не знаеше, че двамата всъщност са в една посока. А тя не бързаше да го последва – тъкмо обратното. Беше останала навън и изгуби напълно представа за времето, докато си повтори многократно всяка казана от него дума, за да я запечата завинаги в съзнанието си.

Какъв вълнуващ следобед бе прекарала! Най-вълнуващия, който помнеше, но всъщност тя никога досега не бе прекарвала в компанията на красив мъж. И то с такъв характер. Не беше пожелал да се посмее с нея. Трябваше да положи доста усилия, докато го накара да го направи. А след тръгването му тя се бе чудила дълго какво ли дотолкова го бе смутило, че да е в такова кисело настроение.

Но когато си тръгна, той определено се усмихваше и това ѝ достави необяснимо удоволствие и подобри настроението ѝ. Определено го бе харесала. Обикновено не правеше прибързани преценки, но в случая беше трудно да не хареса мъж като него, да не хареса гласа му, усмивката му, чувството му за хумор, когато му даде воля и, разбира се, вида му. Беше разбунил всичките ѝ сетива, но въпреки това всеки миг в неговата компания ѝ бе много приятен.

Е, не си правеше илюзии. Този мъж не беше за такива като нея. Той беше за Офелия и за момичетата от нейния тип. Жалко, много жалко, но такава беше положението. Красивите бяха за красивите, следователно тя самата можеше да се надява на някой най-обикновен, добър мъж, интелигентен, находчив, мил, който щеше да си прави с радост дълги разходки заедно с нея, да се смее и да седи с нея на хълма, за да наблюдават залеза...

Господи! Слънцето наистина се готвеше да залезе. Кога беше минало толкова време?

Сабрина скочи и измина тичешком почти целия път до Съмърс Глейд. Мина през задния вход, за да срещне колкото се може по-малко хора. Не ѝ се искаше да я видят в този обрулен от вятъра вид. Качи се до стаята си по стълбището за прислугата. Леля ѝ Алис обаче я чакаше там, така че явно нямаше да се отърве лесно. Но Алис приготвяше нетърпеливо багажа ѝ и я погледна само за миг разсеяно, преди да постави още една рокля в отворения върху леглото куфар.

– Къде беше? – попита тя. – Трябваше да си тръгнем преди няколко

часа, с останалите.

– С останалите ли? Значи на лорд Невил все пак не му стана приятно, че трябва да приеме половин Лондон?

Алис изцъка.

– Не знам дали му е станало приятно или не, но бе така любезен да организира празненство в дома си, след което изведнъж се извини и отказа да го прави. Но какво може да се очаква от един вдетинен стар глупак? Ние точно се готвехме да слезем в салона, когато неговата икономка се появи и ни помоли да напуснем имението. На бедната очевидно ѝ беше много неудобно.

Сабрина се приближи до леля си, за да ѝ помогне.

– Не може да виниш лорд Невил, след като това събиране на лондонското общество тук не беше негова идея. Несъмнено смята, че трябва да се даде възможност Офелия и нейния годеник да останат насаме, за да се опознаят...

– Това трудно ще стане, скъпа, тъй като семейство Рийд вече си тръгнаха обратно за Лондон.

– Тръгнаха ли си? – намръщи се Сабрина. – Само защото маркизът отказа да забавлява поканените от тях хора? Офелия не трябваше да се обижда заради това.

– Нямам представа. Не ги видях, преди да си тръгнат. Хилари може би ги е видяла. Питай нея.

Сабрина направи точно това, докато чакаха във вестибюла с багажа. Икономът изпрати за един от екипажите на своя господар, тъй като бяха пристигнали с екипажа на семейство Рийд и нямаше как да се придвижат.

– Мери каза, че ще ми пише, – каза тя в отговор на въпроса на своята племенница. – Обясни, че е прекалено разстроена, за да говори за това сега. И наистина изглеждаше много разстроена, бедната.

– А Офелия? Видя ли я?

– Да – отвърна Хилари и додаде шепнешком: – И както изглежда баща ѝ най-сетне я е смъррил за самонадеяността ѝ. Едната ѝ буза беше подозрително червена. Аз лично не съм привърженичка на физическите наказания, но дъщерята на Мери мина всякакви граници и беше крайно време да ѝ се даде урок.

Сабрина занемя.

– И баща ѝ наистина ѝ е ударил плесница?

Леля ѝ кимна.

– Отбелязаните на бузата ѝ пет пръста бяха с доказателство.

– Но те не се възпротивиха, когато тя ни покани – отбеляза момичето.

– Надали щяха да ни забележат, ако бяхме само ние, но днес пристигнаха още петдесет и шест човека, всичките поканени от Офелия, сякаш вече бе станала маркиза и имаше право да кани всеки, когото реши. Нищо чудно, че Невил се е възпротивил, след като е преброил новодошлите. Аз бих постъпила по същия начин, ако поканените от мен гости поканят още петдесет и шест човека. Скъпа моя, това е действително крайно неблагоприятно.

По този въпрос нямаше две мнения и Офелия несъмнено също го знаеше много добре, но Сабрина никога не бе споменавала на лелите си за опитите на Офелия да се отърве от наложения ѝ брак с нежелан годеник. Просто не ѝ беше удобно да говори за поведението ѝ, тъй като не го одобряваше, а на всичкото отгоре майка ѝ бе добра приятелка на Хилари.

Последният замисъл на Офелия да покани половината представители на висшето общество от Лондон в Съмърс Глейд имаше за цел да вбеси маркиза. Но това бе, преди да се запознае със своя годеник и ако бе успяла да го види, несъмнено вече съжаляваше за своите машинации.

Всичките планове на Офелия и средствата за тяхното осъществяване бяха наистина изключително сложни. Сабрина се радваше, че повече няма да бъде замесена в тях. Беше възпитана да бъде пряма. Не беше в неин стил да крои пъклени планове, за да постигне желания ефект. Около Офелия никога не беше скучно, но Сабрина вече мечтаеше за малко скука, само и само да се отърве от подобен нездрав кипеж.

Надяваше се обаче да види още веднъж Дънкан Мактавиш, преди да тръгне от Съмърс Глейд, тъй като бе малко вероятно да го види някога повече, поне не и преди сватбата, на която със сигурност щяха да бъдат поканени. Сега, след като Офелия се бе върнала в Лондон, той най-вероятно също щеше да замине за там. Той обаче не се появи край входа. Не след дълго техният екипаж пристигна и те потеглиха.

ГЛАВА 14

– Къде е тя? Трябва да призная, че очаквах с нетърпение срещата с това най-красиво момиче в цяла Англия, което си намерил за момчето?

Невил настръхна, когато едрият шотландец нахлу в трапезарията, където вечеряше сам. Икономът, който се появи секунда по-късно, хвърли измъчен поглед към своя господар, задето не бе успял да влезе пръв и да го предупреди за новодошлия.

– Арчибалд? – предположи маркизът.

– А ти кого очакваше?

– Определено не теб – отвърна не особено любезно лордът. – Какво, по дяволите, правиш тук?

Шотландецът издърпа един стол точно срещу своя домакин и погледна към икономата, сякаш очакваше да му сервира, след като вече бе влязъл в трапезарията. После се обърна към Невил:

– Нали не си мислил, че ще оставя единствено на теб подготовката на сватбата, след като се налага двамата да се оженят час по-скоро?

– Дънкан не спомена, че ще идваш.

Арчибалд се засмя.

– Може би защото не знаеше за това. Момчето не е лесно. Реши ли нещо, следва го неотстъпно, до самия му край. Това по принцип не е лошо качество, но на моите стари кости им идва малко в повече. Щеше да изгуби търпение, ако бях тръгнал с него. Затова реших да го следвам в по-бавно темпо, без да му казвам. Нетърпението го изпълва с досада, а ти със сигурност не би искал да пристигне тук още по-изнервен... отколкото беше вече.

Последните думи бяха добавени със самодоволен тон. Това не убягна на Невил и той едвам се сдържа да не изскърца със зъби.

– Да, той наистина пристигна много зле настроен. Интересно защо. Новодошлият изсумтя.

– Не вини мен за това, човече! Не аз бях на мнение, че той ще се чувства по-стабилен, ако расте само в един дом вие двамата с майка му го решихте. Това, между другото, е много добро решение и аз го приех с радост, но поне можеше да идваш да го виждаш от време на време, за да му дадеш възможност да те опознае.

– След като едва не умрях при първото си пътуване дотам?

– О, вие англичаните сте толкова кекави, малко студ е достатъчен

да ви уплаши до смърт – отвърна с отвращение Арчи, спомнил си за въпросния случай, когато неговият сват бе опитал да се добере до високопланинската част на Шотландия. – Но ако той не ти е казал, ще ти кажа аз. Това, което го ядоса най-много, е, че изобщо не те познава, а сега го отделяш от дома му и очакваш от него да живее сред непознати.

– Няма да бъдем дълго непознати за него.

– Ядоса се и защото не е бил предупреден за очакванията ти да се пресели тук.

Маркизът се изчерви леко, неспособен да обори това обвинение, но все пак изрече неубедително в своя защита:

– Елизабет трябваше да му го каже.

– Да, и най-вероятно щеше да го направи, ако бе останала жива достатъчно дълго. Бедното момиче.

– Ти самият можеше да му го кажеш още отдавна – добави Невил. – Защо не го направи?

Арчи повдигна вежди.

– Как да му кажа, като се надявах да умреш, преди да е навършил пълнолетие, и така изобщо да не се налага да научава всичко това?

Този път бузите на маркиза почервеняха силно, но по-скоро от гняв, отколкото от обида.

– Много съжалявам, че ще те разочаровам, но той пак щеше да стане следващият маркиз, независимо от момента на моята смърт.

– Все трябва да имаш някакви роднини, поне някой далечен, далечен, отдавна забравен братовчед?

– Бях единствено дете – отвърна сковано Невил. – Баща ми е бил единствено дете. Дядо ми имал две сестри, но те умрели още като деца. Предишните поколения също оставяли само по един жив наследник. Дънкан е единственият ми наследник и все още не разбирам защо настояваш да не бъде и твой наследник.

– Значи няма да имаш нищо против той да живее по цяла година в Шотландия? – възкликна с престомена изненада Арчи. – О, трябваше да го кажеш...

– Разбира се, че не може да стои там постоянно – прекъсна го нетърпеливо сватът му. – Той ще има задължения тук, които...

– Така си и мислех! – прекъсна го на свой ред шотландецът, – Но ти знаеш много добре, че през по-голямата част от годината не е разумно да се пътува из високопланинската част на Шотландия, дори за тези, които живеят там. Но си съгласен момчето да го прави? Или намекваш, че задълженията му тук са по-важни от задълженията в Шотландия? Или

пък предлагаш да се прибира вкъщи, в единствения дом, който познава, само по за няколко седмици в годината, през нашето кратко лято?

– Не. Това, което си мисля, е, че нямаш достатъчно доверие в момчето, а то би могло да се справи само с цяла империя. Все пак във вените му тече кръвта на рода Такъри. За разлика от теб, аз не се съмнявам в способностите му.

– Това момче може да направи всичко, което реши – почти извика Арчи. – Просто не искам да се разкъса, да се съсипе от пътуване насамнатам, както ти, изглежда, си склонен да го оставиш да направи.

– Очевидно не можем да се споразумеем, относно това, на което той е способен, или по-точно – относно това, което ти си готов да го оставиш да покаже. Започваш да ми напомняш за глупавите писма, които си изпращахте. Няма да се изненадам ни най-малко, ако в крайна сметка не се съ согласиш и си навредиш, само и само да бъдеш контра.

Събеседникът му се засмя.

– При нас в планините не отглеждат глупаци.

– Позволявам си да не се съглася. Глупациите не се отглеждат, те се раждат, и могат да се родят навсякъде. Фактът, че седиш в собствения ми дом и спориш по този повод е достатъчно доказателство за това.

– Значи ме наричаш „глупак“? – засмя се ехидно шотландецът. – На мен обаче ми се струва, че избличаваш себе си като такъв.

– Върви си, Мактавиш – изрече рязко Невил.

– Ще остана, докато момчето се ожени, така че колкото по-бързо уредиш този въпрос, толкова по-скоро ще се отървеш от мен. И така, за кога е планирана сватбата?

Маркизът се отказа от мисълта да се отърве от неканения си гост, тъй като не по-зле от самия Арчибалд си даваше сметка, че Дънкан няма да бъде доволен, ако бъде отказано гостоприемство на другия му дядо.

– Знам колкото и ти, тъй като засега той не си е намерил годеница, за която да поиска да се ожени.

Арчи скочи от стола с типичната си шотландска темпераментност.

– Значи се отказа от нея? Но той обеща поне да се запознае с момичето, преди да...

– Запозна се.

Гостът присви очи и се втренчи в лицето на своя събеседник. Заключение, което се налагаше, не му допадна.

– Значи не е била толкова хубава, колкото твърдеше?

– О, определено е най-красивата девойка, която съм виждал.

Шотландецът се отпусна с въздишка на мястото си, истински

разочарован.

– Надявах се момчето да не позволи гневът да застане на пътя на собственото му щастие, но очевидно има нужда от малко повече време, за да се приспособи към наложените му промени.

– Това няма нищо общо с отказа му да се ожени за момичето. И аз бих постъпил по същия начин. Тя грозно го обиди. Оказа се, че не е нищо повече от една красива обвивка, с ум колкото на канарче, а ние определено не искаме това за момчето.

Арчи издаде някакви нечленоразделни звуци, след което добави:

– И коя е следващата кандидатка в твоя списък с булки? Или не си правил проучвания за друго момиче, освен за това?

– Има още няколко възможности, но аз няма да допусна отново същата грешка да им направя предложение, преди да съм се срещнал с тях.

– В такъв случай сигурно вече си направил нужното, за да уредиш среща с тях?

Невил се взря за момент в тавана. Предпочиташе да завърти очи за по-голям ефект, но напоследък от това получаваше главоболие.

После заобяснява спокойно, сякаш говореше с дете:

– Той се отказа от първото момиче едва днес следобед. Още не съм имал време да преглътна мисълта за всичкото загубено по нея време, камо ли да кроя планове как да уредя срещи с другите, без да разбира...

– Ти явно живееш прекалено затворено, човече, иначе щеше да знаеш, че най-лесният начин да събереш хората е, като организираш празненство. Направи го по-голямо и се погрижи да поканиш всичките си кандидатки. Тогава момчето ще може само да си свърши работата и да реши коя от тях иска.

Маркизът за малко не се изсмя. Празненство? Нима след като днес следобед бе изритал от дома си внушителен брой представители на висшето общество, сега трябваше да ги кани обратно?

– Тази идея не ми се струва особено добра...

– О, сега спориш единствено за да не се съгласиш с мен, но аз го знам много добре. Празненството е единственият начин да ги събереш всичките заедно, така че момчето да има достатъчно голям избор. Ако не знаеш как да организираш празненство, покани някоя от вашите дами, за да ти покаже.

Лицето на Невил пламна отново.

– Не е минало чак толкова много време от последното ми домакинство на такава събитие.

Сватът му не беше толкова сдържан. Когато му беше смешно, той се смееше, и този случай не беше изключение. Сега маркизът наистина изскърца със зъби и си спомни с носталгия, когато бе допустимо да се отървеш от неприятеля си с някой организиран призори дуел.

– Наистина знам как да се справя с това, много ти благодаря за доверието – добави обидено той.

– В такъв случай защо не започнеш да разпращаш поканите? Никога не оставяй за утре това, което можеш да свършиш днес.

– Ако нямаш нищо против първо ще приключа с вечерята си.

– Като стана дума за вечеря, що за домакин си, човече, след като не ми предлагаш от така хубаво ухаещото говеждо, което ядеш? – заяви с въздишка Арчи, като се взираше нещастно в съдържанието на чинията на своя сват. – Надявам се да се държиш по-добре с гостите си.

Обидата не подейства. Невил посочи към вратата зад гърба на своя посетител и отговори, този път с усмивка:

– Кухнята е там.

Шотландецът едва не се задави от смях.

– Май все пак ще се окажеш достоен съперник, Такъри. Времето ще покаже, но засега не можем да си позволим да губим повече време след този неуспех с първото момиче. Кажете сега къде криеш внука ми. Или може би си изпратил и него да се храни в кухнята?

– Предполагам, че си ближе някъде раните от ухапването на онази усойница. Тя направо го е унижила, поне така ме информираха. Много те моля, освободи ме от присъствието си и иди да го намериш. Вероятно точно ти, би го ободрил най-добре сега, въпреки че аз лично не мога да си представя по-неприятно нещо.

Арчибалд се изкиска и се запъти незабавно към вратата.

– Ще свикнеш с мен, англичанино... – провикна се о прага той. – Но всъщност нямаш и друг избор, нали така?

ГЛАВА 15

Офелия пристигна, докато Сабрина се наслаждаваше на ежедневната си разходка. Когато се прибра, тя научи за неочакваното посещение на лондонската си приятелка, която вече бе разопаковала вещите си. А посещението бе наистина неочаквано и при това Офелия беше сама, без родителите си.

Беше минала седмица от завръщането на семейство Рийд в Лондон. Хилари все още нямаше вести от лейди Мери, затова продължаваха да бъдат в неведение относно случилото се в Съмърс Глейд в деня, в който ги помолиха да напуснат имението.

Знаеха обаче, просто нямаше как да не знаят, тъй като цялата околия говореше само за това, че маркиз Бърмингдейл бе решил да организира грандиозен бал. Прислугата, която бе много по-надежден източник на информация от клюкарската мрежа на висшето общество, разпространила слуха, че маркизът организираше това тържество единствено с цел да намери нова годеница за своя внук.

Новината се оказа шок, поне за Сабрина. Тя все още не можеше да повярва, че младият шотландец бе отблъснал Офелия, след като я бе видял, каквато и да бе причината. Всъщност Офелия точно на това и се бе надявала, но Сабрина бе убедена, че веднъж след като се запознаят, двамата ще бъдат щастливи да се сгодят. Но сега, както изглеждаше, Дънкан Мактавиш си търсеше нова годеница и със сигурност щеше да си намери, и то в най-скоро време, като се има предвид колко млади дами бяха поканени на бала в Съмърс Глейд.

Сабрина и двете й лели, разбира се, не бяха сред поканените, не съмнено заради стария семеен скандал, който бе раздухан отново и сигурно бе достигнал до ушите на маркиза, дори той да не си го бе спомнил сам. Всеки избягваше скандалите, когато си търсеше брачен партньор, а и никой не искаше да се сродява с безславен род или личност.

От вчера Съмърс Глейд бе започнал да се пълни с елита на английската аристокрация. Бяха пристигнали вече повече от стотина гости, включително и неколцина от тези, които бяха прогонени само преди седмица. Но това бе събитие, което не трябваше да се изпуска, тъй като бе обявено за „празненство на годината“.

Причината за подобна настройка се дължеше отчасти на факта, че мнозина от хората със синя кръв бяха не по-малко любопитни от

съседите на лорд Невил най-сетне да се запознаят с маркиза-отшелник. Други смятаха, че човек не може да откаже току-така на един маркиз, поради някаква причина. А една графиня дори бе отложила вече обявения бал в дома си, за да може да дойде в Йоркшир. Дори само този факт бе достатъчен да напрани поканата за бала още по-желана.

Хилари и Алис останаха разочаровани, че племенницата им не бе поканена и дори се скараха по този повод. Не защото смятаха, че тя има шанс да привлече погледа ни бъдещия маркиз, а защото празненство от такъв мащаб щеше със сигурност да има и много млади господа. Сабрина също страдаше, но по съвсем друга причина. Просто съжаляваше за пропуснатата възможност да види отново Дънкан Мактавиш, след като първата ѝ среща с него ѝ бе доставила такава голяма радост.

А ето, че сега Офелия се бе появила най-ненадейно в Йоркшир и най-вероятно също нямаше покана за Съмърс Глейд. След като първоначалната ѝ изненада премина, Сабрина се запита каква ли беше причината за това посещение. И точно този въпрос зададе на Офелия, по възможно най-мек начин, когато влезе в нейната стая да я поздрави.

– Аз си мислех, че се радваш на възможността да се завърнеш в Лондон с цялото вълнение там – рече тя.

– Когато по една случайност кажи-речи цял Лондон се намира тук?!

Сабрина повдигна вежди при този тон. Макар да бе дошла, приятелката ѝ очевидно не искаше да бъде тук. Защо тогава бе пристигнала? Освен ако...

– Тогава значи са те поканили отново в Съмърс Глейд? Да не би да не им достигат помещения...

– Не ставай глупава. Разбира се, че не съм поканена. Дойдох да се скрия тук, ако трябва да знаеш наистина, и да видя какво може да се направи, за да се поправи тази ужасна ситуация.

На Сабрина ѝ беше трудно да разгадае тутакси плана на Офелия.

– От кого да се криеш? От родителите си ли? Те не знаят ли, че си тук?

– Кълна се, Сабрина, можеш да бъдеш досадно глупава – заяви нелюбезно гостенката. – На моите родители не им пука къде ходя. Точно сега са изключително недоволни от мен. Баща ми даже ме зашлеви. Можеш ли да повярваш? Той ме зашлеви! И аз никога, никога няма да му го простя.

– Значи все пак се криеш от тях?

Офелия се хвърли на леглото с тежка въздишка, за да покаже, че е приключила с даването на обяснения на хора, които нямат достатъчно

ум да я разберат. Приятелката ѝ не се обиди. Беше се нагледала на подобни сценки в изпълнение на лондончанката, така че не се впечатляваше особено от тях. Струваше ѝ се обаче, че този път тя не се преструва. Изглеждаше наистина разстроена.

Реши да не коментира повече. Мълчанието имаше изненадващ ефект върху Офелия. В повечето случаи то я караше да премине направо по същество към обсъжданата тема без повече подкани. Затова пък бе достатъчно слушателите ѝ да покажат любопитство, за да ги разиграва часове наред, без да им каже нещо съществено.

И сега не беше по-различно, След малко тя измърмори нещо под нос и седна, като впери в Сабрина обвинителен поглед, сякаш тя бе причина за това, каквото и да бе то, което я разстройваше.

– Аз съм изпаднала в немилост – обяви тя с истеричен глас, който накрая премина във вой. – Обект съм на съжаление! Съжаление! Можеш ли да повярваш? Не, разбира се, че не можеш, тъй като наистина не е за вярване.

Сабрина отговори точно това, което се очакваше от нея:

– Не мога да повярвам.

Събеседницата ѝ кимна.

– Но е вярно. Дори най-близките ми приятели се обръщат към мен с „бедничката“, преди да отпътуват за Съмърс Глейд с официална покана в ръка.

„Бедничката“ наистина звучеше доста съжалително.

– Но... защо? – попита предпазливо Сабрина.

Гневът се върна мълниеносно и изстреля Офелия от леглото. Тя направи няколко крачки, преди да каже:

– Заради онзи варварин, шотландец, ето защо! От този глупак се очакваше просто да се съгласи с мен, че не си подхождаме за съпрузи. Това трябваше да стане по взаимно съгласие, така че никой да не страда впоследствие. Вместо това той настръхна заради някаква дребна критика и даде да се разбере, че не ме намира за приемлива партия. Сега всички знаят, че ме е изоставил буквално пред олтара.

– Но вие не сте стигали до олтара – отбеляза спокойно Сабрина.

И заслужи още един поглед, който говореше ясно: „Идиотка, каква е разликата?“ Но гласно Офелия каза:

– Значи все още не разбираш? Трябваше да бъда поздравена, че се отървах от един скалъпен в ада брак. Вместо това се превърнах в последната клюка. И тъй като той се отказа от годежа, сега всички мислят, че нещо при мен не е наред. Защо иначе няма да ме иска?

Сабрина въздъхна.

– Вече наистина нищо не разбирам. Бях готова да се закълна, че ти се надяваше той да се откаже от годежа.

– Не той! Моите родителите трябваше да го направят, тъй като те ме забъркаха в тази каша. Той трябваше да остане омаян от мен до самия край, каквото и да му говорех. Но той си е чист варварин и не осъзна, че от него се очаква да изиграе джентълменски ролята си. И сега няма да посмея да се покажа, докато тази история не отшуми... или той не се поправи.

Е, най-после частта с „криеницата“ се изясняваше. Сабрина обаче не можеше да си представи как според нея Дънкан можеше да се поправи. Единствената възможност според нея бе той да предложи някакво обяснение за отказа си, която да я постави в по-добра светлина.

– Какво му каза, че го накара да те отблъсне?

– Вече ти обясних, една съвсем безобидна забележка, която незнайно защо го обиди толкова много. Признавам, че беше малко необмислено от моя страна, но мисълта ми се замъгли, когато се появи във варварския си костюм. Той потвърди и най-лошите ми опасения по негов адрес. Ако се бе облякъл нормално, нямаше да се шокирам и първата ни среща щеше да премине по съвсем различен начин.

Сабрина трябваше да се съгласи с тази възможност. Та нали и тя самата бе сигурна, че щом се видят и се опознаят хубавичко, двамата ще се почувстват веднага щастливи, че са сгодени? Но вече познаваше Офелия достатъчно добре, за да знае, че тя преувеличава невинността си. Защо постъпваше така?

– Значи ще останеш при нас, докато клюките поутихнат?

– Божичко, не, това може да продължи цяла вечност. Все пак аз съм чудесна мишена за клюки. Не, ние сами ще поправим стореното.

Сабрина премигна.

– Ние ли?

– Да – кимна Офелия. – Това е най-малкото, което можеш да сториш, след като те приех, като приятелка и ти помогнах да се появиш в лондонските кръгове. Сега ти трябва да ми помогнеш.

– Ами, разбира се... стига да мога.

– Можеш – увери я Офелия. – И дори от теб не се иска кой знае какво. Просто ми уреди среща, това е всичко.

– Среща с кого?

– С бившия ми годеник, разбира се. Ще го накараме да ме поиска отново за съпруга. И тогава всичко ще изглежда като глупава свата на

влюбени. Това ще бъде напълно приемливо и ще сложи край на
ключките.

ГЛАВА 16

– Просто застани пред вратата.

Сабрина беше толкова ужасена от най-новия план на Офелия и особено от това, че този път тя смяташе да включи и нея самата в него, че за момент изгуби ума и дума. А предложението за осъществяване на замисъла ѝ се стори изключително непристойно.

– Аз също като теб не съм поканена, Офелия – напомни ѝ тя.

– Но ти си съседка. Съседите нямат нужда от покана, за да гостуват.

– Но не и по време на празненство.

Гостенката махна пренебрежително с ръка.

– Дреболия. Освен това всъщност дори не е желателно да влизаш вътре, където някой от гостите може да те чуе. Не, не, по-добре го измъкни навън, за да поговорите насаме.

От една страна точно това бе желанието на Сабрина – да поговори насаме с Дънкан Мактавиш. Но от друга страна знаеше, че е твърде невъзпитано и проява на много лош вкус да отидеш на гости на съседа си, когато организира празненство, на което не си поканена. Повече от невъзпитано. Така просто не се правеше.

На всичкото отгоре и темата, която се очакваше да засегне, бе твърде деликатна. Та тя нямаше представа как се уреждат срещи, а Офелия точно това искаше от нея..

И най-сетне, Сабрина харесваше Дънкан. Нима наистина искаше да съдейства той да се ожени за жена като Офелия, която непрестанно кроеше разни планове и поставяше начало на всевъзможни клюки и слухове за другите, независимо дали верни или не? Сабрина наистина го харесваше, но си даваше прекрасно сметка, че няма никакъв шанс да го има, затова искаше да го види женен за някоя красавица като Офелия, но с малко повече морална твърдост и чест от лондончанката.

Ето защо тя нямаше истинско желание да ѝ помогне в осъществяването на плана, но не можеше и да ѝ откаже направо, след като Офелия се бе държала така приятелски с нея в Лондон. Дължеше ѝ помощта си. Но преди да приеме последната ѝ идея, трябваше да си изясни нещо.

– Сега вече искаш ли да се омъжиш за него или това е само средство да сложиш край на клюката по твой адрес?

Въпросът ѝ очевидно изненада Офелия. Фактът, че се замисли,

преди да ѝ отговори, също ѝ се стори обезпокояващ.

Но най-сетне отвърна:

– Разбира се, че искам. Ако бях забелязала него, когато го видях, а не глупавата шотландска поличка, всичко това сега нямаше да бъде необходимо. Той е наистина много красив мъж, но го осъзнах едва когато вече беше прекалено късно.

– Вероятността да е красив винаги е съществувала – отбеляза Сабрина.

– Не съвсем – възпротиви се приятелката ѝ и тръсна, за да подчертае думите си. – Майка ми познава лорд Невил отпреди години, по времето, когато живеела тук, и сподели, че той самият имал съвсем невзрачен вид, следователно нямаше кой знае каква надежда за външността на неговия внук. Каква ирония, че именно шотландската кръв на Дънкан, срещу която имах възражения, или по-скоро имах възражения срещу факта, че е от северните райони, които, както е известно, са все още доста варварски, та той дължи красивата си външност; именно на тази линия от своя произход.

Сабрина беше принудена да приеме доводите ѝ. Не за варварския характер на жителите на високопланинска Шотландия, защото кой ги знаеше какви са в действителност, след като англичаните ходеха там толкова рядко? Не, тя прие доводите ѝ само защото знаеше, че хората се влюбват в резултат на взаимно привличане и ако Офелия сега бе привлечена от Дънкан, може би щеше да му стане добра съпруга. Лондончанката бе лъгала и измисляла разни планове, тъй като се бе чувствала отчаяна и хваната в капан, но сега бе открила, че бе пропиляла на вятъра всичките си усилия и в крайна сметка нейният годеник, или бивш годеник за момента, ѝ харесва.

И така, същия следобед Сабрина се озова на водещия към Съмърс Глейд път, макар да предпочиташе да се намира на всяко друго място, само не и там. Наистина никак не ѝ се искаше да прави това, не само защото харесваше Дънкан и не харесваше чак толкова Офелия, а защото уреждането на срещи по принцип не бе сред нейните умения. По принцип ли? „Изобщо“ бе по-точната дума. Това означаваше да се намесваш в живота на другите, да правиш опити да ги събираш, а в крайна сметка бракът им можеше да се окаже нетърпим и вината да бъде донякъде и нейна.

Затова се опитваше да гледа на действията си като на услуга... Не, по-скоро като на изплащане на дълг. И колкото по-скоро си свършеше работата, толкова по-скоро щеше да се освободи от усещането за буца в

стомаха.

Изтощен, ето как се чувстваше Дънкан, когато гостите на Невил започнаха да пристигат в Съмърс Глейд. И преди това положението не беше розово, тъй като трябваше да слуша безкрайните спорове по подготовката на празненството. Беше готов да се закълне, че ако дядовците му бяха по-млади, щяха да се счепкат – толкова неразрешими бяха различията помежду им.

Щом пристигнаха първите гости, Арчи започна да го развежда от салон в салон и да му обръща вниманието на физическите достойнства на всяка от „девойките“, които срещаша. След това дойде ред на Невил, който пък искаше да го запознае със семейната история на всяка годеница и да го ориентира кои от тях са най-желани в социално отношение. Най-накрая се наложи да сложи край на това изтезание. Присъстващите дами бяха прекалено много, за да може да смели цялата информация, която му се поднасяше. Сега двамата старци му изпращаха бележници, а икономът, който му ги носеше, вече изглеждаше не по-малко изтощен от него самия.

Младецът се питаше какво се бе случило със старото изпитано правило, според което хората първо се влюбват и след това се женят, и която бе послужила толкова добре на мнозина. Такова сватосване, само защото едно момиче било най-красиво, а друго с най-много титли, просто никак не му се нравеше.

Вече беше видял най-голямата красавица и се бе убедил, че най-красивото не означава непременно „най-доброто“. Разбира се, Арчи настояваше, че не може всички те да са глупачки като Офелия Рийд и продължаваше да подкрепя каузата на красотата. Невил пък смяташе, че красотата често се съпровожда от прекалено голямо тщеславие и горделивост, затова залагаше най-вече на общественото положение. Дънкан започваше да мисли, че двамата му дядовци поддържат толкова противоположни мнения единствено за да не се съгласят един с друг.

Не можеше да не признае обаче, че му бе предложен наистина много богат избор. Тъй като се бе съгласил да се ожени – явно в миг на безумство, – ако не успееше да намери поне едно момиче сред присъстващите от петдесет, което да му хареса, щяха да решат, че се прави на прекалено придирчив. През целия първи ден, през който пристигаха гости, и на сутринта на следващия, младият мъж търсеше непрестанно две виолетови очи, но така и никъде не ги видя.

Не може да се каже, че мислеше за тази девойка ката за евентуална кандидат-съпруга. Просто компанията ѝ му бе доставила удоволствие и щеше да му бъде много приятно да получи още една доза от нейния хумор, който бе успял да подобри значително настроението му в деня на запознанството им. А сега определено имаше нужда от подобряване на настроението.

Започна да се пита защо тя все още не се бе появила след като очевидно беше съседка, щом се разхождаше в района на имението. А кой да поканиш на своето празненство, ако не съседите? Реши да постави въпроса на дядо си.

Това бе първият път, в който търсеше стареца от пристигането си в Съмърс Глейд. Бяха разговаряли, разбира се, по време на хранене и мимоходом, но това бяха надути разговори между непознати, каквито в действителност бяха. Дънкан все още не се чувстваше удобно в присъствието на Невил, горчивината му нарастваше всеки път, когато го видеше, затова го избягваше.

Откри го след обяда, в личната му гостна. Старецът като че ли се криеше на горния етаж през по-голямата част от деня. Появяваше се по време на хранене и за няколко часа вечер, но през останалото време оставяше гостите си да се справят както могат.

Според Дънкан той бе прекарал вече прекалено много време в самота и празненство от мащаба на това, което се организираше, го плашеше или по-скоро не му се нравеше. Невил не беше от хората, които могат да бъдат уплашени – поне такова впечатление бе създал у своя внук. Но беше от хората, които искат просто да бъдат оставени на мира. Оттук вероятно идваше и определението „отшелник“, което Дънкан чуваше многократно заедно с името Невил.

Тъй като нямаше намерение да нарушава за дълго покоя на стареца, той мина направо към повода за своето посещение и попита за съседката с виолетови очи.

След като премигна няколко пъти, което показваше, че внукът му може би го беше събудил от следобедна дрямка, маркизът заяви уверено:

– В съседство не живеят никакви млади жени с аристократичен произход, поне не такива, които са подходящи да се омъжат за теб, иначе щях да ги покания, тъй като поне те нямаше да трябва да преспиват тук по време на празненството, защото можеха да идват и да си отиват. При така създалата се ситуация стаите започват да не достигат.

Дънкан не можеше да приеме, че неговата позната няма благоден

произход – маниерът на общуване го показваше, освен това не прояви нервност от общуването с един лорд, както ставаше неизменно с прос-толудието, затова настоя:

– Тя е аристократка.

– В такъв случай е била гостенка. Нищо чудно да е била от онези глупаци, които пристигнаха тук по покапа на момичето на семейство Рийд и бяха отпратени заедно с нея. Виолетови очи ли каза? – Невил поклати. – Не познавам нито един човек с такива необикновени очи, но щом тя ти е направила толкова силно впечатление, ще проуча и ще разбера коя е.

Внукът му поклати.

– Просто ми беше приятно в нейната компания, когато я срещнах. Накара ме да се разсмея, а точно тогава имах наистина голяма нужда от такова нещо.

Макар да не бе изречена нарочно, забележката смути и двамата. Недоволен от постъпката си – ако си развързваше езика и нараняваше някого, трябваше да го прави поне заслужено, – младежът въздъхна и излезе.

Беше разочарован, че въпросната девойка няма да дойде, както се бе надявал, затова не бързаше да влезе в един от многото салони, където се бяха насъбрали гостите. В този момент на външната врата се почука и той се възползва от тази възможност да забави още малко появата си сред поканените, като отиде да отвори. Икономът го нямаше на поста му край входа – очевидно бе отишъл да го търси, за да му предаде по-редната бележка. Тази мисъл почти го развесели.

Но съжали за постъпката си, когато младият мъж отвън го изгледа най-невъзпитано и възкликна:

– Мили Боже, ти трябва да си варваринът. Ами да, с тези коси няма кой друг да е. Не очаквах да се срещна толкова скоро с теб. Значи са те сложили да отваряш вратите, така ли?

Дънкан, който опитваше без особен успех да разгадае английския говор на госта, все пак различи думата, която бе чул вече доста пъти, от-както бе пристигнал в Англия. И настроението, в което се намираще, не му помогна особено, така че избухна:

– Наричайте ме варварин?

– Аз? Не бих и помислил такова нещо. Варварски красив може би, но не, не, просто начин на изразяване, за да се подчертае смисълът, нали разбираш? Ти си главната тема на разговор вече от няколко седмици. При това клюките са изключително сочни. Научих от сигурен източник

– но възможно ли е да съществува такова понятие, когато става дума за слухове – че твоята скъпа годеница, а, въз... твоята скъпа бивша годеница е тази, която е започнала всичко.

Дънкан не чуваше за първи път, че е обект на клюки. Нали и девойката на хълма беше споменала слуховете за варварския му произход? Но в нейните уста това не му се бе сторило обидно. Затова пък едвам се съдържаше да не се нахвърли върху новия си гост.

Той бе почти толкова висок, колкото и Дънкан, с атлетичен вид, но раменете му не бяха толкова широки. Беше наметнат небрежно с пъгната си пелерина и бе безупречно облечен под нея. Беше рус – младият шотландец започваше да мисли, че повечето англичани са руси – синевато, на около двайсет и пет години и се държеше като човек, който съзнава чудесно собствената си значимост.

Но дори да бе с кралски произход, поведението му пак нямаше да допадне на Дънкан, затова попита със спокоен тон, въпреки че тези, които го познаваха, щяха да го определят по-скоро като зловец.

– И какво точно се говори за мен?

– Само глупости, които всеки с капка ум би отсял. Но нали знаеш колко смешни могат да бъдат някои жени. Да вземем сестра ми например.

И той кимна през рамо към едно момиче със същите руси коси като неговите. Тя точно даваше нареждания на четирима слуги как да разтоварят шестте огромни сандъка с личните ѝ вещи, поставени върху спрялата наблизко карета, при това изглежда вътре имаше още. Но момичето определено беше много хубаво.

– Трябваше да я домъкнем насила тук – додаде в този момент ново-дошлият. – Глупачката беше убедена, че ти ще се появиш на вечерята с боздуган в ръка, облечен в мечешки кожи. Манди приема клюките за чиста истина, когато би трябвало да им се наслаждава като на пикантни измислици, предназначени да разсейват скуката на богатите.

– И защо тогава трябваше да идва, щом не иска?

– И да пропуснем невероятната възможност да се запознаем с онзи отшелник Невил Такъри? Никога не бих го допуснал. За него се правят всевъзможни догадки от години и повечето от хората, които познавам, никога не са го виждали. Освен това сестричката ми е на пазара, ако се сещаш какво имам предвид, затова мама и татко настояваха да не пропуска възможността да се покаже на едно провинциално тържество от такъв мащаб като организираното тук. Не че имат особени надежди точно относно теб, скъпо момче, просто искат тя да се движи непрестанно

сред обществото, докато трае сезонът.

Сега вече Дънкан започваше да разбира по-добре своя гост. Обръщението „скъпо момче“ му се стори особено снизходително и го накара да отбележи:

– Ако не си забелязал, да ти кажа, че не съм точно момче, и определено не съм ти „скъп“, след като не сме се виждали никога досега. И за по-малко съм повалял на земята.

– Така ли? – Тази информация очевидно не го впечатли изобщо. Изведнъж той се изкиска. Кискането премина в гръмогласен смях. Най-после, когато смехът му стихна, англичанинът бе в състояние да продължи. – Един съвет, приятелю. Научи се да правиш разлика между умишлено изречена обида и онова, което не е нищо повече от маниерничене. Така със сигурност ще си спестиш доста неприятни емоции и вероятно няма да пострадат някои невинни носове.

На Дънкан никога не му се бе нравило да изглежда като глупак.

– Твоят нос все още не е в безопасност, човече. Кой си всъщност ти?

Англичанинът се усмихна широко, очевидно не беше взел насериозно заплахата на своя домакин.

– Имам няколко титли, но наистина не ми е приятно да ги изричам. Наричай ме просто Рейф, приятелю.

Последната му забележка беше капката, която преля чашата, и вратата се затръшна пред лицето на един от най-търсените млади лордове в кралството, наследник на херцогство, безмерно богат, най-ухажвания ерген на сезона, мечтата на всяка домакиня на празненство.

Дънкан едва ли щеше да се впечатли, ако знаеше всичко това. Той се надяваше първата им среща да бъде и последна. Двамата обаче щяха да станат големи приятели. Просто все още не го знаеха.

ГЛАВА 17

Ричард Джейкъбс възкликна изненадано:

– О, госпожице Сабрина! Никога досега не сте стигали толкова далеч при разходките си. Да не би нещо да не е наред?

Сабрина се усмихна на иконома на лорд Невил, за да го успокои. Познаваше добре и него, и семейството му, познаваше почти всички в района, включително и прислугата, и нея всички я познаваха. Разходките ѝ я отвеждаха къде ли не и тъй като беше приятелски настроена, обикновено завързваше разговор с всеки, когото срещнете. Освен това беше израснала тук и беше невъзможно да не познава всички в една толкова малка общност... всички, освен лорд Невил.

Смущението ѝ обаче започваше да се проявява, тъй като Джейкъбс нямаше как да не знае, че идва, без да е поканена. Той винаги бе изразявал гордостта си, че знае всичко, свързано с лорд Невил, а след като постът му изискваше да посреща гостите, със сигурност беше уведомен кого да очаква.

Затова девойката не мина веднага към въпроса, който я интересуваше, а попита:

– Как се чувства съпругата ви? По-добре, надявам се?

– О, много по-добре, госпожице. И моля ви, благодарете отново на леля си Алис за рецептата за онзи билков чай, която ни даде. Точно той успокои кашлицата ѝ.

Сабрина бе готова да продължи да бърби в същия дух, но усещаше, че страните ѝ пламват все по-силно, затова събра кураж, преди да бяха станали съвсем яркочервени.

– Непременно ще ѝ предам. И при нас всичко е наред. Просто ме помолиха да предам лично едно съобщение на лорд Дънкан, докато се разхождам днес.

Икономът завъртя очи към тавана, нещо, което я озадачи, докато не чу отговора му:

– От снощи и на мен ми възлагат многократно същата задача. На младия лорд започва да му писва от мен и не мога да го виня. – След което се приведе и продължи шепнешком: – Всичко е заради двамата му дявовци. Те изглежда го дърпат в две различни посоки и не му дават и миг покой.

– Шотландският му дядо също ли е тук?

– За Бога, да, и при това е много... гръмогласен джентълмен. Но когато двамата се озоват в една стая, лорд Невил и лорд Арчибалд имат предвид, е, двамата не си допадат особено, ако се сещате какво искам да кажа.

Е, това наистина бе много жалко. Би трябвало да се разбират чудесно, водени от интереса на своя внук. Девојката кимна и макар да ѝ се искаше, много да продължи обсъждането на този въпрос, върна разговора към предишната тема.

– Ако лорд Дънкан е зает, не го безпокойте. Винаги мога да се отбия някой друг път, тъй като не мисля, че съобщението, което нося, е спешно. Но ако има малко свободно време, бих искала да изпълня задължението си.

– Разбира се, госпожице Сабрина. Ще се опитам да го намеря веднага. И моля ви, влезте...

– Не! – закашля се тя, за да прикрие неволно проличалия ѝ в гласа ѝ ужас. – Искам да кажа, знам, че къщата ви е пълна с гости, а и времето днес е чудесно, така че предпочитам да изчакам отвън.

Времето беше всичко друго, но не и чудесно. Затова пък всички, които я познаваха, знаеха колко обича да бъде навън и никога не пропуска ежедневната си разходка, независимо от капризите на природата. Дъжд, сняг или най-горещият ден през лятото не бяха в състояние да я спрат, така че онова, което на него можеше да му се стори студено или мрачно време, за нея вероятно щеше да бъде освежаващо или дори прекрасно.

Икономът кимна и за да не бъде нелюбезен, дори остави вратата отворена, преди да изчезне във вътрешността на къщата. Тъй като се страхуваше да не би някой да я забележи, минавайки през вестибула, отстъпи по-далеч от вратата. Надяваше се Дънкан да е зает и в същото време и се искаше да приключи веднъж завинаги с тази неприятна задача. Противоречивите чувства явно не се отразяваха добре на стомаха ѝ, който се разбунтува и ѝ причини упорито гадене.

Минаха пет минути, после още пет. Сабрина вече бе сигурна, че ще повърне в близките храсти, ако трябва да изгърпи още една подобна минута. Затова реши, че е най-добре да си тръгне. И тогава чу стъпки зад гърба си.

Обърна се в мига, в който Дънкан каза:

– Икономът ми предаде, че вие... – Той спря. На лицето му се изписа изненада. – Вие! Значи все пак живеете някъде наблизо, нали?

– Ами, да, нашата къща се намира от другата страна на пътя към

Оксбоу, на около двайсет минути път пеша оттук.

– „Нашата“ ли? Да не би да сте омъжена?

Девојката премигна, а след това се усмихна.

– Не съм забелязала. Живее с двете си лели, които са стари моми.

Младежът се намръщи.

– В такъв случай може би сте нова в района, след като дядо ми не знаеше за вас, за да ви покани на празненството?

Разговорът започваше да става деликатен и тя предпочиташе да не навлиза в подробности, относно причината лорд Невил да не я включи в списъка на поканените. Шотландецът я разпитваше прекалено много за нея самата, макар да трябваше да се интересува от съобщението, което тя му носеше.

– Никога не съм се срещала с лорд Невил, така че той наистина не ме познава.

– Е, добре тогава. – Дънкан ѝ се усмихна. – Тъй като аз ви познавам, искам да ви отправя една малко закъсняла покана...

Сабрина вдигна ръка, за да го накара да спре. Нима наистина вярваше, че може да избегне тази тема?

– Страхувам се, че може да съм ви заблудила. Дядо ви никога не се е срещал с мен, но това не означава, че не е чувал за мен. Бих могла да заявя смело, че според него аз не съм подходящ гост за целта на това празненство.

В края на тирадата страните ѝ бяха яркочервени, но събеседникът ѝ кимна разбиращо, а после я изненада, като заяви:

– В такъв случай ще дойдете по моя покана и не ме интересува какво ще каже старецът.

– Не, наистина не мога да го направя. А сега трябва да предам едно съобщение и да тръгна.

Той присви за момент устни, сякаш се готвеше да спори, но в крайна сметка въздъхна.

– Добре, какво е това съобщение?

Моментът да предаде каквото трябва беше настъпил, но думите отказаха да излязат от устата ѝ. Страните ѝ, лишени от възможността да се охладят, вече я изгаряха. Сабрина отмести поглед встрани, обзета от отчаяние, като си даваше много добре сметка, че той я чака...

Забелязала конюшнията встрани от къщата, тя попита:

– Струва ми се странно да виждам толкова екипажи и съвсем малко коне в двора на конюшнията. Но дори филирите са по-малко от това, което човек очаква да види при едно подобно грандиозно събиране на

гости. Да не би някои от тях да са изведени на паша?

– Изведени...

Картината, която извикаха в съзнанието му думите ѝ – на петдесетина пасящи наред поляната филири – не му даде възможност да довърши мисълта си, и той избухна в смях.

Девојката не виждаше нищо забавно в това, което бе казала, затова се възползва от този момент и изрече припряно:

– Лейди Офелия би искала да ѝ дадете възможност да поговори насаме с вас. Тя предлага да се срещнете в гостилницата на странноприемницата в Оксбоу, за да може да ви се извини.

Думите ѝ го завариха абсолютно неподготвен. Изглежда я така, сякаш си бе загубил ума. После се намръщи и отвърна:

– Или по-скоро за да ме обиди отново.

– Не, тя ме увери, че съжалява за това, което ви е казала, каквото и да е то. Ще се срещнете ли с нея?

– Не.

Странно, но като чу този категоричен отказ, Сабрина усети как смущението ѝ се стопява. Нямаше обаче да е изпълнила честно дългаси, ако не направеше поне още един-два опита в полза на Офелия.

– Това „не“ „ще помисля за това“ ли означава, или „имам нужда от нещо по-убедително“?

– Това е категорично „не“, което иде да покаже, че нещата са окончателно приключени.

– О, аз си мислех, че този тип отношения е отживелица и е излязъл отдавна от употреба.

– Какъв тип отношения? – В тона му започваше да се прокрадва раздражение. – За какво говорите пък сега?

– За вашето категорично не. Мислех, че в наши дни всички оставят известен резерв за промяна на мнението си. Неопределеността спасява човек от неприятни изживявания, ако все пак по-късно реши да промени мнението си.

– Колко време се пести обаче, ако човек знае точно какво иска и го каже.

Сабрина се отказа от тази тактика и попита:

– Наистина ли ще бъде толкова трудно да чуете какво има да ви каже тя?

– Трудно – не. Но определено – загуба на време.

Девојката се изчерви силно, тъй като си даде сметка, че тя самата също му губеше времето.

– Съжалявам. Трябваше да се досетя, че точно сега е нужно да си бъдете непрестанно у дома, че моментът не е подходящ да ви притеснявам по този повод. Тръгвам си. Приятен ден, Дънкан Мактавиш. Наистина ми беше приятно да ви видя отново.

– Почакайте!

Тя беше направила петнайсетина забързани крачки, опитвайки се да скрие своето смущение. Обърна се, без да е сигурна, че това, което бе чула, не е всъщност плод на собственото ѝ въображение. Но той действително приближаваше към нея и тя установи, че има физиономията на човек, вкусил кисело грозде.

– Ще се срещна с нея при едно условие – заяви младежът.

Събеседницата му се изненада толкова, че успя да каже само:

– Разбира се. Какво е то?

– Да си пригответе багажа и да дойдете тук преди сервирането на вечерята.

Очите ѝ се разшириха.

– Каните ме на вечеря?

– Каня ви на проклетото празненство, за цялото му времетраене, колкото и дълго да е то.

Тогава Сабрина се усмихна. Не успя да се съдържи. Той ѝ се стори толкова тъжен, че му се налага да направи този компромис, за да постигне желанието си.

– Аз, във, няма нужда да си приготвям багажа. Живея малко по-натък по пътя.

– Значи ще дойдете?

– Лелите ми ще трябва да дойдат с мен. Не мога да присъствам на такива събития, без да ме придружават.

– Доведете когото искате... освен нея.

Девојката кимна.

– Но вие ще се срещнете с нея нали? – Той кимна отривисто и тя додаде: – Кога?

– След един час. Но ако тя не дойде навреме, няма да я чакам. А покъсно вие ще ми обясните защо ми предавате молбата ѝ.

Дънкан се обърна рязко и се върна в къщата. Напълно смаяна от резултата на своето посещение, Сабрина забърза към къщи, за да предаде добрата новина на своята приятелка. Дългът ѝ беше платен. Изпитваше огромно облекчение, че всичко бе приключило и няма да бъде задължена да върши отново нещо толкова отвратително.

Беше вече преполовила пътя към хълма, където бе срещнала

Дънкан, когато икономът на лорд Невил я догони.

– Каретата на лорд Невил ще ви вземе тази вечер – заяви задъхано той.

– Това не е необходимо – отвърна Сабрина. – Знаете, че имаме филиър.

– Да, госпожице, но според мен младият лорд иска да бъде сигурен, че ще дойдете.

Девојката се изчерви. Това със сигурност бе някакво безпочвено заключение на Джейкъбс, но ѝ се стори доста приятно.

ГЛАВА 18

Дънкан не можеше да повярва, че пак не беше попитал девойката как се казва, и дори осъзна това едва когато Невил го попита коя е тя. Той се смути. Беше потърсил дядо си за трети път, за да му съобщи, че е поканил в Съмърс Глейд една съседка, която няма благороден произход. Но това всъщност беше собственото му заключение в резултат на обясненията на девойката защо маркизът не я бе включил в списъка на своите гости, както и заради думите ѝ, че живее с двете си лели в някаква къща наблизно.

Общественото ѝ положение нямаше значение за него. Въпреки това продължаваше да я харесва, особено умението ѝ да разпръсква с такава лекота гнева му. А и той не възнамеряваше да се жени за нея, така че нямаше причина дядо му да се противи. Но се самозаблуждаваше.

Знаеше много добре, че хората, които бяха поканени от Невил, все представители на висшата аристокрация, вероятно щяха да се обидят, задето представител на друга класа присъстваше на техния бал не като прислуга, а като равнопоставен на тях гост. Знаеше също така, че точно това щеше да накара маркиза да се възпротиви и се подготви за спор.

Но очевидно нямаше да се стигне до спор, след като даже не можеше да му обясни коя е девойката, която бе поканил. Затова реши да не споменава, че не е дама и да изчака маркизът да открие сам. Все пак му се представяше чудесна възможност да види как би реагирал старият англичанин на една такава ситуация. Дънкан щеше да разбере дали е аристократ от старата школа, която се отличаваше с невероятния си снобизъм, или е представител на по-просветените и си дава сметка, че истинската стойност на човека не се определя от титлата му.

Предпочиташе обаче спора, тъй като се надяваше той да облекчи донякъде напрежението, което чувстваше. Това напрежение се засили, когато наближи странноприемницата в Оксбоу. Отвлече вниманието си само за малко, докато се опитваше да си представи къде по пътя можеше да се намира къщата на девойката, при положение, че не бе видял нито една малка постройка на отиване, само голяма къща с имение и няколко ферми.

Може би беше имала предвид пътя към Оксбоу, но в другата посока, или покрайнините на малкото градче, покрай дългите алеи на което от двете страни на главната улица се виждаха множество малки къщи.

Но това отвличане на мислите не трая особено дълго, като се има предвид, че самият път беше изключително кратък.

Все още не можеше да повярва, че се бе съгласил да разговаря с Офелия Рийд, след като се надяваше да не я види никога повече. Каква друга цел можеше да има срещата им, освен евентуално да облекчи гузната ѝ съвест? Извиненията ѝ нямаха никакво значение за него. Тя беше показала истинската си същност. Каквото и да кажеше, нямаше да може да изтрие изречените обиди. А сега вече знаеше, ако можеше да се върва на онази странна особа Рейф, че именно тя бе пунала абсурдните слухове, с които го представяше като варварин.

Нямаше я още. Наистина той беше пристигнал пет минути по-рано, но когато човек изгаряше от желание да поиска прошка, бе нормално да отиде на мястото на срещата по-рано, за да не изпусне онзи, на когото държи да се извини. Сега се налагаше да изчака, макар според него тя да не заслужаваше да ѝ даде дори пет минути.

Отпрати с жест съдържателя и зачака пред голямата камина на гостилницата. Искаше му се да изпие едно уиски, но предпочиташе да бъде с напълно трезва, когато се срещне с тази млада особа.

Тя влезе през задната врата. Значи все пак бе дошла по-рано и просто искаше да се появи в целия си блясък? А блясък действително не липсваше. Русите ѝ коси бяха покрити с обшита качулка, с бели кожи. Носеше пепеляво-синьо дълго кадифено палто с къса пелерина, обшита със същата снежнобяла кожа, и представляваше наистина ослепителна, гледка, особено когато го видя и му се усмихна, преди да се отправи към него. Направи го бавно, за да му даде достатъчно време да се омая от красотата ѝ. Съчетанието между бялата кожа и осветлението ѝ предаваха някаква нереална хубост.

Той не беше единственият в помещението, неспособен да отдели очи от нея. Неколцината други клиенти зяпаха Офелия с отворена уста. Дънкан не беше толкова захласнат като тях, но все пак за момент му беше трудно да не забрави, че въпреки цялата си красота тази девица е изключително зла. Невъзможно бе да го предположиш, като я гледаш, но затова пък беше достатъчно да си отвори устата, за да разбереш що за стока е.

Тя бе все така усмихната, когато стигна до него. За съвсем кратко усмивката ѝ потрепна и застина, когато Офелия забеляза, че той е с шотландската си поличка. Беше я облякъл умишлено. Ако имаше капчица разум, тя щеше да разбере, че по този начин той се опитва да ѝ каже без думи колко безсмислена е тази среща.

– Виждам, че си получил посланието ми – рече тя.

– Да. И защо трябваше да ми го предаде онази девойка?

Не смяташе да я пита това, а да повдигне въпроса по-късно, пред девойката с виолетови очи, затова изпита облекчение, че не получи отговор. По-добре да не я разсейва. Да я остави да си каже каквото е решила, за да може да си тръгне по-скоро. Не трябваше да забравя тона.

Офелия сви рамене.

– Защо не? Повечето хора се чувстват привилегирани, когато могат да ми помогнат.

Дънкан замълча, но и му беше трудно да измисли нещо, защото правеше невероятни усилия да не се размее. Това твърдение само по себе си говореше толкова много за нея, а най-ироничното бе, че тя даже не си даваше сметка какво впечатление създава с него.

Мълчанието му обаче я обърка, макар че той искаше да я накара по-скоро да изрече това, което имаше да казва. Младецът вече започваше да се пита дали изобщо бе имала намерение да му каже нещо специално. Беше му предадено, че целта на тази среща е възможността да му се извини, но той вече не беше сигурен дали момиче като Офелия Рийд изобщо знаеше как да се извини. Подобна идея бе немислима за човек, убеден в своята непогрешимост.

Тъй като тя така и не каза нищо, поне не толкова бързо, колкото му се искаше, шотландецът сви рамене и понечи да си тръгне. Не смяташе, че това е нелюбезно, поне спрямо нея. Обидите ѝ я бяха поставили в отделна категория – „недостойна да бъде забелязана“, и това бе лекият вариант. Ако беше мъж, щеше отсега нататък да я смята за свой враг.

Но явното му желание да си тръгне я накара бързо да действа.

– Почакай! Къде отиваш?

Гласът ѝ прозвуча объркано. Той спря само колкото да ѝ отговори:

– Не съм дошъл, за да стоя и да съзерцавам хубостта ти, госпожице, като всички останали в кръчмата. Ако имаш да ми казваш нещо, казвай.

Тя силно се изчерви.

– Исках да ви обясня защо не се държах особено радушно при първата ни среща.

– Значи така наричат англичаните подобно поведение? Не особено радушно? Ще трябва да го запомня следващия път, когато реша да обидя някого.

– Не беше нарочно – опита се да го увери тя. – Бях шокирана.

– Шокирана ли? – Скептицизмът му беше толкова явен, че дори дете щеше да го усети. – И от какво? Че говоря като шотландец? Че

изглеждам като такъв? Предполагам, не си очаквала нещо друго?

Офелия въздъхна.

– Иска ми се да се опиташ да ме разбереш. Бях убедена, че двамата няма как да си подхождаме.

– Защото съм варварин?

– Ами, да, опасявах се от подобно нещо, но сега си давам сметка колко глупави са били опасенията ми. В теб няма нищо варварско.

– Аз не бих бил толкова сигурен – отвърна той, като в нейна чест заговори с още по-силен акцент.

– Работата е там, че предположенията ми се оказаха, неверни.

Дънкан имаше чувството, че това бе най-близко до извинението, на което бе способна тя. На човек като нея, който е убеден, че не може да сгреша, не би му и дошло на ума да произнесе думата „извинявай“.

– Много добре, значи си сгрешила. Искаш ли да ми кажеш още нещо?

Нетърпението му да си тръгне бе повече от очевидно, но тя сякаш не го забелязваше.

– Ами, мислех, че бихме могли да започнем отначало. Нали разбраш, просто да забравим за първата си среща, все едно, че не е съществувала.

– Все едно сме все още сгодени и ни предстои да се оженим?

Офелия се ободри и го възнагради с една от великолепните си усмивки.

– Точно така. Направо страхотна идея – пошегува се той.

Ала тя говореше съвсем сериозно. Дънкан не вярваше на ушите си. Наистина ли мислеше, че той може просто така да забрави срама, който бе изживял заради нейните обиди? Това, което му бе казала през онзи ден, бе предназначено не само за неговите уши, а най-вече за забавление на многобройните посетители. Ако думите бяха изречени от мъж, Дънкан щеше да го просне на пода и така да получи незабавно удовлетворение. Но тъй като обидата бе излязла от устата на жена, той бе принуден да си тръгне с подвита опашка, нещо, което никога нямаше да забрави.

Но това не беше единствената причина да не желае да се ожени за нея, затова отговори:

– Не мисля, че бих искал да се състезавам за благоволенieto на моята бъдеща съпруга.

– Моля?

Не се изненада, че тя не успя да го разбере. Егоцентриците обикновено последни признаваха този си недостатък, а влюбените в себе си,

какъвто бе случаят с Офелия, просто нямаха никакъв шанс да го осъзнаят.

Беше я изслушал. Тя дори не се беше извинила истински. Смяташе, че ѝ е отделил времето, което заслужава.

– Приятен ден.

Офелия го проследи с поглед, шокирана до дъното на душата си. Мъжете никога не бяха се държали така с нея. Не можеше да повярва на това, което става. Та той трябваше да се хвърли в краката ѝ от благодарност, че е променила мнението си за него.

Срещата не бе протекла така, както бе предполагала. Беше му дала още един шанс да се ожени за нея. Защо не се бе вкопчил в него като удавник за сламка? Започваше да подозира, че наистина е варварин. Какво друго извинение можеше да има за него? Нима не бе достатъчно умен, за да осъзнае какво му предлагаше с тази среща?

ГЛАВА 19

Офелия все още не знаеше, че Сабрина е поканена на празненството. Когато разбра, че Дънкан се е съгласил да се срещне с нея, тя веднага беше изтичала да се приготви. Даже не беше попитала за подробности, нито пък се бе изненадала, че той се бе съгласил. Сабрина подозираше, че лондончанката смята това за нещо естествено, като се има предвид колко високо мнение имаше за собствената си особа. Не, нямаше да мисли лоши неща.

Сабрина си даде сметка, с малко закъснение обаче колко неблагоприятно бе да приема покана за където и да било, когато има гостенка. Разбира се, че не можеше да остави Офелия сама. Или пък Хилари и Алис трябваше да останат с нея. Но това също щеше да причини проблем, тъй като несъмнено и двете ѝ лели щяха да пожелаят да присъстват на тържеството на лорд Невил.

Разбира се, най-вероятно се притесняваше напразно! Офелия щеше да се върне с покана, може би дори отново сгодена. Тази мисъл всъщност я депресираща, но подобно развитие на нещата беше твърде вероятно. Сабрина знаеше от личен опит как се държяха мъжете в присъствието на лондончанката. Повечето изпадаха в такова благоговение от красотата ѝ, че си загубваха ума.

Реши все още да не казва на лелите си за поканата – толкова сигурна беше, че Офелия също ще присъства на бала... След малко тя самата се завърна, затръшна входната врата след себе си и хукна нагоре по стълбите към своята стая. Действията ѝ показваха ясно, че срещата не бе минала така, както ѝ се бе искало. Сега вече Сабрина бе принудена да разкаже на лелите си за прибръзаната си постъпка.

Реакцията им беше предвидима. Те настояваха да отиде поне тази вечер. Бяха се надявали на такава възможност и сега, след като им се бе предоставила, не трябваше да я пренебрегват само защото им бе дошла неочаквана гостенка. Е, ако Офелия не беше тук... Сабрина трябваше внимателно да обясни на младия лорд, че няма да може да отиде повече в Съмърс Глейд, преди гостенката ѝ да си е заминала.

Стори ѝ се забавно, че макар да не го бяха изrekli, и двете ѝ лели се надяваха Офелия да не се прибере толкова скоро.

– Аз ще остана с нея – предложи Алис, като успя да прикрие поне отчасти недоволната си въздишка, задето щеше да изпусне

празненството. – И ще ѝ кажа къде си отишла, скъпа, ако попита. Но има ли смисъл да ѝ казваме, ако не забележи твоето отсъствие? Тази новина само ще я накара да се почувства още по-обидена.

Хилари се замисли.

– Не виждам защо да я травмизираме излишно. Става дума само за една вечер. А ако се наложи да ѝ съобщим, нека разбере, че в припряността си Сабрина е забравила да ѝ се обади.

Сабрина имаше всъщност много по-добро извинение от това, но не мислеше, че на Офелия щеше да ѝ бъде приятно другите да го научат, затова не каза на лелите си за своята роля на сватовница. Но щеше да обясни на Офелия, ако се стигнеше дотам, че условието Дънкан да го срещне с нея е било приемането на покана за бала в Съмърс Глейд.

Независимо от резултата от срещата, а драматичното затръшване на врати от страна на Офелия показваше, че тя не бе минала както се бе надявала, лондончанката бе имала този шанс само защото Сабрина се бе съгласила да отиде на празненството. Това не звучеше особено ласкателно за Офелия, затова Сабрина щеше да го запази в тайна, стига да можеше. А както се надяваха лелите ѝ, тя може би щеше да прекара вечерта в стаята си и даже нямаше да забележи отсъствието им. Е, поне се надяваха да стане така...

Сабрина и Хилари се приготвиха, преди Офелия да се появи, така че щяха да научат как се е справила Алис едва при завръщането си. Но малко след като пристигнаха в Съмърс Глейд и двете забравиха напълно за своята гостенка.

Беше се събрало огромно множество, по-голямо дори и от баловете, на които бяха присъствали в Лондон. Всяка една от петдесетината поканени от Невил млади дами имаше поне по един придружител – двамата си родители, един или двама братя, сестри, даже братовчеди. Една поканена често предполагаше появата на четирима или повече гости, така че присъстващите клоняха към двестатина на брой.

Сабрина не можеше да си представи къде са настанени всички тези хора и го сподели с леля си. Колкото и голям да беше Съмърс Глейд, той със сигурност нямаше петдесет, камо ли двеста спални. Хилари се засмя и отвърна:

– Радвай се, че не ни помолиха да приютим някои от тях, нещо, с което другите ни съседи не могат да се похвалят.

На бала присъстваха и съседи, които нямаха дъщери, я Сабрина си даде сметка, че бяха поканени само за да могат да ги помолят да отворят вратите на своите домове. Странноприемницата в Оксбоу сигурно също

бе препълнена, нещо, което вероятно се случваше за първи път.

– Освен това – додаде Хилари, – само най-важните гости получават самостоятелни стаи. Помня как веднъж трябваше да делея една стая с още шест момичета, а баща ни, който ни придружаваше с Алис, бе дори още по-зле, тъй като бе натъпкан в едно помещение с още деветима джентълмени. Но когато някой дава балове от такъв калибър, наистина нямаше друг начин.

– Значи се пак дойде!

Сабрина се обърна. Дънкан стоеше пред нея. Тя се бе усмихнала на леля си, така че бе все още усмихната, когато го поздрави.

– Да не би да мислеше, че няма да дойда?

– Имах съмнения след изхода на уредената от теб среща.

– За каква среща става въпрос, скъпа? – обади се Хилари.

Сабрина успя някакси да отвърне уклончиво:

– Нищо, което да има значение, лельо Хилари. Може ли да ти представя Дънкан Мактавиш?

Младецът се поклони джентълменски на възрастната дама. Всъщност тази вечер той изглеждаше като истински джентълмен, в официален тъмносин смокинг, който подчертаваше тъмносиния цвят на очите му.

– Не приличаш изобщо на дядо си, млади момко – постанови Хилари и додаде с типичната си прямота: – И това е истински късмет... за теб.

Дънкан се засмя, но в този момент към малката групичка се присъедини още един господин.

– Така ли смятате? И коя сте вие, мадам?

Хилари вдигна вежди при вида на новодошлия.

– Не ме ли позна, Невил? Не се и учудвам. Изминаха повече от двацет години.

– Това ти ли си, Хилари Ламбърт?

– Точно така.

– Качила си килограми, малката.

– А ти изглеждаш така, сякаш си лежал болен.

Сабрина прикри устата си с длан. Дънкан местеше поглед от дядо си към лелята на своята гостенка и обратно.

– Значи все пак познаваш тази госпожица – попита накрая той.

– Каква госпожица? – попита навъсено маркизът. – Нали не наричаш „госпожица“ тази стара дама?

– Мисля, че той има предвид моята племенница, нелюбезни човече

– обясни Хилари.

Това накара Невил да погледне към Сабрина, която вече бе изгубила всякакво желание да се смее. Хапливостта на Хилари може и да беше забавна, но не и когато стигаше до обиди, при това насочени към техния домакин.

Той обаче като че ли не забелязваше, а се бе вторачил в Сабрина.

– Дяволите да ме вземат, те наистина са виолетови? Помислих, че момчето преувеличава. – И тогава очевидно се сети нещо, тъй като възкликна: – Мили Боже, та ти също си Ламбърт!

Сабрина, разбира се, знаеше много добре коя е причината да бъде толкова шокиран. За нещастие, подобно на своите лели, тя понякога беше по-пряма, отколкото трябва.

– Поне така беше последния път, когато забелязах, и при това, все още съм жива.

Невил поалена. Девојката също се изчерви, задето бе реагирала така недипломатично. Дънкан, който забеляза поредицата от изчервявания, се намръщи, каза едно „Извинете“ и поведе Сабрина към съседната зала.

Това всъщност беше балната зала, но с размерите на три големи салона. В нея имаше доста хора. Тази вечер обаче там бе организиран бюфет, тъй като нямаше да се танцува. Накрая Дънкан успя да намери свободно местенце в един ъгъл, където нямаше да ги чуват. Сабрина знаеше точно защо иска да останат насаме. Бедният човек бе доста объркан, и с право.

– Би ли ми обяснила какво означаваше всичко това? – попита той веднага щом спряха и й пусна ръката.

Сабрина потрепери.

– Трябва ли да го направя? – В отговор той само я изгледа и не отдели очи от нея, докато не я накара да потръпне отново. – Добре – въздъхна девојката. – Но тази история щеше да бъде много по-интересна, ако я беше чул от някой друг. Сигурен ли си, че не предпочиташ да ти я разкаже дядо ти? Убедена съм, че той би преувеличил малко, за по-голям ефект. Повечето го правят.

– Правилно ли долавам горчивина в гласа ти? – попита Дънкан.

Събеседницата му кимна и се усмихна.

– Ти разкри моята тайна.

– Все още чакам да я чуя.

– Но ти току-що го направи.

– Тогава нещо не е наред със слуха ми, тъй като все още не съм чул

нищо подобно.

– Е, как е възможно да забравяш толкова бързо, след като току-що каза, че си доловил горчивина в гласа ми? Това е моята тайна. Останало то – махна тя пренебрежително ръка – е по-скоро обществена, отколкото семейна тайна.

Той продължаваше да я фиксира с поглед, дори още по-настойчиво, за да ѝ даде да разбере, че този път забележките ѝ нямаха да го развеселят.

– Трябва ли да ти припомням, че не съм бил част от тази „публика“ доста време и това обяснява защо всеизвестните тайни не са мое достояние?

– Тогава нека те запозная с нея накратко, тъй като всъщност съвсем не е чак толкова интересна. Семейство Ламбърт е известно с това, че неговите членове не умират от естествена смърт, а по собствено желание. Така се е стигнало до всеобщото заключение, че във вените ни тече „лоша кръв“ и аз със сигурност ще тръгна по същия път. Някои хора не могат да си обяснят защо съм все още жива. Други дори са готови да се закълнат, че със сигурност съм...

– Призрак?

– А, значи си спомняш, че го споменах?

Младият мъж кимна и додаде:

– Струва ми се, че предпочитам да чуя пълния вариант, този, който обяснява горчивината в гласа ти.

– В действителност не бива да се огорчавам, Дънкан. Понякога дори ми е забавно, като например когато лейди Марлоу вдигна врява до небесата, преди да припадне, като ме видя. Е, всички присъстващи може и да не чуа писъците ѝ, но със сигурност усетиха сътресението, когато тя се стовари на пода. Един от гостите дори направи комплимент на домакиня за добрите архитекти, конструирали толкова здрав под, който да стои на труса. Въпросната дама беше наистина изключително мощна. О, хайде де, знам, че ти се ще да се усмихнеш.

Той се изсмя, след което се опита да стане отново сериозен, но колкото и да се стараше, така и не успя. Сабрина разбра, че може да го разсмее без особени усилия и да го накара да забрави за настояването си да чуе „пълния вариант“. В крайна сметка обаче той щеше да си спомни и пак щеше да ѝ се наложи да говори. Реши, че е по-добре да приключи с тази история веднъж завинаги, за да може да се наслади на единствената си вечер в Съмърс Глейд.

– Началото на скандала поставил прадядо ми Ричард, като се

самоубил. Никой не знае защо го е направил, но фактът бил очевиден, а неговата съпруга, неспособна да понесе трагедията, не след дълго последвала примера му. Тяхното единствено дете, моята баба, по това време вече била омъжена и имала две дъщери – лелите, с които живея. Тя понесла някак двойната трагедия, поне за известно време, но след като родила още едно дете, моя баща, паднала по-някакви стълби. Лелите ми твърдят, че било злополука, но повечето не са склонни да мислят и така. Ето как се е родила легендата за „лошата кръв“, която се затвърдила, когато и моите родители си отишли от този свят.

– Съжалявам за родителите ти.

– Аз също. Съжалявам най-вече за това, че не ги познавам, тъй като тогава съм била прекалено малка, за да си ги спомням. Но те не са се самоубили. Яли развалена храна. Даже лекарите, които не успели да ги спасят, го потвърдили. Разбира се, историята звучи много по-убедително, ако са погълнали отрова. И сега, макар двете ми лели, които се числят към същото родословно дърво да са живи и здрави, и не показват желание да скочат отнякъде, според всеобщото мнение аз съм следващата, която ще сложи край на живота си.

– Не познавам друг, който дотолкова да не приема нещата на сериозно, че дори да не помисли за такава вероятност.

– Господи, струва ми се, ти току-що ме определи като празноглавка.

– Не съм казвал такова нещо.

– Силно съм обидена.

– Как не.

– Е, поне имах чудесен повод да го кажа.

Дънкан избухна в смях, достатъчно гръмък, за да накара неколцина от присъстващите да извърнат глави към тях. Един от гостите, който се разхождаше с чиния в ръка – Невил, който не притежаваше двеста стола, така че не всички имаше къде да седнат, – се приближи към тях. Сабрина усети как събеседникът ѝ настръхна и ѝ стана неприятно, че усилията ѝ да го развесели бяха отишли напразно.

– А, ето те и теб. А коя е госпожицата? – попита непознатият. – Не мисля, че сме се виждали.

Той гледеше шотландеца в очакване да ги запознае, но Дънкан изведнъж се изчерви и Сабрина си спомни, че всъщност все още не му беше казала цялото си име. Затова побърза да се представи, преди да се наложи Дънкан да признае това и да се смути още повече.

– Сабрина Ламбърт.

Гостът като че ли се изненада в първия момент, но след това възкликна щастливо:

– Ходещият призрак! За мен е голямо удоволствие. Бях много разочарован, че те изпуснах за малко в Лондон. Наистина исках да се запозная с младата дама, която показва на всички какви безнадеждни глупаци са.

Девојката се усмихна като разбра, че новият ѝ познат всъщност не вярва на разпространяваните за нея клюки.

– А вие сте...

– Рейфиъл Лок, на вашите услуги.

– Който определено се натрапва – добави Дънкан.

Това не обиди Рейфиъл. Той като че ли очакваше подобна забележка.

– О, хайде, приятелю, нали не мислиш, че можеш да монополизираш най-интересната дама тук?

– Ти не трябва ли да придружаваш сестра си? – напомни му шотландецът.

Рейфиъл го погледна ужасено.

– Скъпата ми сестричка е заобиколена от група кискащи се приятелки. Господ да ме пази да се приближавам до тях. Имай милост! Освен това точно ти би трябвало да ги забавляваш. Все пак ти, а не аз, си търсиш съпруга. Как ще можеш да вземеш решение, ако не се движиш сред дамите?

– Може би вече съм взел решение.

– Не говори така! Сестра ми ще бъде толкова разочарована.

– Сестра ти ще изпита облекчение.

– Значи ще поискаш ръката ѝ?

– Дяволите да те вземат, човече, махай се оттук.

Рейфиъл се засмя, очевидно доволен, че е досадил достатъчно на своя домакин, но преди да се отдалечи, заяви:

– Добре тогава, отивам да търся онзи стар шотландец, който твърди, че също ти бил дядо. Той разправя страшно забавни неща за теб.

Беше нужно доста време след като Рейфиъл Лок си тръгна, докато червенината по страните на Дънкан избледнее. Сабрина не знаеше как да реагира. Дали ако се опита да го развесели, няма да го ядоса още повече, тъй като досадата му очевидно се дължеше на мъжко съперничество, нещо, което ѝ беше напълно непонятно. Освен това не можеше да приеме, че ябълката на раздора всъщност беше тя самата.

– Чувала ли си за него, преди да се запознаете?

– Не. А трябваше ли?

Дънкан сви рамене.

– Старият Невил е очарован, че той е тук. Май е син на някакъв херцог.

Сабрина се усмихна.

– В такъв случай сестра му е чудесна за теб.

– Така ли мислиш? Струва ми се малко празно. Да, този път наистина го казах. Дори брат ѝ е съгласен с това. Бих се оженил за нея само за да го вбеся.

– О, Господи, ти май наистина не го харесваш?

– Нищо подобно. Как изобщо можеш да си го помислиш! Юмрукът ми просто ме сърби от желание да се сприятели с лицето му.

ГЛАВА 20

Сабрина се забавляваше чудесно, но осъзна доста късно причината за това – Дънкан не се отделяше от нея. Дори бе похапнал с нея, след като бе успял да намери два празни стола в музикалния салон, където да се настанят с чиниите си. След това се присъединиха към играещите карти и тя намери начин да му покаже как се подсказва, без другите играчи да разберат. Това беше наистина невероятно. От много отдавна не се беше смяла толкова.

Когато осъзна, че като патрон на празненството или поне причина за организирането му, той трябваше да разпределя времето си по равно между всички гости, тя не му обърна внимание, както трябваше да направи. Това беше проява на егоизъм и тя тайно си го призна. Реши, че докато е наясно с този факт и не се опитва да се самозаблуждава, всичко е наред.

Не се опита също да отхвърли и очевидната причина, поради която Дънкан стоеше неотстъпно до нея. Беше се смял прекалено много през цялата вечер и беше ясно, че компанията ѝ му е приятна. В това нямаше нищо романтично. Тя просто го караше да се смее. Беше забавна.

За нея това обаче беше една опияняваща нощ, осъществяване на мечтите. Но така, както всички мечти имаха своя край, и нощта в Съмърс Глейд скоро щеше да приключи.

Когато видя, че лея ѝ я търси, Сабрина се обърна към своя домакин с думите:

– Време е да си тръгваме.

Той не се възпротиви, тъй като очакваше да я вижда тук всеки ден, докато траеха празненствата.

– Значи ще се видим утре.

– Не, всъщност, няма.

Сабрина въздъхна. Съжаляваше за това, което му каза. Той вече започваше да се натъжава, но тя повече нямаше сили да го развеселява. Колко жалко, наистина жалко, че прекрасната, поне за нея вечер, трябваше да приключи по такъв начин.

– Когато ме покани, в изненадата си напълно забравих, че имаме гостенка. Не биваше да идвам дори тази вечер. Как да се оправдая, че съм била поканена преди нейното идване и тя го знае. Не мога да бъда толкова невъзпитана, че да я изоставя втори път.

– Ти просто не искаш да дойдеш.

Усмихна се на погрешното му заключение – то беше толкова нелогично, че дори Дънкан трябваше да си дава сметка за това.

– Грешиш! – възкликна Сабрина. – Тази нощ се забавлявах много. Наистина бих искала да дойда пак и може би, ако нашата гостенка си тръгне преди края на празненствата, ще мога да...

– Доведи и нея – отсече той.

– О, Дънкан, не трябва ли да попиташ коя е моята гостенка, преди да направиш подобно предложение?

– Стига да не е Офелия... – Не довърши мисълта си. Изражението ѝ, което ясно говореше, че става дума точно за Офелия, го накара да се намръщи. – По дяволите – изръмжа той. – Какво прави тя у вас?

Това поне беше лесно за обяснение.

– Възползва се от гостоприемството, което нейното семейство прояви към моето, когато бяхме неотдавна в Лондон.

– И в него влиза ли задължението да ѝ уреждаш срещи?

– Не, просто ѝ го дължах. – Сабрина продължаваше да се усмива, въпреки охладнелия му тон. – Тя ме прие като своя приятелка, Дънкан, и направи първата ми поява в Лондон много приятна. Не можех да откажа да изпълня молбата ѝ, макар да не ми се искаше да го правя. Но сега вече нищо такова не ѝ дължа.

– Тогава забрави, че тя е тук или я повери на другата си леля, както направи тази вечер.

Сабрина поклати.

– Наистина ли си представяш, че мога да бъда толкова груба с някого?

Младият мъж не отговори дълго време. Накрая въздъхна и каза:

– Не, знам, че не си способна да постъпиш така. И ще те пусна да си вървиш, преди да си помислила, че съм невъзпитан.

– Не бих си го и помислила. – Тя широко му се усмихна. – Един шотландски варварин може би...

– О, внимавай – прекъсна я той, но също се усмихна.

– Може би ще те видя отново при някоя разходка – заяви на раздяла тя.

– Да, и може би ще се отървеш от неканените си гостенки по-скоро.

Изпрати двете с леля ѝ и ги изчака, докато се качиха в чакащата карета, достатъчно дълго, за да направи впечатление на икономата, който отбеляза:

– Симпатично момиче е нашата госпожица Сабрина.

Дънкан светкавично се обърна към него.

– Нашата ли? Отдавна ли я познаваш?

– Да, тя живее тук почти откакто е родена.

– И често ли излиза на разходка?

– Всеки ден, независимо от времето – отвърна Джейкъбс. – Предпочита да излиза сутрин, но понякога го прави и следобед.

Младежът кимна и реши на другата сутрин той също да излезе да се поразходи, макар да си даде сметка, че само един час в нейната компания нямаше да му бъде достатъчен. А двамата му дядовци щяха да обезумеят, ако изчезнеше за по-голямата част от деня, когато го чакаше такава важна работа – намирането на съпруга.

След като се беше забавлявал цялата вечер, наистина се бе забавлявал за първи път от пристигането си в Англия, Дънкан си легна в лошо настроение.

В това време в каретата Хилари трескаво обсъждаше празненството. Сабрина не я слушаше, а си мислеше за собственото си чудесно прекарване, когато неочаквано чу:

– Той те харесва.

– Да, така ми се струва, но не по начина, който имаш предвид.

Хилари се засегна.

– И защо не по този начин?

– Нека бъдем честни, лелю Хилари, ако поставиш някоя като мен до Офелия или до Аманда Лок, няма даже да я забележат. А лорд Невил е поканил каймака на английското общество, за да изкуши внука си да си избере съпруга. Тази вечер видя сама, че повечето от поканените млади дами нямат нужда от изгоден брак. Те си знаят цената и няма защо да я изтъкват.

– Боже, какво общо има това с факта, че той те харесва?

– Ние се сприятелихме, нищо повече – отвърна Сабрина. – Когато той ти избере съпруга, тя ще бъде някоя от онези красиви...

– Ти не си от момичетата, които не заслужават достоен кавалер, скъпа. Може би ти се искаше да е обратното, но се заблуждаваш.

Девојката въздъхна. Беше приятно да слуша такива неща, разбира се, но поне едната от тях трябваше да бъде реалистка, иначе главата и щеше да се завърти и тя да започне да се надява на невъзможното.

– Не мислиш ли, че щях да разбера, ако някой мъж се интересува от мен? Повярвай ми, лелю Хилари, Дънкан не гледа на мен като на потенциална съпруга, по-скоро за него аз съм човек, на когото може да се довери и който може да го посъветва коя от онези млади красавици да

избере.

– Времето ще покаже – отвърна Хилари, която, кой знае защо, не искаше да се раздели със своите надежди.

Сабрина предпочиташе да се наслаждава на спомените си, вместо да спори, но попита:

– Каква беше тази атака от твоя страна към лорд Невил тази вечер?

– О, нищо особено. Просто стара неприязън.

Но Хилари зае отбранителна позиция и мълча до края на пътя.

ГЛАВА 21

Сабрина спа непробудно до късно на другата сутрин. Алис влезе да я събуди и спомена бодро, че не разполага с много време, за да се приготви, защото каретата вече е готова и ги чака. Беше прекалено сънена, за да разбере за какво точно става въпрос, а леля ѝ излезе от стаята, преди да успее да ѝ зададе някакъв свързан въпрос или поне да разбере за каква карета става дума.

Но въпреки това не побърза. Спомни си предишната вечер и се отпусна с усмивка обратно върху възглавницата, за да се наслади още малко на спомена от сношните събития, както бе направила и когато си легна. Това всъщност бе причината да заспи чак призори и сега да се успи.

Хилари подаде през вратата и обяви:

– Всички са готови, скъпа, чакаме само теб. Побързай!

Вратата отново се затвори и Сабрина, вече обхваната, от силно любовитство, отметна завивките и се втурна по коридора след леля си, която вече почти бе стигнала до стълбите.

– За какво сте готови? Да не би да съм забравила за нещо, което е трябвало да правим днес?

Хилари се намръщи.

– Малоумната ми сестра не ти ли каза? Тя трябваше да те събуди и да ти съобщи. Знаех си, че аз трябваше да го свърша.

– Спомена за някаква карета...

– О, значи ти е казала – промърмори разочаровано Хилари, простила се с надеждата да се скара хубавичко с Алис, – Хайде, побързай. Кочияшът чака вече повече от час.

Това изкуши Сабрина да погледне през прозореца на стаята си. Отпред отново ги чакаше каретата на лорд Невил, която изобщо не трябваше да е тук.

Ужаси я подозрението, което незабавно ѝ дойде наум. Очевидно Дънкан беше забравил да каже на кочияша, че няма да има нужда от него тази сутрин и той бе дошъл да я вземе и отведе в Съмърс Глейд. И сега поради това недоразумение и двете ѝ лели мислеха, че всички са поканени в Съмърс Глейд, заедно с Офелия.

Какво друго можеха да си помислят? От нея се бе очаквало да каже на Дънкан, че няма да ходи повече на неговите празнични вечери, не и без своята гостенка, и щом каретата бе тук, значи идваше да вземе

всички. Нямахме какъв друг извод да си направят.

За момент си помисли да се върне в леглото и да остане цял ден в него. Искаше ѝ се да удари Дънкан по главата със слънчевото си чадърче, задето бе забравил какво бяха говорили, и със сигурност щеше да го направи, ако бе време за носене на такива чадърчета. Представи си колко щеше да се вбеси той, когато Офелия се появи в дома му. Но всичко щеше да бъде по негова вина. Защо тогава изпитваше чувство за вина? Може би защото подозираше, че той щеше да обвини нея само защото Офелия бе нейна гостенка.

В крайна сметка реши да побърза. Избра една от утринните си рокли, която ѝ отиваше най-много, не защото външността щеше да ѝ помогне с нещо, а защото щеше да подсили смелостта ѝ, ако се наложеше. Трябваше да предупреди лелите си, но така че Офелия да не чуе. Макар да не харесваше лондончанката, щеше да ѝ е трудно да ѝ обясни, че това всъщност не е поканата, на която толкова се бе надявала.

Ала всички я чакаха долу, така че нямаше как да говори с някоя от лелите си, без да се наложи да я дръпне настрана, а това със сигурност щеше да предизвика въпроси от страна на останалите две дами. Но всъщност изобщо не ѝ се отдаде възможност да го стори, тъй като, Офелия тутакси я сграбчи за ръката и я помъкна към каретата, изгаряше очевидно от нетърпение.

Краткото пътуване премина мъчително за Сабрина, която разиграваше в главата си всевъзможни варианти на развой на събитията, един от друг по-неприятни. Представи си даже как Дънкан ги изхвърля и четирите от дома си. Може би все още имаше шанс да предотврати това, като признае истината.

В крайна сметка именно нетърпението на Офелия даде възможност да предупреди поне лелите си, когато каретата пристигна в Съмърс Глейд и лондончанката изскочи първа навън, Сабрина Хилари за ръката и прошепна припряно:

– Не трябваше да идваме! Дънкан не я е поканил.

Хилари я потупа по бузата и отговори, без капчица притеснение:

– В такъв случай е променил намеренията си, тъй като кочияшът ни съобщи, че е упълномощен да придружи всички, в това число и гостите, които се намират в дома ни.

Сабрина занемя от изненада. Тя постоя още известно време в каретата и най-накрая слезе. Не знаеше вече какво да мисли. Искаше ѝ се да вярва, че Дънкан бе направил, отново компромис, както бе постъпил вчера, само и само тя да може да отиде на празненството, но трябваше

да бъде реалистка. Не знаеше какво се бе случило при вчерашната среща в странноприемницата. Може би той искаше да си върне Офелия, но не желаше тя да разбира засега. В такъв случай Сабрина му бе дала великолепно извинение да я покани, за да бъде близо до него.

На Офелия, естествено, не ѝ беше нужно много време, за да ги изостави. Когато Сабрина влезе в къщата, тя вече беше изчезнала, нетърпелива да намери лондонските си приятели и да им покаже, че отново е в играта. Беше свикнала да бъде център на вниманието, независимо къде се намира. А фактът, че беше тук, на празненството на своя бивш годеник, щеше да преобърне на сто и осемдесет градуса слуховете за нея.

Беше получила каквото иска. И плуваше отново в свои води – сред лондонското висше общество. Нищо чудно, че днес беше по-красива от всякога и до нея Сабрина, макар да бе облякла една от най-хубавите си утринни рокли, изобщо не се забелязваше.

Е, не ѝ оставаше нищо друго освен да приеме този факт и да се забавлява доколкото може. Не че сега това щеше да бъде възможно. Днес нямаше да бъде като предишната вечер, когато Дънкан не се бе отделил от нея. Днес вече Офелия беше тук.

Бяха пристигнали навреме за закуската. Хилари и Алис вече се бяха нахранили, но Сабрина не бе успяла, затова влезе в източната трапезария, където сервираха храната. Неколцина от гостите очевидно също бяха станали късно или просто не обичаха да закусват рано. Рейфиъл Лок и сестра му бяха сред малцината, които пълнеха чиниите си, преди да седнат.

– Най-после сама – заяви той веднага щом я забеляза.

– Най-после ли?

– Е, през цялото време снощи се опитвах да измисля начин да те измъкна от ноктите на варварина и ето че сега се появяваш сама, без той да те следва по петите.

Сабрина се изчерви, но не заради себе си.

– Иска ми се да не го наричаш така. Той не е такъв.

Младият мъж се засмя.

– Разбира се, но все пак трябва да има нещо, с което да си правя каламбури, нали?

– Защо? – попита тя.

– Ами, първо, защото е много забавен, като се ядосва. Второ, защото го харесвам. И трето, защото някой трябва да го научи как да приема шегите и аз се нагърбих със задачата да го посветя в тънкостите на

английския хумор.

– О, а аз си помислих, че това е проява на злост от твоя страна – отвърна Сабрина.

Събеседникът ѝ избухна в смях, с което привлече погледите на всички присъстващи и накара сестра му да се приближи.

– Какво ти се струва толкова забавно тази сутрин? – попита тя, като прикри прозявката си.

– Това, че тази сутрин явно си била толкова сънена, та си забравила да напомниш на камериерката да закопчее последните няколко...

Бедното момиче изохка смутено и тутакси се обърна с гръб към брат си, като му нареди:

– Не стой така, ами ме закопчай!

Рейфиъл очевидно възнамеряваше да остави сестра си да стои дълго така, в очакване роклята ѝ да бъде закопчана догоре. Сабрина я съжали, наведе се и прошепна в ухото ѝ:

– Той се шегува. Всичко е наред. Изглеждаш прекрасно.

Манди хвърли обиден поглед към брат си и преди да се отдалечи, възкликна, искрено възмутена:

– Негодник!

Сабрина поклати. Събеседникът ѝ беше много красив – и братът, и сестрата Лок се открояваха в това отношение – но той очевидно бе също така и непоправим шегаджия. В това нямаше нищо лошо по принцип. Тя самата също си падаше по шегите, но с една основана разлика, целта на нейните шегички бе да развеселява хората, не да ги дразни.

– Какво има? – попита с усмивка той, като видя да клати глава насреща му.

– Много лошо от твоя страна.

– Може би – съгласи се Рейфиъл, – то това поне я разбуди, нали? Не можех да я оставя да изглежда като сънливка, когато всъщност е дошла да си търси съпруг. Колкото по-скоро го направи, толкова по-скоро ще се отърва от ролята на неин компаньон.

– А, значи всичко е било за нейно добро?

– Разбира се. Само не ми казвай, че наистина си ме помислила за негодник. Това със сигурност ще ми разбие сърцето.

Сабрина отхапа от наденичката, изпечена в тесто, и посочи към масата.

– Ей там има сервиращи сърца и бърбечета, ако имаш нужда да замениш своите.

– Уф! – изпъшка той, но широко ѝ се усмихна. – Имаш късмет,

скъпа, че не съм от онези, които се обезкуражават така лесно. Може би ще са ми необходими още няколко дни, докато те убедя да се омъжиш за мен. Щом осъзнаеш колко идеално си подходяме, ще се предадеш.

Тя се засмя – очевидно това бе новата посока на шегичките му.

– Двамата с теб не си подходяме изобщо и ти добре го знаеш.

– Разбира се, че си подходяме – настоя младият мъж. – Предците и на двама ни са херцози.

– Но моите предци са свързани със скандал, който, уви, не може да бъде забравен – напомни му тя.

– Е, моите пък се хранят със скандали.

– И на коя маса ги сервират сутрин?

Рейфиъл се засмя достатъчно гръмко, за да привлече отново погледите към тях. Сабрина започваше да се забавлява, но същевременно се чудеше защо този млад благородник ѝ обръща такова внимание. Това със сигурност щеше да породи клюки, ако той не се отделише от нея в най-скоро време. Беше прекалено известен, за да не стане така.

Но в крайна сметка реши, че Рейфиъл просто е отегчен и се чуди как да си прекара времето. Всеки, който се опита да свърже името ѝ с неговото, беше истински глупак, затова нямаше смисъл да се притеснява.

ГЛАВА 22

– Чух го от собствената му сестра – настоя Едит Уорд. – Той обича да посещава вниманието си на онеправданите. И кой отговаря по-добре на това описание от Сабрина?

– Не бих имала нищо против да бъде онеправдана, ако така ще привлече вниманието му – отбеляза Джейн.

– Не можеш да изглеждаш онеправдана само защото го искаш – отвърна Едит. – Прекалено си хубава.

Джейн се изчерви, но беше видимо разочарована, въпреки че в друг случай щеше да се почувства поласкана от комплимента. Но тъй като тази мисъл не ѝ излизаше от ума, добави:

– Не че това ще има значение, щом види Офелия.

И двете момичета се опитваха да успокоят Офелия, която се чувства силно засегната, когато всички забелязаха как Сабрина излиза от източната трапезария в компанията на изключително красивия Рейфиъл Лок. Дори само невярващото изражение, което се появи на лицето ѝ, предсказваше достатъчно ясно какво щеше да последва.

Мейвис, от друга страна, беше възхитена от обрата на събитията. Всъщност тя бе доволна, че справедливостта е възстановена, когато планът на Офелия да се избави от своя годеник се бе обърнал срещу нея самата и бе породил вълна от клюки. Затова тази сутрин се разочарова силно, като я видя да се появява в Съмърс Глейд. Знаеше много добре, че това щеше да върне незабавно Офелия като кралица на сезона.

Единственото хубаво в цялата тази история, поне според Мейвис, беше, че сега Офелия щеше да бъде тук, за да стане свидетел на успеха на Сабрина и провала на кампанията си за съсипването на нейния дебют, поне там, където ставаше дума за Мактавиш и Лок.

А Офелия даже все още не знаеше кой е Рейфиъл Лок, не се бе срещала с него. Нито едно от момичетата не го познаваше до вчера, когато се бе появил със сестра си. Разбира се, познаваха Аманда и не я бяха оставили на мира, докато не се убедиха, че именно той е наследникът на името и титлите на фамилия Лок и току-що се е завърнал след неколкогодишно пребиваване в чужбина.

За жалост, повече от вероятно бе, че след като види Офелия, той щеше да падне в краката ѝ, изпълнен с благоговение, както правеха всички глупави мъже. Дънкан Мактавиш бе единственото изключение в

това отношение и Мейвис искрено му се възхищаваше. Едит и Джейн бяха на същото мнение и точно информираха Офелия за младия Лок, за това, че бил наследник на херцогство, че бил много красив и богат и ѝ подходдал идеално, ако вече напълно била приключила с бившия си годеник, когато той се появи в компанията на Сабрина. Двамата очевидно не излизаха по една случайност заедно от трапезарията. Те разговаряха и се усмихваха, докато търсеха столове, на които да седнат, за да похапнат.

Разбира се, предишната вечер трите момичета бяха станали свидетелки на успеха на Сабрина, която бе успяла да привлече и запази само за себе си вниманието на Дънкан Мактавиш. Джейн и Едит даже бяха повели спор коя от двете ще се опита да го спечели сега, след като Офелия бе приключила с него, но плановете им рухнаха, като видяха колко е омаян от Сабрина.

Но те никога нямаше да го споменат пред Офелия и се молеха никой друг да не го направи. Затова не повярваха на ушите си, когато Мейвис заяви:

– Онеправдана, ха-ха! Опитях се да ви обясня, че в Сабрина има нещо, което покорява мъжете, вие обаче ме смъмрихте. Но аз имам стабилно доказателство и то е, че двамата най-търсени и желани ергени, присъстващи тук, си съперничат за нейното внимание.

При тези думи Офелия впери незабавно присвитите си очи към Мейвис и попита:

– Кой друг ерген? Кого имаш предвид?

– Твоя Дънкан, разбира се – побърза да отговори Мейвис, преди другите две да са се опитали да я възпрат.

Тя едва успя да прикрие триумфалната си усмивка. Без да си дава сметка, тя я бе улучила в болното място. Нямаше представа, че предишната вечер Офелия не се бе показала пред своите домакини и бе прекарала заключена в стаята си, опитвайки се да проумее защо Дънкан се бе държал така нелюбезно при вчерашната им среща. И следователно нямаше представа, че Сабрина бе идвала на празненството.

– Сабрина не ти ли каза, че той почти не се отлепи от нея цялата вечер? – додаде Мейвис.

Ударът беше сериозен, тъй като Офелия даже нямаше представа, че нейната домакиня бе идвала в Съмърс Глейд предишната вечер. Освен това не я биваше да прикрива чувствата. Макар да се постара да отговори спокойно, смесените чувства, които се изписаха на лицето ѝ, я издаваха.

– Сабрина не е от тези, които се доверяват някому – отбеляза тя.

– Очевидно в това число и за успехите си. Жалко – отговори Мейвис. – На мен например много ми се иска да разбера какво им се струваше толкова забавно, че не спряха да се смеят цялата вечер.

– Говори каквото си искаш, Мейвис – намеси се Едит, която все още се надяваше да укроти гнева на Офелия, макар да знаеше колко е трудно след всичко, което бе научила току-що. – Това не означава, че някой мъж би помислил сериозно да се ожени за нея. Или забрави за лешата й кръв?

– Е, кой би го забравил? Особено когато тя изглежда толкова щастлива и... жива. Но слухът си беше глупав.

– Ти да не забрави кой го разпространи? – застъпи се Джейн за Офелия.

– Не, помня много добре кой беше инициатор на неговото възкресяване и пускане отново в обръщение.

Ето, най-сетне го бе направила – бе нанесла директен удар срещу Офелия. Мейвис бе горда, че бе намерила смелост за това. И макар да се бе опасявала, че може и да не проумее смисъла, Офелия много добре я разбра. Великолепната блондинка не остана и наполовина великолепна, когато лицето ѝ почервения като цвекло от гняв.

Едит изхълца. Джейн бе прекалено шокирана, за да може да говори.

– Обвиняваш ли ме? – изпелтечи Офелия. – Ти... ме...

– О, ще се радвам, ако направиш сцена и тя стане причина да те изхвърлят за втори път оттук – прекъсна я с тържествуваща усмивка Мейвис. – Тогава може би ние най-после ще можем да се позабавляваме малко.

Мейвис се обърна с намерението да се отдалечи, давайки си сметка, че е скъсала напълно с тази клюкарска групичка. Гордееше се, че най-сетне го бе направила. Е, Едит и Джейн ѝ харесваха, поне когато не се държаха като пълни глупачки в присъствието на Офелия, затова се извърна и им каза:

– Кога ще прогледнете и ще си дадете сметка, че тя изобщо не ви е приятелка? Би ви забила нож в гърба, без да се замисли, ако сметне, че това ще бъде в нейна полза, и няма да изпита капчица съжаление.

И се отдалечи с лека стъпка и усмивка на лице. Знаеше, че скоро ще се наложи да си приготви багажа, тъй като още днес за нея щеше да бъде пуснат някой гаден слух. Но на нея просто ѝ бе все едно.

– О, не мога да повярвам – изпъшка Джейн. Нищо по-подходящо не ѝ дойде наум след шокиращото изказване на Мейвис.

– Аз също – съгласи се Едит.

– Аз пък не съм изненадана – отвърна Офелия, която възвърна самообладанието си със завидна бързина, макар вътрешно все още да кипеше от гняв какво можеш да очакваш от една лъжкиня. – Хващала съм я да лъже, въъ, – поне пет пъти досега, но бях достатъчно добра, да не се издавам, че съм разбрала. Бедната, интересно дали го прави несъзнателно или просто не може да се владее. Някои хора наистина не могат.

ГЛАВА 23

– Седни, Арчибалд, имаме проблем.

Шотландецът се настани на стола срещу писалището на своя сват в личната му приемна и го изгледа, присвил скептично очи. Не обичаше да го „призовават“, поне той така гледаше на поканата за разговор, още повече, че не беше закусвал, предишната нощ не бе спал добре и бе започнал да се поти веднага щом влезе в тази прекалено затоплена стая. Все проблеми. Нямахме нужда от тях.

– Ние ли го имаме? – попита той. – Нима е възможно да имаме проблем, след като единственото общо нещо между нас двамата е момчето, а то прави точно каквото го помолихме? Между другото, тук си събрал наистина много хубави девизи. Ако знаех, че имате толкова много красавици, може би сам щях да дойда след смъртта на скъпата ми съпруга и да си намеря някоя, която да я замести.

– Да го беше направил. Тогава сега може би нямаше да се борим за наследниците на Дънкан – изсумтя Невил.

– Кой се бори? Аз бях готов да се закълна, че най-после се споразумяхме относно поделянето на наследниците.

– Решението изобщо не е задоволително, но не това исках да обсъдим. Може да не си забелязал, но снощи Дънкан покани сам едно момиче – Сабрина Ламбърт, с която си загуби времето цяла вечер.

– Дребното едрогърдо момиче ли? Добре е оформено, но не може да се каже, че е красавица. Няма смисъл да се тревожиш заради нея, в крайна сметка той ще си избере някоя хубавица.

Маркизът въздъхна и заяви уморено:

– Иска ми се да не залагаше толкова много на повърхностните неща. Не хубавото лице прави добрата съпруга.

– Разбира се, че я прави – възпротиви се пламенно Арчибалд. – Мъжът не е длъжен да слуша съпругата си, може изобщо да не обръща внимание на приказките и но няма как да не я вижда всеки ден, така че красивото и лице е по-важно от ума.

Невил завъртя очи, но отвърна:

– Дънкан явно не смята така, тъй като проявява подчертан интерес точно към това момиче. Е, може би просто компанията ѝ му е приятна. Той сам го призна. Тя го забавлява. Но щом това е всичко, тогава няма проблем.

Тук бе ред на Арчи да се намръщи.

– В приказките ти няма никакъв смисъл, човече. Току-що каза, че не те интересува дали ще се ожени за красавица, какъв ти е тогава проблемът с това момиче? Да не би титлата ѝ да не те задоволява?

Маркизът въздъхна отново.

– Външността на Сабрина Ламбърт няма нищо общо с моите прищипвания. Всъщност аз дори смятам, че е доста хубава. Очите ѝ са забележителни и това променя всичко.

– Красиви ли очи има? Не съм забелязал.

– Най-вероятно защото гледаш само бюстовете и лицата и поради това не обръщаш внимание на по-фините черти, които би могло да притежава едно момиче, да не говорим пък за наличието или отсъствието на интелигентност.

Шотландецът се усмихна, като чу киселия тон на своя сват.

– Просто още не съм се запознавал с момичето, така че не съм имал възможност да се приближа достатъчно, та да мога да видя очите му. В такъв случай сигурно те смущава произходът му?

– Не, прадядо ѝ Ричард беше херцог, а дядо ѝ – граф. Баща ѝ също щеше да наследи тази титла, ако беше надживял своя баща. Тя няма нужда от титла, за да бъде подходяща, нещо повече – в това отношение тя надминава значително доста от поканените госпожици. Това, което ме смущава, е, че има две свадливи лели – стари моми...

Прекъсна го смехът на Арчи.

– Проблемът не е мой, а твой, мога да го заявя с удоволствие. След сватбата се прибирам вкъщи.

– И слава Богу – отвърна с неприкрито облекчение неговият събеседник. – Но момичето е обременено и с един скандал с четирийсетгодишна давност, на който, както разбрах, отново била дадена гласност.

Веселието на шотландеца секна. Той се наклони и попита:

– И що за скандал е това?

– Аз самият на вярвам особено, тъй като по една случайност познавах лично Ричард Ламбърт и знаех колко е непохватен с оръжията. Веднъж едва не ми простреля крака, когато ловувахме заедно, така че е напълно възможно да се е прострелял по нещастна случайност, а не нарочно, както се твърди. Виж, със съпругата му положението беше съвсем друго – за нея не се съмнявам, че се е самоубила. Тя беше достатъчно лабилна, за да го направи, след като избухна скандалът по повод неговата смърт. Нямаше куража нито да оспори слуховете, нито да издържи осмиването.

– Това не ми прилича на скандал – отбеляза Арчи.

– Бих се съгласил, ако историята беше приключила, но има продължение: дъщеря, която постъпи по същия начин, както и нейните дъщеря и зет – родителите на Сабрина. Нима все още не разбираш за какво става дума, Арчибалд? След като това, което ни интересува най-вече, е раждането на наследник, който да продължи и двете линии, заслужава ли си да рискуваме? Ами ако в тази тъжна история има някаква истина?

– Дънкан знае ли всичко това?

– Да не мислиш, че ми се доверява? Нямам представа дали е запознат, но най-вероятно е чул слуховете. Дали това би променило нещо за него?

Арчибалд се намръщи замислено.

– Най-вероятно не, и със сигурност не, ако ти подемеш този въпрос.

Маркизът присви устни при този намек.

– Нали вече говорихме по въпроса! Знаем колко ти е приятно да мислиш, че момчето е твърдоглаво и готово да действа против здравия разум, само и само да ми направи напук, но аз имам по-голямо доверие в него. Във връзка с този въпрос обаче е по-вероятно да послуша теб, затова разбери дали знае и ако не знае, му дай да разбере, че това момиче просто не е за него.

Арчи като никога кимна в знак на съгласие и добави с надежда:

– Най-вероятно, както каза, това не, е нищо повече от харесването на една приятна компания.

– Тогава няма да има проблем, но самият факт, че лейди Офелия Рийд тази сутрин се намира отново под моя покрив...

Шотландецът го прекъсна:

– Дяволите да го вземат, наистина!

Маркизът го прекъсна на свой ред.

– Само защото по една случайност в момента гостува на семейство Ламбърт и Дънкан ги е поканил въпреки всичко, говори много. Това означава или че той все пак е омаян от чара ѝ – което би трябвало да те направи щастлив – и е решил да ѝ прости обидите и да се ожени за нея, или има сериозни намерения към момичето на семейство Ламбърт. Избери, Арчибалд, но на мен и двата варианта не ми харесват.

– А на мен да не би да ми харесват? Най-вероятно той самият ще остане изненадан като види кого са довели семейство Ламбърт. Вероятно не е имал представа коя е тяхната гостенка, когато ги е поканил, И че всеки момент ще се отърве от всички тях.

Този път Невил се засмя от сърце.

– Иска ти се, но този начин на мислене не е отвел никого далеч. Сабрина Ламбърт трябва да му е съобщила снощи. Семейството ѝ може да е очернено от този скандал, но момичето в никакъв случай не е празноглаво и ще си даде много добре сметка какво би означавало да доведе бившата годеница на Дънкан на празненството, организирано специално с цел той да си намери съпруга.

– Оох! – изпъшка с досада Арчи и се изправи с намерение да излезе от стаята. – Ще го потърся веднага и ще разбера за какво става дума. От правенето на предположения с теб, Невил, само ме заболява главата.

ГЛАВА 24

Тази сутрин Дънкан нямаше особено желание да слезе долу. Снощи се бе мятал достатъчно дълго в леглото, преди да вземе решение и да изпрати второ съобщение по кочияша. То отменяше даденото малко по-рано и прибавяше към списъка с хората, които трябва да бъдат докарани, гостите, пребиваващи в момента в дома на семейство Ламбърт. Едва тогава бе заспал. Но тази сутрин снощното решение вече не му се виждаше толкова логично и разваляше настроението му.

Допускането на Офелия Рийд в Съмърс Глейд бе голяма грешка, независимо от причината. Тя щеше да изтълкува това като послание, че ѝ е простено, но той изобщо нямаше подобни намерения.

Все щеше да измисли нещо и да посещава Сабрина през следващите дни на празненствата, без да се забелязва отсъствието му, а ако все пак го забележеха, толкова по-зле. Никой не бе казал, че ще трябва да присъства в Съмърс Глейд по двайсет и четири часа в денонощието. Защо тогава не бе постъпил така?

Всъщност знаеше много добре защо. Поканата означаваше Сабрина да бъде в дома му по шестнайсет часа на ден, да може да разговаря с нея, да го развеселява, да го съветва във връзка с важното решение, което му предстоеше скоро да вземе. Дори съзнанието, че тя е тук, му действаше успокояващо. И беше готов да заплати за това с цената на всички неправилни изводи, които би могла да си направи Офелия. Лесно щеше да ги коригира, но не бе помислил как щеше да бъде изтълкувана постъпката му от другите – да я кани отново, след като бе анулирал годежа им.

Сети се за това отново, когато Арчи се появи в стаята му, за да го попита дали е променил мнението си за Офелия. Той отговори веднага и едновременно, но тогава дядо му поиска да знае какви са намеренията му към Сабрина, а тук вече беше много по-сложно. Не че имаше никакви намерения, просто Арчи нямаше да повярва на обясненията му за типа връзка, която поддържа с нея и която му доставяше такова удоволствие. И той наистина не повярва.

– Приятелка ли? – изпръхтя възрастният мъж. – Мъжете се сприятеляват с други мъже, не и с момичета.

– Защо?

– Защото полът пречи, ето защо. И ако се опиташ да твърдиш, че

нито веднъж не си помислил за това по отношение на момичето, ще те нарека лъжец.

Дънкан не се обиди, по-скоро се развесели.

– Тогава ме наречи лъжец. Работата всъщност е, че се смея толкова много в нейната компания, че не ми е останало време да се сетя за нещо друго.

Дядо му, разбира се, изпръхтя отново. Но младежът всъщност си знаеше от самото начало, че старецът няма да го разбере. Това бе толкова просто, но Арчи просто не можеше да види по-далеч от „естественния ред на нещата“ между мъжете и жените.

Въпреки това се опита да му обясни.

– Помисли само. Имаш много добър приятел, който живее наблизко. Това е може би дори най-добрият ти приятел. Даваш бал. Нали би искал да прекарате добре заедно с твоя приятел, а?

Възрастният шотландец се присъедини към разяснението.

– Но твоят приятел е зает.

– Да, но ангажиментът е дребен и всичко може да се уреди, като бъде и той поканен на празненството. Знаеш много добре, че ти също би уредил нещата по този начин.

– Не и ако въпросният „ангажимент“ е момиче с език на усойница, която може да провали цялото тържество.

Дънкан въздъхна. Е, това не можеше да оспорва, тъй като бе напълно възможно. Но после се усмихна. Поне дядо му бе разбрал за какво става дума.

– Не се тревожи за Офелия, преди да има причина за тревоги. И не се притеснявай, че изпитвам към Сабрина нещо повече от приятелски чувства. Поговори днес сам с нея и ще видиш, че действително е приятна компания. Тя успява да накара човек да забрави неприятностите.

Смръщването на Арчи показваше, че подобно обяснение не го успокоява особено.

– Стига да не забравиш целта на цялото стълпотворение от момичета.

– Казах ти, че нямам нищо против да си намеря съпруга. Това, което не ми харесва, е прибрзаността. И ще ти кажа истината – ако не успея да реша преди края на празненствата, не искам да изразявам недоволство по този въпрос. Няма да си взема съпруга само за да се оженя.

– Ние не очакваме да се влюбиш веднага, момчето ми. Любовта иска време.

– Аз не говоря за любов, а за харесване. Трябва поне да харесвам

момичето, с което ще се обвържа. Все трябва да има нещо, върху което да стъпя, Арчи, нещо друго освен безразличие.

– Разбира се, но няма да го намериш, ако прекарваш цялото си време с приятели. А как според теб ще погледнат на това другите млади дами, след като не знаят, че тя ти е само приятелка? Ще помислят, че вече си направил, избора си и няма нужда да стоят повече тук, за да ги забележиш. Някои вече може да си приготвят багажа.

Младежът сбърчи чело. Дядо му винаги можеше да се аргументира така добре, че да не можеш да оспориш твърденията му.

– Е, аз си взех една вечер почивка от търсенето на съпруга, през която чисто и просто да се забавлявам. Сърдиш ми се даже за това, така ли?

– Не, стига да става дума само за една вечер. Но това празненство не може да продължава безкрайно, момчето ми. И няма да имаш по-добра възможност от тази да избираш. Никога досега не съм виждал толкова много чудесни девойки, събрани на едно място. Старият Невил е свършил чудесна работа когато е решил кого точно да покани, и е улеснил значително твоя избор. Използвай по-разумно времето, това е всичко за което те моля.

Дънкан се съгласи да направи точно така но когато малко по-късно слезе на долният етаж, установи, че при преминаването си през всеки салон търси подсъзнателно Сабрина. За нещастие се натъкна на Офелия или по-скоро – тя го откри като застана на пътя му така, че не му остана друго освен да спре или невъзпитано да и обърне гръб.

И щеше без колебание да направи второто, тъй като вчера вече й беше казал всичко, което възнамеряваше да и каже. Ако тя не го е разбрала вината не е негова. Но тя не беше сама а с други две момичета. Освен това младежът нямаше как да забрави поученията на Арчи.

Беше се запознал с двете й компаньонки за кратко, но не бе запомнил имената им, тъй като през последните два дни му бяха представени над сто човека. И двете бяха хубави и следователно заслужаваха да бъдат опознат малко по-добре, а в момента това налагаше да не държи невъзпитано. Но промени веднага решението си, когато чу първите думи, излезли от устата на Офелия

– Предполагам вече си се запознал с двете ми скъпи приятелки Едит и Джейн?

Със сигурност не искаше да опознава по-отблизо никой, който можеше да бъде наречен неин скъп приятел. Сабрина бе изключение от това правило, но тя всъщност никога не бе казвала, че е приятелка на

Офелия, а бе споменавала за някакъв дълг към нея.

– Действително – отвърна той, без дори да я погледне. Насочи поглед към нейните компаньонки и додаде преди да отmine: – За мен е удоволствие, дами, но ако обичате, извинете ме, но още не съм закусил.

– Той е страшно... – Джейн спря рязко, опитвайки да измисли друга дума, освен „невъзпитан“, с която да опише поведението на домакина им – рязък нали...

– Шотландска черта, предполагам – отвърна с отегчен тон Офелия.

Всъщност се радваше, че не бе останал при тях. Бяха го видели да разговаря с нея, това единствено за момента я интересуваше.

– Ще приемеш ли, когато ти предложи отново да се омъжиш за него – осведоми се Едит. – Искам да кажа, ако не се обърне с тази молба към баща ти?

Офелия се престори, че размишлява над въпроса ѝ.

– Още не съм решила. Все пак не трябва да забравям и за лорд Лок.

– Разбира се – отговори Джейн. – Той все още не се е запознал с теб, но това може да бъде поправено веднага. Сабрина може да те представи, ако е все още с него.

Тези думи със смайваща бързина сложиха край на отегчението на Офелия.

– Нямам нужда никой да ме представя – възрази остро тя. – Особено пък Сабрина. Ще се запозная с Рейфиъл Лок, когато съм готова за това. Може би тази вечер. Споменахте, че тази вечер се предвиждало да има танци в балната зала?

– Така чухме.

– Чудесно! Имам нова бална рокля точно за случая.

– О, скъпа, не мисля, че танците тази вечер ще могат да се окачат като бал – предупреди я Джейн. – В провинцията всичко е много неофициално.

– Глупости, балът си е бал, независимо къде се организира. И искам да изглеждам възможно най-добре, когато се запознавам с него. А великолепната бална рокля е едно от условията за това.

Джейн понечи да протестира, но начинът, по който Едит я погледнат, я накара да си промени намерението. Офелия си оставаше тяхна приятелка и те все така искаха да се къпят в блясъка на нейната популярност, но и двете не бяха одобрили начина, по който се бе нахвърлила върху Мейвис, която също им беше близка. А предреченото от Мейвис им тежеше, тъй като виждаха колко лесно може да се осъществи.

Така че ако Офелия искаше да се облече по-официално от

необходимото за тази вечер, си беше нейна работа. Ако се почувстваше неудобно заради това, пак си беше нейна работа. Бяха я предупредили, но както винаги за нея имаше значение единствено собственото ѝ мнение.

ГЛАВА 25

Когато приключи със закуската, Дънкан се чувстваше много горд със себе си. Беше успял да общува с мнозина, като си взе чинията, както бе видял да правят другите, и обиколи всички салони на първия етаж. Той спираше ту тук, ту там, за да направи комплимент, или да каже някоя и друга дума във връзка със силния вятър, който блъскаше по прозорците отвън.

Дори някои от гостите да възнамеряваха да се разхождат, вече се бяха отказали. Но всъщност и на никой не му се излизаше, тъй като бе застудяло, дори и да не валеше, особено когато имаше предостатъчно интересни занимания на закрито.

Мнозина вече играеха на карти, и то със залози. Очевидно това забавление доставяше особено удоволствие на английското висше общество. В билиардната зала имаше две маси, които ангажираха вниманието на доста от по-възрастните господа, в това число и на Арчи. Невил все още не се бе появил.

Една млада дама забавляваше група госпожици в музикалния салон. Беше хубава, с червеникави отблясъци в русите коси, които тутакси привлякоха погледа на Дънкан. Човек обаче трябваше да е музикален инвалид, за да се наслади на подобно пеене, затова той не остана дълго.

Влезе в дневната, но не се задържа и там, тъй като в момента Офелия бе превърнала тази стая в своя престолна зала и това бе много жалко, тъй като Аманда Лок също беше тук, а, младият мъж искаше да я опознае малко по-добре. Фактът, че не харесваше брат ѝ не беше основание да пренебрегне една от най-хубавите гостенки в Съмърс Глейд. Тя не беше толкова красива, колкото Офелия, но беше малко вероятно да има втора като нея в това отношение. Офелия бе изключително красива и чудесно го съзнаваше.

Беше огледал почти всички стаи, а все още не бе видял Сабрина. Не беше проверил само балната зала, която не се използваше денем, и кабинета на Невил, който също не бе отворен за гостите, тъй като бе даден за използване на управителя на имението, а той бе заминал в отпуск по време на празненствата. Лелята на Сабрина, която я бе придружавала предишната вечер, стоеше в музикалния салон заедно с някаква друга дама горе-долу на същата възраст, но от племенницата ѝ нямаше и следа.

Тогава му мина през ум, че тя може би не беше дошла в Съмърс Глейд. Каква ирония – да трябва да изтърпи присъствието на Офелия, без да може да се порадва на компанията на Сабрина, премията, която трябваше да получи срещу това. Но защо не бе дошла, след като всички останали обитатели на дома ѝ бяха тук, дори гостенката?

Все пак реши да провери и последните две помещения, преди да зададе въпрос на леля ѝ. Кабинетът беше заключен – може би напълно разумна предпазна мярка. Балната зала беше отворена, но вътре сумрачно и нямаше никой. Поне така изглеждаше на пръв поглед. В последния момент, точно преди да затвори вратата, някакво почти незабележимо движение привлече погледа му. Тогава я видя, в другия край на стаята, застанала край една от стъклените врати на балкона. Лилавите тапети имаха същия цвят като роклята ѝ и тя почти се сливаше с тях.

Сабрина чу стъпките и без да се обръща, разбра, че това е Дънкан. В рязката му пъргава походка имаше нещо много характерно. Пулсът ѝ се ускори, което се получава винаги, когато той беше наблизо. Защо ли беше дошъл? Със сигурност не поради същата причина като нея.

Още щом започна бурята, тя се бе усамотила тук, за да може да наблюдава първичното великолепие на бушуващата природа. Обичаше бурите не по-малко от тихия дъждец. И докато грохотът на гръмотевиците и ослепителните светкавици изнервяха някои хора, на нея ѝ действаша успокояващо и тя изпитваше желание да излезе навън, сред тях.

Но това беше невъзможно, поне днес. Затова тя бе направила следващото най-добро нещо – бе си намерила местенце, откъдето през стъклените врати се разкриваше гледка към терасата и по-нататък, а празната бална зала ѝ осигуряваше нужната самота, за да може да съзерцава на воля стихията.

Но нямаше нищо против появата на Дънкан – нещо повече, беше ѝ приятно, че ще може да я наблюдава заедно с него.

– Красиво е, нали? – промълви тя, когато стъпките му замряха зад нея.

В първия момент помисли, че ще трябва да обясни какво има предвид. Отговорът му обаче показваше, че я бе разбрал.

– Искаш ли да погледаш по-отблизо?

Сабрина вдигна лице към него и му се усмихна, но поклати тъжно.

– Лелите ми няма да останат никак доволни, ако се появя мокра и окаляна, особено когато до обяда остава толкова малко време и няма да има кога да се прибера, за да се преоблека.

Младежът отвърна на усмивката ѝ, хвана я за ръката и като отвори

вратата към балкона, я дръпна след себе си под дъжда. Спря наред терасата и вдигна лице към небето, наслаждавайки се на природната стихия.

Господ да ѝ е на помощ! В този миг тя се влюби окончателно в него.

Дънкан мислеше, че се е побъркал, за да се поддава така на някакъв импулс, когато погледна своята събеседница. В изражението ѝ светеше такава радост, такава щастие, които я правеха да изглежда необикновено прелестна. Косата ѝ се намокри бързо и увисна на клечки по главата, но за момент той се почувства като хипнотизиран от невероятните ѝ очи, от увисналата на ресниците дъждовна капка, която се плъзна по страната ѝ, от струйката, която напълни едната ѝ трапчинка, преди да се раздели и да потече по вирнатата ѝ брадичка, от гъвкавостта на устните, когато се усмихна, които неудържимо привлякоха погледа му...

Обхвана лицето ѝ между дланите си и я целуна. Това бе друг импулс, но той не предизвика съжаления у него. Дъждът беше студен, но той не го чувстваше, усещаше само горещината на устните ѝ и местата, където се докосваха телата им. Тя беше като амброзия, носеща свежия дъх на лятото наред зима.

Надалеч се чу гръмотевица и той я привлече инстинктивно към себе си. Блесна нова светкавица и езикът му раздели устните ѝ. За известно време имаха усещането, че не съществува никой друг освен тях двамата и стихииите, и избухналата в тях страст.

Когато се овладя, Дънкан бе обзет от чувство за вина, смущение и още нещо, което едва по-късно определи като страх. Арчи бе виновен, задето го бе накарал да мисли за Сабрина като за жена, а не като за приятелка, и щеше да вини него, ако този импулс станеше причина да изгуби приятелството ѝ.

Отдели дланите си от нея и отстъпи назад. Беше прекалено разстроен, за да я погледне. Единственото му желание беше да избяга, преди да бе казала нещо, което да разруши връзката им, но първо трябваше да се извини. Не можеше да я остави с впечатлението, че е наистина варвариант, за когото го мислеха.

– Това беше... то не трябваше да... – Душата му изстена. Никога досега май езикът му не се беше връзвал така. – Съжалявам. Не знам защо го направих, но то няма да се случи повече, обещавам ти.

ГЛАВА 26

Мина доста време, преди Сабрина да овладее замайването, предизвикано от целувката на Дънкан. Трепереше, но едва сега си даде сметка за това. Въпреки това не влезе, за да се стопли. Тръгна към конюшните а надеждата да намери кочияша, който ги бе докарал.

За щастие той беше там и се съгласи да я закара до вкъщи, за да се преоблече. Лелите ѝ нямаше да разберат, че се е намокрила, и нямаше да ѝ се налага да обяснява нищо. Не беше в състояние да обяснява каквото и да било, след като самата все още не можеше да проумее какво се бе случило.

Дънкан я бе целунал, бе я изпълнил с трепет до дълбините на душата, а след това се бе заклел, че това няма да се повтори никога повече. Какъв извод се налагаше в такъв случай? Че това беше инцидент, нещо, породено случайно от момента, което не е трябвало да се случва и най-вероятно и никога нямаше да се случи, ако не бяха се озовали наскре поройния дъжд? И докато на нея стихиие ѝ действаха успокояващо, него явно го възбуждаха. Да, в бурята явно имаше нещо първично, способно да распали мъжките страсти.

Искаше ѝ се да не го беше правил. Сега, след като вече знаеше колко прекрасно е да бъде целувана, щеше да бъде още по-трудно да намери покой. Не че той имаше значение, сравнен с другото, с онова, което бе открила, а именно – че е влюбена в него.

Всъщност то не я изненада. Досега просто се бе опитвала да не обръща внимание на признаците. Но все пак, да го признае така... Знаеше, че любовта ѝ към Дънкан щеше да я направи нещастна. И как можеше да бъде другояче, след като не можеше да се надява да го има за себе си, когато трябваше да гледа как се жени за друга? На всичкото отгоре не отдалеч. Та тя му беше съседка! Щеше да го вижда често, заедно със съпругата му, а след това с техните деца.

Закъсня за обяда, не че това имаше значение, тъй като той се сервираше в продължение на часове, също като закуската, така че да не се трупат всички едновременно около масите. Освен това не беше гладна – бушуващите в нея чувства бяха прекалено силни, за да е в състояние да се храни.

Присъедини се към лелите си в дневната. Те вече бях обядвали. Сабрина се отърва леко, тъй като я попитаха не особено настойчиво

защо беше с друга рокля и се задоволиха с обяснението, че първата просто трябвало да бъде сменена. Направиха си собствени заключения от този отговор, както бе предполагала, и така й спестиха притеснението да ги лъже. Но те пък кипяха от желание да споделят новините.

Алис изпревари сестра си:

– Офелия реши да остане тук и вече изпрати да ѝ донесат нещата.

Изненадата на племенницата ѝ не се дължеше на факта, че Офелия бе предпочела да отседне тук, след като вече бе поканена, а че бе могла да го направи.

– Значи все още има места тук?

– Не, изобщо, но нейни приятелки предложили да ѝ направят място в стаята, която са им дали.

– Не виждам защо ще предпочете да се тъпче с още няколко момичета, когато само на десет минути път оттук може да има самостоятелна стая – добави Хилари.

– Така има по-малка вероятност да пропусне нещо – предположи Сабрина.

Не добави, че по този начин Офелия ще има винаги публика, без която изглежда не можеше да съществува. Това не бе особено полезна мисъл и беше по-добре да я запази за себе си. Но пребиваването ѝ в Съмърс Глейд щеше да сложи окончателно край на клюките по неин адрес, ако все още бяха останали такива след днешната ѝ поява на празненството.

Алис потвърди това със следващите си думи:

– Всички предположиха, че след като е поканена, отношенията между нейното семейство и семейство Такъри са нормализирани. Дори се правят предположения, че младият Дънкан е променил намерението си и ще ѝ направи отново предложение. Как мислиш, дали да не обясним на останалите, че е тук само защото ти беше поканена, а по това време тя ни беше на гости?

Сабрина въздъхна. Вълненията на Офелия относно клюките по неин адрес изобщо не я интересуваха, но не искаше да влияе на посоката, която приемаха.

– Според мен, ако лорд Невил иска да се разбере, че тя не е тук по негова покана, то ще се разбере. Не е наша работа да коригираме неверните предположения по този въпрос. Нека си мислят каквото искат. Знаеш много добре, че така или иначе ще си мислят каквото искат. – Девойката съжали веднага, че бе подхванала тази болезнена тема, затова побърза да добави: – Чух, че тази вечер ще има танци. Потвърди ли се тази

информация?

– Наистина ще има – отвърна Алис – Но няма нужда да се връщаш и да обличаш бална рокля. Няма да бъде много официално.

– Няма как иначе – добави сестра ѝ. – При такова стълпотворение от хора е невъзможно да се организират събития, за които всички трябва да се приготвят едновременно. Представяте ли си осем жени в една и съща стая, с разпрострени бални рокли и осем камериерки, които се опитват да нагиздят едновременно своите господарки? Това не може да се направи, само ще се стигне до бъркотия и гневни изблици.

Сабрина си представи картината и се усмихна.

– Не знам, сигурно би било забавно да наблюдаваш гневните изблици.

– Не си ли се запознала още с лорд Арчибалд Мактавиш, скъпа? – попита Алис.

– Не, но чух, че е тук – отвърна племенницата ѝ. – А ти запозна ли се с него?

– Все още не, но се надяваме това да стане днес.

– Тя се надява – поправи я Хилари. – Внушила си е, че вдовецът Мактавиш се нуждае от нова съпруга.

Сабрина повдигна закачливо вежди.

– Защо, лелю Алис, да не мислиш да се омъжваш?

Алис се изчерви и изгледа убийствено сестра си.

– Определено не. Просто ми дойде наум, че след като внукът му ще остава да живее в Англия, той ще се почувства самотен високо горе в шотландските планини.

– Нямаме представа какво представлява домът му там – възпротиви се Хилари. – Нищо чудно да е препълнен с негови роднини.

– Всъщност е съвсем празен, поне според Дънкан – заяви Алис и изгледа сестра си триумфално, защото разполагаше с подробна информация.

Девојката реши да пресече зараждащия се спор и същевременно да задоволи любопитството си.

– С Дънкан ли си говорила? – обърна се тя към Алис.

– Да, непосредствено след обяда, макар и за кратко. Бедното момче ми се стори разстроено. Попита къде си отишла и аз не можах да му отговоря. Вероятно точно тогава си отишла да се преоблечеш?

– Сигурно – отговори смутено Сабрина и се смути дори още повече, когато се опита да попита безгрижно: – Каза ли по каква причина ме търси или просто искаше да знае къде съм?

– Не каза, но ти би могла да го потърсиш, за да разбереш – на сърчи я леля й.

– Да – кимна Хилари. – Напълно приемливо е при подобен род събирания. Все пак ти си му съседка.

Девојката изгледа лелите си. Беше наясно какво се опитваха да направят.

– Ако е толкова важно, със сигурност ще ме намери. А междувременно престанете да си въобразявате разни неща. Той гледа на мен просто като на приятелка, често срещано нещо между съседи – каза тя и напусна салона.

Двете сестри я проследиха с поглед.

– Не може да го скрие, нали? – рече Алис.

– Да, не може. Той я харесва.

– И аз мисля така, но очевидно тя не го харесва – отбеляза Алис и се намръщи замислено.

– Можеш ли да я виниш, че не е уверена след фиаското в Лондон?

– Това не беше фиаско, просто...

– Трагедия.

– О, Хилари, няма ли поне веднъж да изразиш съгласие с мен, след като по една случайност сме единомушни относно Дънкан Мактавиш? Ако Сабрина смята, че той иска да бъдат само приятели, тогава няма да забележи знаците, които той й дава. Трябва да й подскажем, че има голям шанс за един хубав брак.

ГЛАВА 27

Офелия не се смути особено, че същата вечер се оказа единствената дама с бална рокля. Все пак щеше да си смени тоалета, ако бе забелязала това навреме, а не когато се озова в центъра на балната зала. Вниманието ѝ беше ангажирано с търсенето на Рейфиъл Лок и така и не забеляза как са облечени останалите.

Но след първоначалната изненада и моментното неудобство реши да не обръща внимание на този факт. Знаеше, че изглежда великолепно и това единствено имаше значение. Така щеше да блести дори още по-ярко в сравнение с другите млади дами и всъщност точно така и трябваше да бъде.

Все още не бе успяла да зърне наследника на титлите на фамилия Лок, но затова пък бе установила, че Мейвис е все още тук и това я изпълни с досада. Злобната ѝ бивша приятелка трябваше вече да си е тръгнала от Съмърс Глейд, но очевидно избличаването ѝ като лъжкиня и предателка не бе достатъчно да я накара да си отиде. Офелия трябваше да измисли нещо друго, за да я принуди да хукне разплакана към къщи.

Когато най-сетне видя Рейфиъл Лок, той стоеше отново... със Сабрина! Но това беше нетърпимо! Какво толкова интересно намираха в нея двамата с Дънкан? Със сигурност не можеше да е външността ѝ. „Забавна“, беше казала Мейвис. Каква глупост! По-вероятно беше да получават от нея нещо, което не би трябвало да получават. Да, това трябва да беше причината. И кой би помислил, че малката провинциална мишка е толкова неморална? Но защо пък не? Нямахме шанс някога да се омъжи, така, че какво я интересуваше лошата репутация?

Офелия тръгна към тях с надеждата да не я спре някой мъж. Като никога имаше късмет и успя да се добере до тях, без опашка от последователи. Усмихна се за секунда на Сабрина, след което погледна лорд Лок с онзи свенлив поглед, който толкова много ѝ отиваше. Беше сигурна, тъй като го бе тренирала хиляди пъти пред огледалото.

– Не мога да повярвам, че имам това удоволствие! – възкликна тя. – Би ли ми оказала честта, Сабрина?

– Разбира се – усмихна се игриво девойката. – Лейди Офелия, позволете да ви представя Рейфиъл Лок, издънка на семейство Лок, който един ден със сигурност ще наследи титлата херцог, носена от поколения от неговия род, стига преди това някои ревнивец да не го застреля,

заради навика му да флиртува доста грубовато.

Вместо да се обиди, както очакваше Офелия, лорд Лок се засмя. Какво друго му оставаше, ако не искаше да бъде неучтив? Но това странно представяне без съмнение го бе унизило. Какво бе накарало Сабрина да говори такива абсурдни неща?

– Не вярвам на нито една дума от казаното – обяви тя и с това се опита да привлече отново вниманието му.

– О, напълно е вярно, поне в частта за флиртуването. Протестирам обаче срещу определението „грубовато“, наистина протестирам. Умея да водя изключително фин флирт.

Той се държеше много учтиво. Колко мило от негова страна. А трябваше да постави Сабрина на място, както би постъпила Офелия. Обърна се с намерението явно да постъпи точно така, но Сабрина се отдалечи и тъй като Офелия се бе надявала да стане така, реши да държи езика си зад зъбите.

– Бихте ли ме извинили – каза тя. – Струва ми се, че моите лели имат нужда от помощта ми.

Рейфиъл, който вече се бе запознал с тях, ги видя в другия край на стаята и се възпротиви:

– И защо? Те стоят там съвсем сами.

Сабрина се засмя.

– Ако ги познаваше по-добре, щеше да знаеш, че често трябва да бъдат спасявани... една от друга. Дори на празненство като това, където би трябвало да се забавляват, не минават и пет минути, без да заспорят за нещо. Няма значение за какво. Избери каквато и да е тема и бъди сигурен, че ще намерят за какво да спорят.

– Е, щом трябва да играеш ролята на ангел-помиритель, тогава действай – заяви с преувеличено злочеста въздишка той. – Но имай предвид, че не съм забравил колко изкусно се измъкна от поканата ми за танц. Бъди сигурна, че няма да забравя и ще те поканя по-късно пак.

Сабрина се отдалечи със зачервени страни. Офелия изсумтя вътрешно. Не го направи на глас само защото звукът беше лишен от всякаква деликатност. И си обеща да направи необходимото, така че двамата да не танцуват заедно по-късно.

Най-после беше сама с Рейфиъл Лок и достатъчно далеч от останалите гости, за да не ги чуват какво си говорят, А нейният събеседник най-сетне правеше каквото трябва – сините му очи буквално я опипваха сантиметър по сантиметър. Бавният подробен оглед не я смути ни най-малко – беше свикнала да я съзерцават с методичност като неговата.

Нещо повече, очакваше подобна реакция много по-рано.

– Наистина си изключително красива – отбеляза най-сетне Рейфил, но не с благоговение, а по-скоро със закъсняла изненада. – Но вероятно го чуваш толкова често, че вече е изгубило значението си за теб.

Беше вярно, но моментът не беше подходящ да го признава, затова Офелия измърка:

– Напротив, една дама никога не може да чува подобни комплименти прекалено често, особено пък от толкова красив джентълмен като вас.

Кой знае защо нейният собствен комплимент го изпълни с напрежение и той я погледна внимателно. Тя разбра причината, когато младият мъж заяви, без да се церемони:

– Не търси в мен поредното си завоевание, скъпа. Мъжете от моето семейство са свикнали да преследват и ухажват, и не понасят да бъдат преследвани от жени с брачни амбиции.

Нямаше смисъл да се обижда. Това нямаше да ѝ помогне да постигне целта си.

– О, лорд Лок, какво искате да кажете? Не може да намеквате, че според вас ви искам само защото ви намирам красив? Аз намирам много мъже за красиви и ако те ми направят комплимент, бих могла да им го върна, както направих с вас. Това бе напълно невинно, уверявам ви, без скрити помисли.

– Превъзходно – отвърна той, без да се смути. – Радва се да го чуя, наистина се радвам.

Не само не бе се сконфузил от грешката си, ами и се усмихваше скептично. Е, тя трябваше да се омъжи за него взе решението си в същия миг. Той беше млад и много красив, а титлата на херцог и богатството, които щяха да станат негови в близко бъдеще, я устройваха чудесно. Нямаше да търпи обаче нито миг повече връзката му със Сабрина, от каквото и характер да беше и щеше да я отсече до корен, и то още сега.

– Не би трябвало да парадираш така с някои неща – прошепна съзаклятнически тя.

– Би ли пояснила какво имаш предвид?

– Че спиш със Сабрина. Или не ти пука, че репутацията ѝ е в опасност?

Изобщо не бе очаквала подобна реакция от негова страна. Всеки друг мъж щеше да започне да я уверява, че между него и Сабрина няма нищо. Независимо каква бе истината, това би била джентълменска

реакция. А после щеше да се старее да избягва Сабрина, дори само в потвърждение на твърденията си. Във всеки случай подобна забележка щеше да го накара да не се приближава повече до въпросното момиче.

Вместо това Рейфиъл отстъпи крачка назад, изгледа я невярващо, докато кръвта се качваше бавно в бузите му и видимо разгневен, се отдалечи от своята събеседница, без да каже нито дума. В последния момент обаче промени намерението си, завъртя се на пети. Вече не можеше да има съмнение, че е много разгневен.

– Боже мили, каква отвратителна клюкарка си! – заяви той. – Всъщност аз вече подочух за това, но не можех да повярвам, че някой може да бъде толкова зъл, колкото очевидно си ти. Но те предупреждавам, лейди Офелия, ако се опиташ да разпространиш този слух за Сабрина, който изобщо не е верен, ще ти го върна лично. Разбра ли? Ще се погрижа никога повече да не бъдеш приета във висшето общество. Красотата няма да те спаси, скъпа, обещавам ти.

Този път наистина се отдалечи, изопнал гръб, едва съдържаш гнева си, макар да не бе повишил тон нито за миг.

Тя бе шокирана. Мисълта, че някой може да ѝ говори по този начин и да я заплашва, само за да защити някоя като Сабрина... Не, това не се побираше в ума ѝ! Е, явно нямаше да го има. Глупакът бе отрязал шансовете си.

В такъв случай оставаше само Дънкан Мактавиш.

Офелия въздъхна. Все още не искаше да се омъжва за него, но поне не беше толкова зле, колкото се бе опасявала. Беше по-различен с акцента си, с косата си, със своята непредсказуемост, но беше достатъчно красив. Останалите млади дами тук очевидно го смятаха за добра партия, а това вече беше съвсем друго нещо.

Но да се оправи отново с онзи шотландец и неговата тъпота – та вчера той дори не бе загреял, че му се извинява – както и с накрънената му гордост, това наистина щеше да бъде урок по търпение. Но той въпреки всичко искаше да си я върне. Беше очевидно, поне за нея, иначе сега нямаше да бъде тук. Само се преструваше, че не е така. Вероятно все още не можеше да превъзмогне обидата и сигурно вече щеше да се побърка, тъй като не можеше да измисли как да си я върне, без да изглежда, че е, готов да ѝ прости.

Тя можеше да му помогне в това отношение, като се престори, че е забравила за случилото се. По-забавно щеше да бъде да го остави да се измъчва, нещо, което бе заслужил напълно, но трябваше да даде на всичките си присъстващи съпернички да разберат, че нямат никакъв

шанс с него сега, след като тя се бе завърнала. Не ѝ се искаше да вижда повече от онези глупаво усмихнати физиономии и пърхаци в негова посока ресници – беше им се нагледала.

Колкото до вниманието, което Дънкан бе отделил снощи на Сабрина, той несъмнено просто бе искал да накара Офелия да ревнува, знаейки, че тя ще научи непременно. Като че ли Сабрина можеше да ѝ бъде някаква конкуренция. Пълен абсурд. Но поне Офелия вече бе разбрала замисъла му и знаеше точно как да се справи с него.

ГЛАВА 28

Сега, когато гостите бяха в Съмърс Глейд вече от няколко дни, и Дънкан бе представен на всички тях, те не гледаха на него вече като на планинец. Два-три дни бяха достатъчни, за да го приемат като един от тях.

Това постави началото на едно явление, което той откри по-късно същия ден. Ставаше все по-трудно да преминава от салон в салон или дори през файето, без да бъде спрян от гости, които желяха да поговорят с него. Установи, че му харесваше много повече, когато беше, „непознатият“ и повечето избягваха да се приближават до него.

Същото продължи и вечерта. Беше се надявал да се, добере по-скоро до балната зала, тъй като се надяваше да намери там Сабрина и да опита да поправи грешката, която бе допуснал днес на терасата. Но танците интересуваха далеч не всички гости, така че мнозина от тях бяха все още из другите салони. И смятаха, че е съвсем в реда на нещата да го замъкнат в дневната, за да разреши някакъв спор, или в друг салон, за да чуе дискусия, която според тях не трябвало да пропуска в никакъв случай.

Дънкан не искаше да бъде груб и невъзпитан, затова се добра до балната зала много по-късно, отколкото му се искаше. Но се оказа, че това съвсем не е краят на изпитанията му.

Веднага откри Сабрина, която стоеше в другия край. Той мина покрай Офелия, без да я забележи, макар тя самата да не го пропусна. По-между им обаче имаше доста хора, всеки един от които бе твърдо решен да го спре, за да му каже нещо. Когато най-сетне стигна до Сабрина, беше изгубил търпение и я поздрави с леко сприхав тон.

Но с характерната си прозорливост тя разбра веднага за какво става дума и се засмя.

– Не си свикнал да бъдеш толкова популярен, нали?

– Абсолютно точно. В планината не говорим само за да чуем собствения си глас, както правят тези англичани. Говорим, когато действително има проблем.

– Разбирам – отговори тя, все така усмихнато. – Значи разговорите, които сме провеждали двамата, трябва да са били отегчителни за теб, тъй като бяха доста фриволни.

Младият мъж се изчерви до корените на косата си и промълви

смутено:

– Не съм искал дори да намекна...

– Дънкан, престани – смъмри го меко тя. – Досега трябваше да си се научил да разпознаваш кога се шегувам.

Шотландецът въздъхна. Трябваше да се досети. Но беше очаквал много по-голяма резервираност от нейна страна след случилото се помежду им на терасата, евентуално дори гняв. Но сега, като се замисли, установи, че му е почти невъзможно да си представи Сабрина ядосана, истински ядосана, с пламнал поглед, да повишава глас... Заслужаваше си човек да види едни изпълнени с гореща страст виолетови очи...

Отмести поглед, за да не й даде възможност да види какво му причиняват собствените му мисли. За нещастие той попадна на Офелия и този път улови усмивката, която тя му изпрати, като тръгна към него.

Даде си сметка, че като стои със Сабрина, дава повод на русокосата красавица, която я познаваше добре, да се присъедини към тях. Затова побърза да тръгне в друга посока.

– Ще се върна – успя да прошепне той преди това.

Но мина повече от час, преди да успее да се добере отново до Сабрина. Осъзна, че няма да се получи нищо, ако се опитва да бяга от Офелия, тъй като щеше да бъде всеки ден в къщата. Явно се налагаше да й каже, че не желае да има нищо общо с нея, тъй като тя очевидно не разбираше от намеци.

– Струва ми се, че ти дължа няколко извинения – каза, той на Сабрина, като се приближи до нея край масата с храни и напитки.

– Само няколко? – повдигна тя вежди. – Аз се сещам, поне за седем.

Точната цифра и сериозното й изражение го накараха да помисли, че този път не се шегува.

– О, какво още съм направил?

– Ами, първо, все още не си ме поканил на танц. Второ, би трябвало да се извиниш, задето смяташ, че трябва да се извиниш, след като няма причина за извинения. Трето, не би трябвало да изглеждаш толкова изненадан, когато някой се шегува с теб, тъй като той може да си помисли, че имаш нужда от урок в изкуството на глупостта и да си отиде оттук с това впечатление.

И точно защото тя продължаваше да го гледа все така сериозно, смехът му изригна като вулкан. Не че в момента го интересуваше дали привлича хорските погледи. За пореден път тя бе успяла да го накара да се почувства в свои води, да тушира повече или по-малко смуцаващите

преживявания от деня, все едно, че никога не бяха се случвали.

– В най-скоро време ще те питам и за другите четири неща, за които би трябвало да се извиня.

– О, добре, обичам да разполагам с допълнително време, когато трябва да бъде изобретателна. Мога да бъда наистина, ама наистина доста глупава понякога.

Дънкан ѝ се усмихна и натърти:

– Но аз въпреки всичко трябва да ти се извиня, защото те оставих да се справяш сама днес, когато трябваше лично да те откарам до вас, за да се преоблечеш със сухи дрехи. Няма извинение за подобна несъобразителност. Върнах се в балната зала и когато се сетих, теб вече те нямаше.

– Кой е глупакът сега? Все пак не трябваше да се връщам до Лондон, за да се преоблека. От лесно по-лесно е да намеря собствения си дом, когато живея на другия ъгъл, така да се каже. За това ли беше разстроен днес? – Тъй като той вдигна въпросително вежди, тя поясни: – Лелите ми споменаха, че са го усетили.

– О, и за още много други неща. Чувствам се доста напрегнат, тъй като и двамата ми дядовци се надяват да си намеря съпруга, преди края на празненствата. Не искам да разочаровам нито тях, нито себе си, като взема прибързано решение. Не ме интересува дали ще разочаровам Невил, но по този въпрос той е на същото мнение като Арчи, а за него вече не ми е безразлично. Настояването на Арчи е глупаво, но я кажи такова нещо на един стар, твърдоглав шотландец.

– Доста неприятна ситуация. – Сабрина сви замислено устни. – Може би, ако не се опитваш толкова усилено да вземеш това твърде важно за теб решение, ще ти бъде по-лесно.

– А слънцето днес успя да пробие, както забелязвам – отвърна младият мъж.

Тъй като в действителност бе валяло през повечето време, девойката го смъмри:

– Не бъди такъв скептик, защото в действителност всичко се развива прекрасно. Открила съм, че ако не се притеснявам до смърт заради някакъв проблем, отговорът ми идва някак от само себе си. Не винаги, разбира се, тогава би било прекалено просто, но достатъчно често, за да се старая да не се тревожа в случай че се появи проблем. Някои сложни ситуации имат свойството да се решават от само себе си, без никаква намеса от наша страна. Де да можеше винаги да е така – добави с усмивка тя.

– Малко си млада, за да бъдеш толкова философски настроена.

– Така ли мислиш? – възкликна Сабрина, ококорила наивно очи. – След като току-що ти изложих детинската си логика, която повечето хора забравят, като пораснат?

Дънкан се засмя. Това момиче бе истинско съкровище. И тази вечер изглеждаше особено прекрасна в семплата си синя рокля и искрящи от смях очи. Беше споменала на шега да танцуват, но той наистина желаше да танцува с нея и сега осъзна защо. Искаше да я докосва.

Младият мъж въздъхна. Трябваше да сложи край на тези мисли. Тя не се интересуваше от него по този начин, нито веднъж не го бе погледнала с друго, освен с приятелско чувство. Гледаше на него наистина като на приятел. Чудесен приятел щеше да ѝ бъде, ако ѝ се нахвърляше при всяка възможност.

Щеше да я изплаши, ако не започнеше да контролира внезапното привличане, което бе започнал да изпитва към нея. Колкото и да му се искаше да открадне още една-две целувки, предпочиташе да има приятелството ѝ, което особено ценеше.

Но все пак можеше да танцува с нея. Тя нямаше да си помисли нищо лошо и вероятно дори очакваше да я покани. Един танц и след това щеше да се върне към задачата да си търси съпруга.

ГЛАВА 29

– Ще се омъжиш ли за мен, Сабрина?

Реши, че бе изчакал започването на танца, преди да изрече този шокиращ въпрос, за да не ѝ даде възможност да му обърне гръб. Тя спря, пропусна една стъпка и се препъна. Казаното не ѝ се стори ни най-малко забавно. Бракетът не беше тема за шегички, поне не по такъв директен начин.

– Не говори такива абсурдни неща – отвърна най-сетне тя. – Много добре знаеш, че двамата с теб не си подходяме. Нито пък твоето семейство ще одобри, както знаеш много добре, така че не виждам защо трябва да ти го напомням.

– Ако това са единствените възражения, тогава можем да определим датата на венчавката.

Сабрина завъртя очи. Той се шегуваше. Искаше ѝ се и на нея това да ѝ е толкова забавно. Съвсем друг въпрос щеше да бъде, ако той говореше сериозно. Тогава щеше да се почувства силно поласкана. Но тя бе реалистка, знаеше, че съвсем не е подходяща партия за него, дори името ѝ да не се свързваше с никакъв скандал. Но поради тази причина повечето семейства, особено онези от тях, които се гордееха с безупречното си минало, биха я зачеркнали незабавно от списъка с евентуални съпруги за своите наследници.

Освен това днес бе решила да не се омъжва никога, тъй като бе достигнала до тъжното заключение, че обича мъж, когото няма да може да има никога. Нямахше да бъде справедливо да се ожени за някой друг, дори за Рейфиъл Лок, който може би заслужаваше подобна съдба, задето се отнасяше така фриволно към тази тема.

– Защо не ми вярваш? – попита Рейфиъл Лок, след като мълчанието ѝ продължи доста дълго.

– Не съм сляпа, Рейф – отвърна смутено тя.

Без да обръща внимание на намека, относно външността ѝ, той отвърна:

– Ти си прекрасна. Предпочитам съпруга, с която ми е наистина приятно да бъда, отколкото някоя надута красавица, която прекарва цялото си време пред огледалото.

Сабрина се засмя.

– Е, трябва да призная, че не си падам особено по огледалата. Но

дори и да ти вярвах, отговорът ми щеше да бъде „не“.

– Защо?

Как да отговори, без да обясни наистина? Реши изобщо да не опитва и вместо това да насочи вниманието към него.

– Отказът ми не те разстрои ни най-малко и това доказва, че не си влюбен в мен.

– Е, така е, но те харесвам достатъчно и изобщо не се съмнявам, че любовта ще разцъфти в най-скоро време.

– Защо да се надяваме, че ще стане така, когато можем просто да изчакаме първо да се случи и след това да действаме в по-естествен ред? Защо ти е да се жениш толкова млад, след като нито ти се налага да го правиш, нито си влюбен?

Той я изгледа наранено.

– Нима не мислиш, че можеш да ме обикнеш?

– След като не проявявам ни най-малък интерес, не ти ли идва наум, че чувствата ми са насочени другаде?

– Аха! Да не би сега да се готвим да споделим, че обичаме някой друг?

Сабрина премигна. Той ѝ се стори прекалено триумфиращ от това предположение.

– Ти очакваш някое велико признание, което...

– Хайде, хайде, не казвай нещо, за което после да съжаляваме и двамата. Не, просто се надявам двама човека, които харесвам, най-после да се пробудят и да видят това, което е пред тях, преди да е станало прекалено късно.

В Рейфиъл Лок все пак имаше и нещо друго и сега тя го бе забелязала. То го правеше наистина много по-привлекателен, отколкото обичайната му шеговитост.

– И за кои двама човека става дума? – присви подозрително очи тя.

– За теб, разбира се, и за червенокосия шотландец – отвърна протичко младият мъж.

Събеседницата му силно се изчерви. Мили Боже, как бе успял да отгатне чувствата ѝ, след като тя самата едва наскоро ги бе осъзнала? Толкова очевидно ли беше? Може би се взираше прекалено дълго в Дънкан? И то по недопустим начин? Какво унижение. Или пък изводът бе направен само защото предишната вечер бе прекарала толкова много време в неговата компания? Ако случаят бе такъв, тогава Рейфиъл само се опитваше да отгатне и тя нямаше да му даде повод да възкликне отново „Аха!“.

– Грешиш – заяви тя. – С Дънкан сме само приятели.

Звукът, който издаде лорд Лок не беше точно пръхтене, но изразяваше не по-малко категоричен скептицизъм. Той обаче не направи никакъв коментар и настана мълчание. Тя се видя принудена да продължи да разсъждава в тази посока. Той очевидно продължаваше да храни неверни предположения... поне относно Дънкан. Нейните собствени чувства нямаха почти никакво значение, след като не им отвърщаха.

– Не мога да си представя откъде ти е дошла тази глупава идея. Дънкан дори обсъжда с мен своя проблем – колко трудно е да си избере съпруга от събраните тук момичета. Ще му препоръчам твоята сестра. Това ще ти достави удоволствие, след като, както твърдиш, го харесваш.

Този път младият мъж се засмя.

– Проблемът е там, че харесвам него, следователно не бих искал да се ожени за сестра ми, тъй като само след един месец тя ще го побърка.

Девојката го погледна намръщено.

– Глупости! Ти обожаваш сестра си. И как да не я обожаваш, след като е толкова очарователна? Може би именно защото я дразниш неперестанно, я принуждаваш да се държи по начин, който не ти се нрави.

Рейфиъл се усмихна.

– Възможно е, но не там е въпросът. Той може би танцува точно с нея сега. – Поспря за момент, докато открие другата двойка сред тълпата на дансинга. – Слушай човека, който познава признаците, скъпа. Той не се интересува ни най-малко от малката ми сестричка.

– А какво, ако смея да попитам, те кара да мислиш, че се интересува от мен по-този начин?

– Вероятно защото те търси с поглед, когато не си с него. Вероятно защото вече ме изгледа на два пъти намръщено само защото танцувам с теб. Може би защото лейди Офелия е тук, след като не трябваше да се мярка изобщо насам, и е тук единствено защото му е непоносимо да се лиши от твоето присъствие.

Сабрина го изгледа занемяла, докато съзнаваше смисъла на последното му изречение.

– Изтъкувал си напълно погрешно реакциите на Дънкан, но това е напълно обяснимо, тъй като не си наясно с всички обстоятелства – въздъхна тя.

– И които са те?

– Най-вече ефекта, който оказвам на някои хора. Напълно съм наясно с него. И работя усърдно върху това.

Този път младият мъж се намръщи.

– За какво говориш? Какъв ефект?

– Аз карам хората да се чувстват спокойни и непринудени, Рейф. Каквото и да ги измъчва – недоволство, безпомощност, истински гняв, аз успявам с някоя и друга дребна забележка и малко смях да им помогна да забравят поне временно за тях. Смайващо е колко полезно нещо е такава дреболия като смехът. Дънкан беше прекалено напрегнат от всички отрицателни емоции около пристигането си тук, тъй като той всъщност изобщо не е искал да идва. Освен това и двамата му дявовци продължават да го измъчват с настояванията си да се задоми колкото се може по-скоро. А, честно казано – гласът ѝ премина в шепот – не мисля, че харесва лорд Невил. Не бих и помислила да го питам за причината, но от няколко негови забележки достигнах до този извод.

– И каква е твоята роля във всичко това?

Девојката завъртя отново очи.

– Много добре ме разбра. Той е непрестанно ядосан, притеснен или нещо от този род, и аз успявам да му помогна да забрави за малко неприятностите си, това е всичко. Ти не би ли потърсил някой, който ще ти помогне да забравиш поне за момент, че утре сутринта те чака гилотината?

Тези думи искрено го разсмяха.

– Предавам се. Знаеш ли, ще ми се да ти приготвя багажа и да те отведе със себе си у дома.

Сабрина се усмихна.

– Е, на Дънкан не му се налага да стига дотам, тъй като аз живея в съседство. И знае много добре, че винаги може да ми дойде на гости, когато има нужда да му повдигна духа.

– Но само ако смята, че ще бъдеш винаги на негово разположение. А какво ще стане, ако се омъжиш и отидеш да живееш другаде? Според теб мислил ли е по този въпрос?

– Защо ще мисли, когато по всяка вероятност ще последвам примера на лелите си и никога няма да се омъжа?

– Мили Боже, каква загуба! – възкликна с преувеличено възмущение той, след което додаде по-сериозно: – Нали не вярваш наистина, че един глупав скандал като вашия би спрял мъжа, който би искал действително да се ожени за теб?

– Знам, че ще го спре, и ти също го знаеш, след като причината за повечето бракове е осигуряването на наследници. А ако се вярва на „нашия глупав скандал“, аз не бих живяла достатъчно дълго, за да създам желаните наследници.

Този път сумтенето на Рейфиъл бе особено шумно.

– Ти си напълно наясно, че никога не би си окачила умишлено примката на врата и всеки, който има поне капка разум, би го осъзнал също, тъй като кипиш от жизнерадост. В цялото ти същество няма и капка меланхолия, скъпа.

Девојката го изгледа ококорено.

– Да, така е действително, но откъде ти дойде тази идея, че ако някой има достатъчно разум... освен нас двамата, разбира се?

Бъдещият херцог се засмя от сърце.

– О, ако се погледне на проблема от тази страна, май имаш право. Разбира се, ако се съгласиш да се омъжиш за мен – не в действителност, а само, тъй, само да се престориш, така да се каже – каква ще бъде според теб реакцията на Дънкан?

– Според мен той ще бъде първият, който ще ме поздрави и ще ми пожелае щастие, ако е убеден, че това е моето желание.

Рейфиъл зацъка.

– Не съм съгласен. Смятам, че ще открие сериозен повод за ревност, ако вече не го е направил и това ще обясни защо не може да ме гледа как танцувам с теб. Искаш ли да опиташ, за да разбереш?

– Отново се държиш смехотворно и определено разсъждаваш едностранчиво. Приятелите също могат да ревнуват от други приятели.. Или все още не ти се е случвало най-добрият ти приятел да не ти обръща много-много внимание и да се забавлява с други? Ревността не винаги е свързана единствено с любовта. Ни най-малко. Завистта също приема най-различни форми.

– Да, да – отвърна раздражено младият мъж. – Но защо все пак не опитаме? Това няма да навреди нито на твоята, нито на моята репутация, ако по-късно откажеш под предлог, че си размислила и не желаш да се омъжваш за мен.

– Е, съществува вероятност някой, друг от присъстващите тук младички да ме забележи и сериозно да ми предложи да се оженим, но да не го направи, ако се преструвам, че вече съм сгодена за теб. Не че очаквам да се случи подобно нещо, но ако въпреки всичко се случи, ще изгубя шанса си заради проявената глупост.

Рейфиъл я поведе с въздишка извън дансинга.

– Помисли за това, Сабрина. Знаеш, че то няма да навреди никому, а резултатите може приятно да те изненадат.

ГЛАВА 30

Да помисли за това ли? Беше ѝ трудно да мисли за каквото и да било друго през следващия час. Ами ако Рейфиъл беше прав и Дънкан просто все още не беше осъзнал, че е влюбен в нея? Онази целувка като че ли потвърждаваше това твърдение. Случилото се го бе смутило и разстроило, но защо ще я целува, ако помежду им нямаше нещо друго освен приятелство?

Но когато бе в състояние отново да разсъждава рационално, Сабрина разбра, че няма да може да се възползва от предложението на Рейфиъл, Щеше да бъде чиста измама, а тя не можеше да причини такова нещо на Дънкан. То наистина звучеше логично по начина, по който го представяше лорд Лок, но всичко можеше да звучи логично, ако бъде представено под определен ъгъл. Пълна глупост беше от нейна страна дори да иска да повярва в подобна възможност. Играта на „какво ще стане ако“ никога не бе пасвала на реалистичната ѝ натура.

А след разговора с Офелия, се отказа напълно от тази идея.

– Забеляза ли как се опитва да ме накара да ревнувам? – измърка в ухото ѝ тя. – Според мен това е доста глупаво, но не можеш да кажеш такова нещо на един мъж.

Тази неочаквана забележка, дошла като че ли от нищото, тъй като Офелия изведнъж се бе материализирала зад гърба ѝ и без предупреждение бе изрекла мнението си, обърка за момент Сабрина. Темата за ревността, засегната преди малко с Рейфиъл, я смути, тъй като бе изречена от друга уста.

В мига, в който попита „Кой?“, съжали, тъй като разбра за какво става дума още преди събеседницата ѝ да изясни случая. И предпочиташе, с цялото си сърце и душа, последващият разговор да не се бе провеждал.

– Дънкан, разбира се – отвърна изненадано Офелия. – Това май те учудва. – Всъщност не я учудваше, но събеседницата ѝ очевидно го очакваше и продължи така, сякаш наистина ѝ се бе сторила изненадана. – Само не ми казвай, че според теб вниманието, с което те обгражда, е резултат от истински интерес от негова страна към теб. – Последва кикот. – Скъпа, мислех, че ти ще го осъзнаеш по-добре от всеки друг.

– Не съм си мислила подобно нещо. – Тонът ѝ звучеше по-отбранително, отколкото ѝ се искаше. – С Дънкан сме просто приятели.

– Ако мислиш така, само доказваш колко си наивна. Уверявам те, всичко е преструвка от негова страна, с надеждата аз да забележа.

Много я заболя от това твърдение. Дори се запита за момент дали всъщност и желанието на Офелия не беше точно такава. Тя може и да не беше желана като съпруга, но ѝ се искаше да вярва, че става поне за приятелка. Но русокосата красавица пред нея твърдеше, че Дънкан нямаше да се сприятели с нея, ако не бяха гореспоменатите мотиви.

– Приятелството не би те накарало да ревнуваш, нали, Офелия?

– Със сигурност не – отвърна нетърпеливо тя. – Но той се надява аз да помисля, че тук има нещо повече от това, или ти още не си разбрала?

– Не, изглежда не съм избрала – отвърна сухо Сабрина. – Мислех, че всичко е, за да предизвика ревност.

Офелия се изчерви, но въпреки това премина направо към темата.

– Просто се опитвах да ти спестя някои неприятности, скъпа, в случай че не си разбрала причината за вниманието му към теб. Но ако знаеш, че става дума само за приятелство, тогава няма да те заболи, когато се ожени за мен.

– Не, разбира се, че не – беше принудена да отговори Сабрина.

Макар да се изкушаваше да допълни: „Просто ще го съжалявам.“

Все пак се въздържа.

– Добре – заключи Офелия и след това се намръщи замислено. – Струва ми се, че би трябвало да предупредя и Аманда Лок. Прави също-то и с нея, ако не си забелязала. И тя поне, естествено ще предположи, че интересът му към нея е истински, а не престорен заради мен.

Сабрина започваше да се уморява от перфидността на своята събеседница. Вече познаваше тактиката ѝ, но все пак да ги използва така безогледно спрямо нея, сякаш беше прекалено тъпа или просто прекалено доверчива, за да осъзнава, че я обиждат умишлено...

– Напълно съзнавам своите „несъвършенства“ – заяви студено тя. – Освен това ми е ясно, че Аманда Лок няма никакви. С цялото ми уважение, Офелия, но интересът на Дънкан към нея може да е съвсем искрен.

Русокосата красавица се изсмя с дразнеща самоувереност.

– Разбира се, че би могъл, но не е.

– Няма как да го знаеш със сигурност.

– Толкова си наивна, но пък не беше онзи ден в странноприемницата, за да видиш колко съжалява, задето анулира годежа ни. Това се виждаше във всяка негова дума и действие. Но съм убедена, че ще го поправи в най-скоро време. Просто първо ще трябва да се справи с наранената си гордост заради обидите, които отправих, е решил да ме накаже. И

глупчото си въобразява, че е достатъчно да ме накара да ревнувам. Това не действа, но за него е достатъчно да мисли, че съм впечатлена.

В гърлото на Сабрина бе заседнала буца, затова ѝ бе, трудно да отговори.

– Значи мислиш, че Дънкан ще ти предложи отново да се омъжиш за него?

– Знам го със сигурност. Не знам обаче защо мъжете смятат, че трябва да „бъдат квит“, когато става дума за гордостта им, но това е факт и Дънкан не се отличава от останалите. Само въпрос на време е, преди да се оженим.

– Сигурна ли си, че не ти си тази, която храни лъжливи надежди?

Сабрина не можеше да повярва, че казва това. Все пак говореше с Офелия Рийд, некоронованата кралица на сезона, най-красивата и желана дебютантка на брачния пазар за последните десет, а може би и сто години. Затова не се изненада, че Офелия се обиди.

Дързостта ѝ бе посрещната с остър поглед и троснат отговор:

– Трябва да си разбрала какво значи да бъдеш ухажвана, за да усещаш нюансите. Как да го обясня на човек, който никога не го е изпитвал? Ами, първо, страстната му целувка, преди да изскочи от странноприемницата. Очевидно не искаше да разкрива така явно чувствата си, но просто не се съдържа. И има късмет, че никой не забеляза, иначе щеше да ме компрометира и тогава щеше да бъде принуден да се ожени за мен. На мен това също не ми се ще, затова не съм казала на никой... освен на теб, тъй като си толкова недосетлива, че не виждам друг начин да ти отворя очите.

Сабрина се ядоса на собственото си смущение и тъй като не беше свикнала да изпитва гняв, отвърна, без да се замисли:

– Можеш да ми спестиш този урок, уверявам те. Предпочитам да тъна в блажено неведение.

– Нямам нищо против да те обуча малко, скъпа – измърка Офелия. – Да не забравя също и факта, че непрестанно улавям погледа на Дънкан върху себе си, когато мисли, че не го гледам.

– Надали от това могат да се правят подобни заключения...

– Не съм свършила – сопна се блондинката, но се закашля и продължи с измамно сладкия си тон: – Това, съчетано с целувката, с която буквално се нахвърли отгоре ми, е достатъчно, за да разбере истинските му чувства към мен. Той обаче не спря дотук, а започна въпросната кампания, чиято цел е да събуди ревността ми. Разбра ли сега откъде знам, че иска да си ме върне? Той анулира годежа ни, пришпорен от

гнева си в момента. Аз, не го виня, тъй като тогава точно това се стремях да постигна. Сега Дънкан съжалява, но гордостта не му позволява да поправи незабавно стореното и така се стига до всички тези преструвки.

– Според мен единствените преструвки тук, Офелия, са твоите преструвки, че си ми приятелка. И ако някой трябва да бъде предупреден, това си ти. Дънкан целуна и мен, но аз не предположих, че това означава нещо. Казаха ми, че гледа и към мен, но не съм толкова глупава да предполагам, че това означава нещо особено. Интересът му към Аманда Лок е вероятно съвсем искрен и ако някое от момичетата тук може да му стане добра съпруга, това определено е тя. Така, след като вече ми даде да разбере ясно, че не ме харесваш, ако обичаш, за в бъдеще ми спестявай „приятелските“ си разговори. Стой по-далеч от мен, Офелия.

ГЛАВА 31

През целия си живот Сабрина не бе извършвала нещо толкова чуждо на собствената ѝ природа като постъпката ѝ тази вечер. Именно нехарактерният гняв, които все още не я напускаше, я накара да отиде да си вземе наметката и да излезе от Съмърс Глейд даже без лично да каже на лелите си – изпрати Джейкъбс да ги предупреди. Но именно унижението, което изпитваше до мозъка на костите си, я накара да тича по целия обратен път до вкъщи, без да изчака каретата.

Не можеше да повярва, че каза всичко това на Офелия. Никога не бе смятала, че на лошото трябва да се отвръща с лошо, колкото и голямо удовлетворение да носеше подобен начин на действие. Да, Офелия заслужаваше всяка дума, която ѝ каза. Но дали извиняваше компромиса, направен със собствените ѝ принципи и природата?

Можеше просто да се отдалечи от нея. Тази нелюбезност беше достатъчно да ѝ покаже какво мисли по въпроса – чашата на търпението ѝ бе преляла и нямаше да понася повече нечия злоба. Но беше позволила гневът да я завладее, да я контролира, и бе слязла до нивото на Офелия.

Предпочиташе да не стъпва повече в Съмърс Глейд, поне докато злата блондинка беше все още там, но не се сещаше какво извинение да използва пред лелите си. За момент помисли дали да не им каже истината, но след това се отказа. Хилари щеше да се самообвинява, тъй като майката на Офелия бе нейна приятелка. Освен това може би щеше да се почувства задължена да уведоми лейди Мери за отвратителното поведение на дъщеря ѝ, а след това да изпита вина. Сабрина можеше да спести всички тези отрицателни емоции на леля си, като запази случилото се в тайна.

Много ѝ се искаше да не обръща внимание на заключенията на Офелия и да вярва на мнението на Рейфиъл, но не можеше. В целувката на Дънкан не бе усетила нищо особено страстно, сравнимо с бушуващата навън буря. Целувката му беше нежна, сладка, изненадваща, прекрасна, поне за нея, но не бе забелязала бурна страст. И в същото време бе целунал Офелия страстно, макар да не го бе искал. А фактът, че го бе направил, въпреки волята си, говореше само по себе си.

Не се усъмни и за момент в истинността на думите на лондончанката. Той искаше да си я върне, но беше все още ядосан, за да го направи веднага. И как нямаше да я иска? Офелия бе необикновено красива, за

да има мъж, който да не я пожелае. Сабрина обаче не вярваше, че Дънкан я използва, за да накара блондинката да ревнува. Аманда може би, но не и нея. Приятелството им беше истинско. Не можеше да бъде друго. Не можеше да греши чак толкова, относно него... или относно собствената си стойност.

Налегнаха я мъчителни мисли, защото прие, че мъжът, когото обича, обичаше друга, при това жена, която не го заслужава. Знаеше, че рано или късно това няма да ѝ бъде спестено, но чак толкова скоро?

Естествено, скоро последваха сълзите и тя побягна без да вижда накъде отива. Едва когато се спъна в един корен и за малко не падна, главата ѝ се проясни. Тогава откри, че е направила кръг и почти се е върнала в Съмърс Глейд. Именно поради това каретата, която излезе от имението точно в този момент, я настигна за секунди.

– Какво, по дяволите, правиш? – чу тя гласа на Дънкан.

Той скочи от седалката на кочияша и я дръпна в каретата.

Вътре беше тъмно като в рог. Той се бе хвърлил на първата карета с впрегнати коне, която бе попаднала пред погледа му. Тя трябваше да я отведе заедно с лелите ѝ къщи след края на тазвечерното празненство.

В тъмнината младежът не видя сълзите ѝ и вторият му въпрос прозвуча не по-малко гневно от първия:

– Какво те накара да избягаш така бързо, сякаш дяволът те гони?

– Нищо.

– Нищо ли? След като беше толкова разстроена, че не можа даже да изчакаш кочияша?

– Обичам да ходя пеш...

– Ти бягаше...

– Студено е...

– Чакам истината, момиче, и не искам да чувам повече извинения. Видях, че разговаряше с Офелия. Какво ти каза, че те разстрои така?

– Дънкан, искам само да се прибера. Ако не желаеш да ходя пеш, тогава ме закарай къщи.

Трябва да бе дочул потрепването на гласа ѝ сега, след като най-после я остави да каже няколко думи, без да я прекъсва, прокара ръка по лицето ѝ и усетил очакваните сълзи, я прегърна и притисна така силно, че едва не я задуши.

– Съжалявам – измърмори той. – Недей да говориш за това, ако не искаш. О, какъв безчувствен глупак съм.

Той съвсем не беше такъв, дори се опитваше да попие с устни сълзите от очите и страните ѝ. Съвсем естествено започна да я целува. Тя

не се възпротиви. Не можеше да си представи някога да се възпротиви на целувките на Дънкан, независимо дали бяха породени от симпатия, приятелство или...

Страстта, подобно на гнева, беше изумителна емоция, толкова бързо се появяваше и... ни обсебваше. Непрогледната тъмнина засилваше другите сетива, особено осезанието, а съчетанието от онова, което усещаме на повърхността и вътре в себе си, е прекалено силно, за да му устоиш.

Сабрина даже не направи опит. Знаеше много добре какво може да се случи и какво се случваше, но не се тревожеше. Можеше да не се вълнува доколко е правилно и доколко – погрешно това, тъй като вече бе решила никога да не се омъжва. До нея сега обаче беше мъжът, когото обичаше, и той ѝ предлагаше възможност да надзърне в онова, което би могъл да бъде бракът им. Разбира се, че нямаше да откаже. Щеше да приеме всичко, което бе готов да ѝ даде от себе си, в това число тези няколко откраднати мига страст, за които бе мечтала.

Съществуваше обаче известен елемент на нереалност, на съмнение, че нещо толкова хубаво може да бъде истина. Сигурно беше сън. Сън или не, не трябваше да отказва, а да му се наслади напълно, и тя точно това правеше.

Косата ѝ беше в пълен безпорядък от тичането. Това улесни Дънкан, когато прокара пръсти между кичурите, за да намести главата ѝ за целувките си. Езикът му беше ту дързък и предизвикателен, играеше си със сетивата и я окуражаваше да се включи в неговата игра, ту изведнъж придобиваше изгаряща напористост. Тя посрещна това ново усещане със същото благоговение и вълнение.

Дишането ѝ ставаше все по-трудно, докато не осъзна, че е отдадена на наслаждението, за да се занимава с нещо толкова прозаично. От време на време дори се задъхваше. Стана ѝ по-лесно обаче, когато устните му преминаха към шията ѝ, но това пък постави началото на нови усещания и тя затаи дъх, тръпнеща от удоволствие.

Наметката ѝ беше разтворена – тя изобщо не си бе направила труда да се загръне, само я бе метнала на раменете си, преди да изхвърчи от имението – ѝ устата му се спусна надолу. Но Дънкан беше много висок и му беше трудно, като се наведе, да достигне това, което искаше. Затова тя не се изненада, когато той стана от седалката и коленичи пред нея.

Сега целувките му обхождаха очертанятията на правоъгълното деколте на дневната ѝ рокля, чиято дълбочина бе доста умерена в сравнение с деколтетата на вечерните тоалети. Макар да не достигаше до гърдите ѝ,

Сабрина се развълнува неудържимо, тъй като никога досега не бе целувана там, нито по този начин.

Ръцете ѝ се плъзнаха неуверено от раменете към косите му и спряха отново на раменете му – наистина не беше сигурна какво да прави с тях, когато желанието ѝ бе да го притисне колкото се може по-близо до себе си.

Градусът на страстта в каретата се повишаваше с всеки изминал миг. Тя забеляза този факт едновременно с него, тъй като той започна да съблича и нейните, и своите дрехи. Младата жена се съгласи безмълвно. Поради дългите ръкави и дебелия плат на роклята ѝ, ѝ стана горещо и тя не протестира, когато малко по-късно нейната рокля и ризата му се присъединиха към връхните дрехи.

Господи, в този момент беше готова да даде каквото и да е за една свещ, за лунен лъч или каквато и да било светлина. Беше виждала голите гърди на статуи, но това не можеше да се сравни с усещането да прокараш длан по топла мъжка кожа. Тя копнееше не само да я усети, но и да я види.

Започваше да се пита дали и Дънкан не чувства същото, тъй като и той сигурно се опитваше да си представи как изглежда тя единствено с помощта на своето осезание, като трескаво я докосваше навсякъде. Милваше ръцете ѝ по цялата им дължина, раменете ѝ, шията, слизаше надолу към гърдите.

Дъхът на Сабрина секна от изненада, когато дланите му обхванаха гърдите ѝ. Засега все още ги делеше тънката материя на бельото ѝ, но със същия успех можеше да няма и нищо, толкова горещи бяха дланите му. А когато устата му се върна, за да се слее отново с нейната, докато ръцете му мачкаха пухкавите хълмчета, тя усети как я заля огнена вълна, която се разпространи по цялото ѝ тяло и завърши с продължително стенание. Но това се оказа нищо в сравнение с неописуемите усещания, които изпита, когато той я постави да легне върху седалката и продължи да изучава тялото ѝ.

Каретата беше обширна и луксозна – нещо напълно нормално, тъй като на нея бе изписан гербът на маркиза. Седалките бяха широки, меки и удобни, тапицирани с кадифе, прозорците бяха добре уплътнени срещу студа, изобщо приличаше на малка стая с тесни легла. Все пак едва ли тук бе мястото, където Сабрина би избрала да изгуби девствеността си, но очевидно и двамата нямаха избор. Това, което ставаше, бе моментно решение, а не плод на грижливо обмисляне, в противен случай може би нямаше изобщо да стане така.

Дълбоко в себе си тя се страхуваше да не би той да спре, да не би да се овладее, както бе направил след онази целувка на терасата, или пък тя самата да се събуди насред съня си, ако изобщо беше сън. Този страх придаваше особена наситеност на емоциите, които кипяха в нея. Искаше да се наслаждава бавно и постепенно и същевременно да побързат, за да може да изпита всичко докрай.

Ако той бе заявил, че възнамерява да я люби, младата жена щеше да се отпусне и да се наслаждава на всеки миг. Тя подозираше обаче, че това бе само импулс от негова страна и следователно можеше да секне в мига, в който разумът му отрезвее. Щеше ѝ се да знае как да предотврати подобно развитие, но в невинността си нямаше представа как да го накара да побърза по друг начин, освен като го изрече направо, но за такова нещо не можеше и дума да става. Всяко изречено слово щеше да разруши магията на момента и да ги върне с гръм и трясък в реалността.

Дланите му продължаваха да извайват образа ѝ в неговото съзнание, поне на нея така ѝ се струваше, като се плъзгаха по кръста ѝ, по хълбоците, по всяко от бедрата. Фустата ѝ се повдигна до хълбоците ѝ, но тя почти не забеляза това, тъй като сега вече усещаше горещината на ръцете му направо върху кожата си. Той ваеше формите на бедрата ѝ, на прасците, на задната част на коленете. Ръцете му ту се издигаха, ту се плъзгаха надолу, дори свалиха обувките ѝ и погалиха стъпалата ѝ. Дънкан не оставяше нито една нейна част неизучена и беше изключително дързък в това начинание, без колебанието, което изпитваше тя самата, когато отговаряше на ласките му.

Може би тази дързост бе характерна черта на планинците. Не, беше глупава мисъл. Предполагаше, че англичаните могат да бъдат не помалко дръзки, но някои от тях бяха дотолкова болезнено коректни в етикета, че вероятно питаха, преди да целунат или докоснат нечие коляно, или...

Преди да бе осъзнала или да се бе досетила кое щеше да бъде следващото място, където щеше да я докосне, внезапно дланта му се озова между бедрата ѝ, натискаше, масажираше, като същевременно устата му продължаваше да я целува и не ѝ даваше да си поеме дъх. Може би очакваше протест от нейна страна? О, не, това, което чувстваше в момента, не предизвикваше никакво желание за протест, само изумление от поредното ново усещане, след като смяташе, че вече е изпитала всички възможни нюанси.

Той обаче не бързаше. Сабрина от своя страна продължаваше да желае нещата да се ускорят, затова се зарадва, когато Дънкан най-после

се върна при нея на седалката и изпълни сетивата ѝ с всепоглъщащото си присъствие. Главозамайващото ухание на мъж, което се носеше от него, бе коренно различно от мириса на розова вода, пудра и сладки подправки, с които бе свикнала в дома си, в който живееха само жени. Усещането на грубоватата му кожа, на твърдите мускули, на косъмчетата по гърдите му, дори самият му ръст я караха да се чувства толкова малка и женствена. И тежестта му, когато бавно покри тялото ѝ със своето, кадифеното усещане, когато я изпълни...

Сабрина извика, не толкова от внезапната болка, колкото от изненадата от нея. Той обсипа веднага лицето ѝ с целувки, като обясни, че това било неизбежно, но никога повече нямало да я боли.

Тя му повярва, разбира се, защото болката вече бе отзвучала. Така можеше да почувства единствено онова, което я изпълваше, и новите усещания, когато Дънкан се раздвижи отново в нея. Бяха приятни и интензивността им скоро нарасна и я издигна до някаква височина, която бе толкова прекрасна, че дори не успя да оцени напълно нейната красота.

Сега Дънкан я целуваше нежно. Той също бе получил оргазъм, въпреки че Сабрина не бе забелязала, погълната напълно от собствените си изживявания. Беше се опасявала, че ще се почувства смутена, след като всичко бе свършило. Нищо подобно! Изпитваше единствено огромно изтощение, което можеше да я приспи бързо, ако целувките му не я държаха будна.

Младият мъж ѝ помогна да се облече, и слава Богу, тъй като тя вече едвам държеше очите си отворени. Дългият ден си казваше думата, както и многобройните обрати. Това бе най-необикновения, смайващ, шокиращ и прекрасен ден в живота ѝ, а тя не можеше да се пребори с налегналата я умора, за да му се наслади докрай.

Този път Дънкан не се извини за стореното. Единственото, което каза, беше:

– Ще поговорим утре сутринта.

После я остави сама в каретата, за да може да я откара в дома ѝ, което отне само няколко минути, така че тя успя да остане будна през това време.

Младежът я изпрати до вратата, целуна я нежно за последен път и я посъветва да поспи. Лелите ѝ още не се бяха прибрали, вероятно нямаше да се приберат още няколко часа, тъй като празненството щеше да продължи поне още толкова. И Сабрина заспа вероятно още преди главата ѝ да докосне възглавницата, защото след това дори не успя да си

СПОМНИ КОГА СИ Е ЛЕГНАЛА.

ГЛАВА 32

Събуди се с усмивка, все още под впечатление на чудесния сън. Беше сънувала, че се люби с Дънкан Мактавиш. Нищо толкова прекрасно и същевременно толкова малко вероятно не можеше да бъде истина. Убедеността ѝ изчезна, когато забеляза захвърлените си на купчина върху пода дрехи и най-отгоре – фустите, изцапани с кръв.

Отпусна се на леглото и стоя дълго така замаяна. Припомняше си радостта, невероятното... щастие. Сигурно щеше да прекара целия ден в еуфорично вцепенение, ако на вратата не се почука. Това бе сигнал за пристигането на камериерката, която обслужваше и нея, и двете ѝ лели. Младата жена хукна да скрие фустата, преди вратата да се отвори.

Така и не разбра как успя за издържи обличането и да слезе долу при Хилари и Алис, без да се издаде, че животът ѝ се е променил из основи и едвам се съдържа от щастие. Искаше ѝ се да сподели всичко, което се бе случило, но, разбира се, не можеше да го направи. Те може би щяха да разберат. Може би щяха да се развълнуват като нея и да се изпълнят с очакване за незабавно обявяване на предстоящата сватба. И точно поради това не можеше да каже нищо.

Дънкан не ѝ бе предложил да се омъжи за него, макар да бе обявил, че ще говорят тази сутрин. Това всъщност може би означаваше, че щеше да ѝ направи предложение сега. Тя поне го очакваше от него и бе една от причините да се чувства толкова щастлива, но същевременно щеше да му даде да разбере, че не е длъжен да го прави. Ако случилото се бе само един импулс от негова страна, тя нямаше да го принуди да се ожени за нея, като разкаже, на други за станалото. Каквото и да последваше, тя нямаше да съжالياва. И как можеше да съжالياва, след като го обичаше? А ако той ѝ предложеше брак, трябваше да го направи не защото лелите ѝ настояват.

Нямаше търпение да отиде в Съмърс Глейд и да види Дънкан, затова накара Хилари и Алис да излязат по-скоро и да се качат на чакащата отвън карета. Беше малко смуцаващо обаче да седи в същия екипаж, изпълнена с незабравими спомени за случилото се. Поруменя леко по време на краткото пътуване, но лелите ѝ не забелязаха.

Пристигнаха навреме за закуската и двете стари моми, побързаха да отидат при бюфета. Племенницата им, която се надяваше първо да намери Дънкан, отклони поканата им да ги придружи. Но се натъкна на

Рейфиъл, който очевидно бе твърдо решен да не я пусне.

Може би трябваше да му каже, че бе имал право, поне отчасти. На Дънкан не му трябваше „пробуждане“, както бе заявил Рейф, а просто възможност, и тя му я бе предоставила снощи, побягвайки като обезумяла от имението. По този начин го бе накарала да я последва. Случилото се показваше много ясно защо младите дами имат нужда от придружител. Когато останеха насаме с мъж, който ги привлича, те се излагаха на изкушение в най-чиста форма, на което бе почти невъзможно да устоят.

Сабрина бе доста разсеяна и търсеше с поглед своя домакин из тълпата гости. Тя слушаше с половин ухо Рейфиъл, но все пак долови сухотата в тона му и отвращението му.

– Поводът за това празненство се промени и то се превърна в празнично – обясняваше ѝ той. – Разбира се, това зависи от двете страни, но дълбоко се съмнявам, че която и да е от тях има кой знае каква причина да празнува. На лудо влюбените в ледената кралица глупаци със сигурност няма да им е до празнуване, макар че всъщност трябва да скачат от радост, тъй като това ги спасява от една по-лоша от смъртта съдба. А младите дами, които си въобразяваха, че имат някакъв шанс с уважамия новодошъл, в това число и ти самата, скъпа, ще останат силно разочаровани.

Последната забележка накара Сабрина да попита:

– За какво говориш?

– Говоря за щастливата новина, която всъщност е абсурдна.

– Е, много ти благодаря за яснотата.

– Не ми се сърди, Сабрина. Просто предпочитам да не бъда първият, който ще ти го каже – въздъхна младият мъж и се отдалечи.

– Е, това определено ми обясни страшно много неща – измърмори раздражено тя под нос.

Понечи да тръгне след него, за да го накара да ѝ обясни по-добре за какво става дума, но в този момент в стаята нахлу Хилари и след като я видя, се насочи право към нея.

– Не мога да повярвам! – възкликна тя.

Разпознала признаците на приближаваща буря, Сабрина побърза по навик да поуталожи темперамента на леля си.

– Аз също – кимна тя, но веднага се усмихна. – И в какво не вярваме?

– Не си прави труда да изпробваш тази тактика върху мен, скъпа! Това е наистина прекалено невероятно, за да бъде отминато само с едно повдигане на раменете. А аз бях толкова сигурна, че този път съм

отгатнала правилно. Това показва, че предположенията трябва да бъдат оставени на лондонските борсови брокери.

Младата жена премигна. Какво беше това, шега или сериозно изказване?

– Да не си купила акции?

Хилари изсумтя презрително.

– Не говоря за акции, а за прищевките на любовните връзки. Помня много добре как ти твърдеше, че това е само приятелство. Аз обаче бях убедена, че тук има нещо повече...

– Чакай малко – прекъсна я племенницата ѝ, едновременно развеселена и започваща да губи търпение. – Как така съм замесена? За кой от моите приятели става дума?

Хилари я погледна намръщено.

– Не ми казвай, че още не си чула? Било е обявено снощи, очевидно веднага след нашето тръгване с Алис, затова научихме едва днес. Ти, разбира се, се прибра преди нас заради главоболието си, но все някой трябва да ти е съобщил вече? Тази сутрин никой не говори за нищо друго.

Всичко започваше да прилича все повече на безсмисления разговор, който бе провела току-що с Рейфиъл, и бе достатъчно да я изпълни с неприятни предчувствия:

– Какво съобщение?

– Че бившите годеници са се сдобрили и са отново щастливо сгодени.

Сабрина пребледня. Зави ѝ се свят и тя се хвана за ръката на леля си, за да се задържи. Хилари обаче не забеляза, тъй като все още не можеше да възприеме новината.

– Просто няма никакъв смисъл за мен, абсолютно никакъв. Защо трябваше да си създават всички грижи разходи около организирането на това събиране, да докарат тези млади дами тук, за да може господинът да избере, ако е знаел през цялото време, че случилото се не е нещо повече от дреболия, която може да бъде лесно поправена.

– Кой ако е знаел?

– Невил, разбира се. Надявам се осъзнава какво разочарование предизвика направеното от него, съобщение. Празненство, как ли пък не. Това си е истинска трагедия.

Трагедия не беше. Но определено беше шок. Не, не можеше да се каже, че случилото се бе неочаквано – просто бе забравила за известно време, че това е най-вероятния изход. Значи Офелия е била права през

цялото време за жалост, самата Сабрина – също. Случилото се предишната нощ бе само един импулс от страна на Дънкан, възможност, която един мъж не би пропуснал, а тя определено не бе се опитала да предотврати. Но не съжаляваше.

Онова, което я измъчваше и съсипваше, беше фактът, че след като я бе любил, бе отишъл да се сдобри с Офелия и да ѝ поиска ръката. Ако между двете събития имаше малко време, дори само седмица, ударът щеше да бъде омекотен. Но очевидно случилото се в каретата бе катализатор, който му бе помогнал да осъзнае къде всъщност са истинските му чувства.

Точно в този момент Офелия влезе в стаята и бе поздравена с половин уста от неколцина от присъстващите. Тя обаче явно не забеляза, тъй като сияеше, опиянена от триумфа. Рейфиъл се бе оказал прав в едно – на никой не му беше до празнуване. Присъстващите тук млади мъже, с изключение на него самия, който очевидно никак не я харесваше, несъмнено бяха разочаровани, ако не и с разбити сърца, че отново нямаха никакъв шанс. И поне една от младите гостенки бе с разбити надежди...

Сабрина нямаше да понесе да изслуша отново самодоволните хвалби на Офелия. А знаеше, че щеше да ѝ се наложи, ако ѝ даде дори най-малък повод. Освен това ѝ се струваше, че единственият начин да се отърве бе като си тръгне, и то незабавно, преди лондончанката да я е забелязала.

– Не се чувствам добре, лельо Хилари.

– Изобщо не те виня, скъпа. И на мен ми се гади. Какво ще кажеш да се прибираме?

– Хайде.

ГЛАВА 33

Блъскането по вратата най-сетне събуди Дънкан достатъчно, за да изръмжи, че ще изпече на тлеещи въглени злосторника, ако не отиде да блъска някъде другаде. Нахалникът обаче не се смути и отвори вратата. Дънкан не забеляза. Беше се надигнал върху леглото с чувството, че тя му ще се пръсне.

– Не изглеждаш добре, приятелю. Снощи май си празнувал с прекалено много алкохол?

Шотландецът отвори едното си кръвясало око, вторачи го в Рейфиъл Лок и отвърна:

– Ще трябва да намеря казан с олио, където да те сваря. Тлеещите въглени не са достатъчни за теб.

Рейфиъл се изсмя и придърпа един стол към леглото. Като видя, че нежеланият му гост все още не си дава сметка колко е нежелан, Дънкан изпъшка и пъхна под възглавницата.

За нещастие, макар сега гласът на Рейф да звучеше приглушено, все още го чуваше.

– Аз знам защо на мен ми е толкова гадно тази сутрин, като се има предвид всичко станало, но какво е твоето извинение? След като си променил намеренията си относно женитбата с Офелия...

– И защо, по дяволите, да го правя?

– Може би защото е толкова красива, че дъхът ти секва при вида ѝ?

Младежът се надигна отново и изсумтя.

– Това, което на един англичанин може да се стори модно и красиво, един планинец може да намери за бледо и хилаво. Шотландецът иска неговата жена да има достатъчно месо по костите, за да не бъде издухана от северния вятър. Знаеш ли, че Офелия не би издържала никога на север, че ще унива при първия признак на лошо време? А лошото време е нещо постоянно там, не изключение. И щях да осъзная това дори да не ме бе настроила срещу себе си със своя отровен език.

– Но отсега нататък ще живееш в Англия, нали, така че какво значение има това?

– Ако мислех, че няма да видя никога повече родната си земя, аз самият бих залинял и умрял.

– Как тогава стана така, че си отново сгоден за нея?

Дънкан се готвеше да отговори, тъй като Рейф намекваше вече за

втори път, че той си е променил намеренията относно Офелия, но тогава си спомни не особено ясно защо се бе напил предишната вечер. Това породя друг, дори още по-неопределен спомен. Двамата му дядовци се бяха изправили пред него с новината, че сега вече наистина трябва да се ожени за Офелия, а по това време той бе прекалено пиян, за да си дава сметка какво става. Наистина ли им бе отговорил така? Че му е все едно?

Усилията да си спомни подробностите увеличиха още повече главоболието му, затова най-сетне се предаде.

– Не е по мой избор, уверявам те.

– А, значи такава била работата! – възкликна Рейфиъл, едновременно разочарован и отвратен. – А аз, кой знае защо си мислех, че имаш независим дух и няма да изпълняваш покорно нарежданията на старците.

– Откога започна да се интересуваш какво правя?

– Откакто реших да те взема под своето крило, разбира се.

– Разпери крилото си другаде, аз не го искам.

Рейфиъл се засмя.

– Вече е прекалено късно. Не изоставям приятелите си само защото се оказват абсолютни глупаци.

– Последно предупреждение, приятелю. Ако не се ометеш отук и не ме оставиш да умра спокойно...

– Хайде, хайде, не отправяй заплахи, които не можеш да изпълниш в сегашното си състояние.

Съвсем точно, каза си Дънкан и се отказа от по-нататъшни опити да прокуди натрапника. Предпочете отново да зарови под възглавницата. Надяваше се, че като не обръща повече внимание на това, което Рейфиъл се готвеше да му каже, щеше да го накара да го остави на мира. Странно, но дори успя да задреме отново, което бе направо благословия, защото временно го избави от ужасното главоболие.

Когато се събуди за втори път, нямаше представа колко е часът, но поне в главата му вече не удряха чукове. Оказа се обаче, че надеждите му са били напразни – англичанинът продължаваше да седи на стола край леглото и да чете някаква книга, която най-вероятно бе измъкнал от полицата в стаята. Те не бяха на Дънкан, бяха сложени тук просто като част от интериора, когато младежът бе дошъл да живее в имението.

– Колко е часът? – измърмори Дънкан и се надигна изключително предпазливо, за да не предизвика отново биенето на чуковете.

– Не е прекалено късно – отговори Рейфиъл, като остави настрана

книгата. – Предполагам, че все още можеш да хванеш обяда, ако побързаш.

При мисълта за храна лицето на шотландеца позелена. Миг по-късно той се спусна към стайното гърне и повърна по-голямата част от отровата в тялото си. Още една благословия. Почувства се много по-добре и пропълзя обратно в леглото.

– Все още ли си тук? – измърмори отчаяно той, като видя, че Рейфиъл не е помръднал от мястото си, само че сега бе сплел пръсти, бе подпрял на тях брадичка и го наблюдаваше невъзмутимо.

– Винаги ли спиш с дрехите си? – поинтересува се той, без да обръща внимание на зададения му въпрос.

– Само когато не помня как съм си легнал.

– А, да, това ми се струва добро извинение – бе сухият отговор.

– Защо си все още тук?

– От любопитство, разбира се. Признавам, че просто не разбирам какво се е случило вчера или как е възможно само за една нощ да се превърнеш в такъв глупак. Ще ти бъде трудно да се отървеш от мен, приятелю, преди да си признаеш всичко.

– Ако можеш да се сетя какво се е случило вчера, може би щях да задоволя любопитството ти, но тъй като не мога...

– Подобно извинение просто няма да мине. След като се пооправиш, всичко ще си дойде на мястото. Аз ще почакам.

– В такъв случай чакай някъде другаде, ако нямаш нищо против.

– И да те оставя да се криеш още по-дълго от истината? Не, не, моето присъствие ще стимулира паметта ти, сигурен съм, ако не поради друга причина, то поне да ми разкажеш и да ме отпратиш.

Дънкан не направи опит да изхвърли събеседника си от стаята само защото, се опасяваше, че главоболието му ще се засили отново. Вместо това легна, затвори очи и опита да си припомни събитията от предишната вечер. Съзнанието му започна бавно да се прояснява.

– Това си е истинско изчервяване, приятелю – засмя се Рейфиъл. – Разбира се, така изглеждаш много по-добре, отколкото със зеленикавия тен отпреди малко.

Шотландецът се изчерви още по-силно. В този момент беше готов да даде всичко, за да остане сам и да изследва по-пълно онова, което си припомняше, но присъствието на нежелания гост го правеше невъзможно засега. Въздъхна и го отложи за по-късно.

– Тя я бе разплакала. Вбесих се, тъй като знам от опит колко зъл може да бъде езикът ѝ и поисках да разбера какво ѝ е казала.

– Досещам се коя е особата със злия език, но кого е разплакала?

Тъй като Рейфиъл зададе въпроса с присвити очи, беше ясно, че няма да се откаже от покровителственото си отношение, затова събеседникът му побърза да отговори:

– Не беше сестра ти, а Сабрина. Опитах се да разбера от нея какво се е случило, но безуспешно. Беше прекалено разстроена. Затова отидох да отстраня причината. Помня, че бях вбесен, когато най-после я намерих, тъй като това се оказа трудна работа. Най-накрая една камериерка ми каза, че била в стаята си. Реших, че е отишла там да вземе нещо, защото беше все още рано. Празненството беше в разгара си и беше по-добре, ако ще си разменяме горещи приказки, да го направим горе, където нямаше да ни чуят. Изобщо не ми мина през ума, че тя се бе прибрала с намерение да си ляга.

– Защо имам ужасното предчувствие, че си я открил в леглото?

– Не беше чак толкова лошо, въпреки че за малко не стана. Тя беше по фуста, бельо. Почти не забелязах... – Изсумтяването на Рейфиъл го накара да спре и после да добави: – Кълна ти се, бях достатъчно вбесен, за да забележа какво може да разкрие бельото на една жена! Няма кой знае каква разлика дали ще я видиш по долни дрехи или с вечерна рокля, нали? Единствено фактът, че са „долни дрехи“ ги прави неподходящи за мъжките очи.

– Разказвай по същество историята – подкани го Рейф.

– Аз не ти разказвам истории, човече, а просто какво се случи. Не желая да компрометирам никого, защото не съм се доближавал до нея.

– Господи, това ли било? Позволил си й да те убеди да се ожениш за нея, само защото по една нелепа случайност си я видял по бельо? Нима нямаш капчица мозък, та да не разсъдиш, че това не може да й навреди, тъй като тя няма да спомене за случилото се пред никого? Не мога да повярвам, че е успяла да те омотае с един от най-старите номера...

– Може би все пак ще млъкнеш, за да чуеш, че не е така, както предполагаш – прекъсна го Дънкан. – Тя беше ужасена и ядосана не помалко от мен по този повод. Ще ми се да можех да стоваря цялата вина върху нея, но не мога.

– Не вярвай и за миг на това. Разбира се, тя ще се престори на възмутена. По всички личи, че си паднал в капана й.

Дънкан се намръщи, като се опитваше да си спомни повече за случилото се по време на краткия му престой в стаята на Офелия. Помнеше най-вече колко ядосан бе, но то бе нищо в сравнение с яростта, с която излетя оттам и отиде да си намери нещо за пиене.

Блъскаше по вратата толкова силно, че я ядоса и тя дойде да отвори.

– Какво искате? – извика Офелия, преди изобщо да види кой стои на прага.

Показа изненада, че е той, а веднага след това се притесни някой да не го види. Дори му каза да си върви и затвори вратата.

А той, глупакът, вместо да прецени, че моментът не е подходящ да се разправя с нея, бе влязъл и затворил вратата зад себе си. Тя бе отишла да отвори, като се прикриваше с пеньоар, който обаче захвърли веднага. На него обаче изобщо не му мина през ума колко неприлично е да бъде в стаята ѝ, след като беше полуоблечена. Гневът го беше довел тук и замъгляваше разсъдька му. Затова и не бе забелязал сигналите за опасност.

Разбра обаче, че тя изтълкува погрешно причината поради която бе дошъл. И ако Дънкан не забелязваше, че е полуоблечена, тя очевидно не забелязваше гнева му.

Изглежда го престорено свенливо и го смъмри:

– Това можеше да почака до утре, но разбирам какво значи един мъж да няма търпение. Но побързай, тъй като някое от другите момичета, с които дели тази стая, може също да реши да си легне по-рано. Дори ще улесня нещата. Отговорът ми е „да“.

– „Да“ не е отговорът, за който съм тук – изръмжа той.

Офелия се намръщи, след което направи заключението

– Да не искаш да кажеш, че си дошъл да ти се извиня още веднъж? Честно, не знам по какъв начин да те уверя, че съжалявам за злополучната ни първа среща. Ето казах го още веднъж. Е, сега можем ли да продължим със одобряването и...

– Не, единственото, което искам да разбера от теб е, какво си направила или казала на Сабрина, че да я разстроиш толкова.

– Сабрина ли? – процеди тя, след което на свой ред се разгневи. – Дошъл си да ме разпитваш за Сабрина? Излез веднага! Нямам какво да казвам за това ужасно момиче.

– На мен обаче ще ми кажеш...

– Какво? Как ме обиди ли? Как ме разстрои толкова, че се качих тук да страдам сама, преди някой да забележи сълзите ми? Тя била разстроена! Ако е разстроена, то е, защото съжалява за всички неприятни неща, които ми наговорил. Това е отговорът. А сега...

Точно тогава вратата се отвори отново. А младата дама, която заслана на прага, първо се шокира, после се смути, подсмихна се, извини се

и затвори вратата.

Дънкан още не бе успял да осъзнае какви последствия може да има това, когато неговата събеседница изкрещя:

– Виж какво направи! Не излезе, когато ти казах. Сега ме компрометира напълно, така че ще трябва да се ожениш за мен. Не мога да повярвам на късмета си! От всички възможни хора да се появи точно тя! Най-ужасният ми враг.

– Няма начин...

– Даже не си помисляй да не оправиш кашата, която забърка, Дънкан Мактавиш. Може да опиташ да убедиш Мейвис да не споменава това, което видя току-що, но уверявам те, няма да успееш. А дори да се съгласи, просто ще те излъже. Тя ме презира. Не видя ли щастието в очите ѝ – радва се, че сега има средство, с което да ме унищожи? Годежът ни ще трябва да бъде незабавно подновен.

Колкото и да му се искаше да мисли, че това е заговор, от който ще успее да се измъкне някак си, за случилото се, си бе виновен той. Беше си го докарал със собственото си нетърпение. Можеше да изчака до сутринта, за да говори с нея. Можеше да се махне оттук веднага, щом разбра, че тя се приготвя за сън. Можеше да тръгне след нейната неприятелка и поне да се опита да си осигури мълчанието ѝ, вместо да повярва на Офелия, че нищо не е в състояние да накара това момиче да мълчи. Той самият не се съмняваше и за миг, че Офелия наистина има врагове, които с радост биха я видели съсипана. Вместо това той се бе опитал да изтрие от паметта си цялата неприятна ситуация с алкохол и бе успял толкова добре, че помнеше съвсем смътно разговора с двамата си дявовци. Те се появиха по някое време в стаята му, за да му кажат, че все пак ще трябва да се ожени за Офелия Рийд.

Колкото до това, което се опитваше да намекне Рейфиъл, трябваше да разсее заблудението му.

– Ти не разбираш, човече. Тя нямаше представа, че ще я потърся, така че не е имало как да ми подготви капан. Това не беше нейно дело, тук съм категоричен. Аз си докарах всичко сам на главата, с моя темперамент и нетърпение, и при това положение не мога да позволя случилото се да я съсипе, тъй като вината си е само моя. Не бих могъл да се понасям, ако не постъпя достойно.

– По дяволите, ти си имал чест и за даване назаем, а? – заяви с презрение Рейфиъл и напусна стаята.

ГЛАВА 34

Сабрина се взираше през прозореца на стаята си към каретата, която стоеше отпред. Не се изненадваше, че плачеше всеки път, когато я видеше там. Вече нямаше сълзи, толкова много бе изплакала през последните дни. Екипажът продължаваше да идва всеки ден и да чака в продължение на няколко часа, преди да се върне в Съмърс Глейд, макар да бяха казали на кочияша да не си прави труда да идва повече.

Празненството очевидно щеше да продължи до самата сватба, която бе определена за средата на идната седмица. Може би Невил смяташе, че след като домът му така и така вече е пълен с гости, няма смисъл да си прави труда да разпраща покани за венчавката.

Поне такива бяха предположенията на съседите. Сабрина не ги беше чувала лично, но лелите ѝ я държаха в течение, тъй като, за разлика от нея, продължаваха да приемат посетители. Девојката стоеше в стаята си и отказваше да излиза от нея. Не слезе да говори с Дънкан, когато се появи в деня след съобщението. Не се срещна с него и вчера, когато той отново дойде. И отказа да приеме Офелия, която дойде да я види и неяснено, да изрази задоволството си, по-късно същия ден.

Но след като прекара три дни в сълзи и страдания, не можейки да си отговори на въпроса кое бе сложило така жестоко край на краткото ѝ щастие, Сабрина изпадна във вцепенение. И това бе вид благословия. Мъртвите чувства не причиняват болка. Може би в крайна сметка щеше да успее да го преживее и отново да стане каквото беше преди. Само от време на време щеше да си припомня с въздишка събитията, които разбиха сърцето ѝ. Засега вцепенението ѝ помогна да се покаже от своето скривалище.

Но явно не бе избрала добре момента, когато слезе в дневната с надеждата да намери там някоя от лелите си. Вместо тях завари Офелия, която бе влязла току-що, а отворилата ѝ камериерка бе отишла да потърси някоя от домакините.

Невероятно, но Сабрина не почувства нищо, нито дори ужас, че елементарното възпитание изискваше поне да поздравя своята посетителка. Вцепенението вършеше чудесна работа.

– По-добре ли се чувстваш? – попита с престорена загриженост гостенката, като я видя на прага.

– По-добре ли?

– Когато се отбих вчера, лейди Алис каза, че си се почувствала зле и тя те сложила да си легнеш. Настоях да те видя, дори да се кача в стаята ти, но тя не ми позволи.

– О, това ли – отвърна с пренебрежително махване Сабрина. – Нищо, което почивка да не може да оправи. И какво те води при нас? Нима празненствата не продължават в Съмърс Рийд?

– Продължават, но гостите намаляха значително – отвърна с лека досада Офелия. – Вероятно доста от другите дами решиха, че няма защо да си губят времето, като стоят повече.

Сабрина не се изненада. За много от младите момичета, които бяха поканени, това бе първи сезон, и след като ергенът, когото бяха дошли да покорят, вече бе ангажиран, те трябваше да продължат да търсят, затова се върнаха в Лондон и предстоящите балове там.

Последва неловко мълчание. Фалшивата любезност просто не действаше след цялата жлъч, излята при последния им разговор. Отрицателните чувства бяха взаимни. И те се бяха постарали да си го покажат една на друга.

Офелия наруши тишината с дълбока въздишка.

– Бих искала да се извиня – заяви тя, като се изчерви, леко и сведе очи. – Осъзнавам, че бях малко злобна онази вечер на празненството и това бе причината да изгубиш търпение. Бих искала да обясня защо...

– Не си прави труда – прекъсна я, без да се церемони нейната домакиня. – Това наистина няма значение.

– За теб може би, но аз съжалявам за грубите слова, които разменихме. Все пак сме приятелки.

Сабрина сигурно щеше да изфучи презрително, ако не бе вцепенението ѝ. В действителност двете никога не бяха били истински приятелки.

Офелия бе представила Сабрина на своите познати, но какъв избор имаше, при положение, че тя гостуваше дома ѝ? Никакъв. Сега Сабрина си даваше сметка, че нейната домакиня тогава бе направила това доста неохотно и то защото бе длъжна да го направи. Единствените случаи, в които се сещаше за тяхното „приятелство“, бяха когато искаше нещо от Сабрина и я караше да ѝ се чувства задължена.

Но както обикновено, Офелия не обърна внимание на липсата на интерес у събеседницата ѝ към темата и се захвана да обяснява това, което смяташе за необходимо.

– Нали разбираш, през онази нощ аз не бях толкова уверена, колкото изглеждах. Не знам защо... Всъщност знам. Защото планът на

Дънкан, с който той целеше да ме накара да ревнувам, действаше. Но, каквато и да бе причината, започнах да изпитвам съмнения, и това ме ядосваше, което, за жалост, си изкарах на теб. Не съм свикнала да се съмнявам в себе си и после да се убеждавам колко глупаво е било от моя страна да изпитвам подобни чувства. Ами да, непосредствено след това той се отказа от по-нататъшни преструвки и ние отново се сгодихме.

Последната забележка пропука вцепенението на Сабрина. Непосредствено след това? Преди да попадне на Сабрина навън ли?

– Кога стана това? – Попита тя.

– Има ли значение?

– Кога?

Острият тон накара Офелия да премигне, но поразмисли и отговори:

– Ами, веднага след като ти си отиде. Аз бях разстроена и се оттеглих. Дънкан явно ме е видял, като се качвам, защото ме последва и настоя – настоя, разбираш ли – да се сгодим отново. Толкова са неудържими тези шотландци. Предполагам, че просто не е можел да се преструва повече. Колкото по-скоро отново се сгодим, толкова по-скоро ще се оженим – вероятно го е осъзнал. И е толкова страстен – додаде тя, изчервявайки се леко. – Имах чувството, че ще ме обладае на мига, ако не ни бяха обезпокоили.

Чула това, Сабрина се отпусна на най-близкия стол. Шокът не бе по-малък, отколкото през онази сутрин, когато научи за съобщението... Ако можеше да се вярва на Офелия, страстта на Дънкан бе разбудена от нея. Тъй като не бе успял да я задоволи, зарази въпросното посещение, когато бе открил Сабрина сама, преди страстите му да бъдат охладени, той се бе възползвал от предоставилата се възможност. Случилото се нямаше нищо общо с нея самата. А през онази нощ в каретата бе съвсем тъмно и той бе имал възможност да си представя, че е с тази, която желаете.

Като имаше предвид всичко станало, Сабрина повярва на своята събеседница. Ако тя не беше чак толкова красива или самата Сабрина – малко по-хубава, тогава може би щеше да има известни съмнения. Но не можеше да се самозаблуждава в това отношение. Офелия бе в състояние да я победи с вързани ръце, когато ставаше дума за който и да е мъж.

Въпросът беше дали имаше право да обвинява Дънкан, задето бе взел това, което му бе дала така безусловно, след като вече е бил сгоден за друга? Не би ли постъпил така всеки мъж? Не, не можеше да го вини.

Освен това все още го обичаше. Искаше ѝ се да не го обича, но очевидно не зависеше от нея. Не че нещо щеше да се промени, ако го обвиняваше. Той пак щеше да се ожени за Офелия, а тя да бъде докрай съкрушена в деня на сватбата му.

А Офелия продължаваше, без да си дава сметка каква мъка причиняваха думите ѝ на Сабрина.

– Толкова се радвам, че си излясихме нещата и сме отново приятелки. Едит и Джейн ме изоставиха. Обещаха да се върнат за сватбата идната седмица, но се съмнявам, че ще намерят време, след като се озоват отново във вихъра на лондонския живот... Знам, че аз самата не бих намерила такова. Но без тях в имението е толкова скучно. Наистина трябва да дойдеш отново в Съмърс Глейд, Сабрина, дори само за да ми правиш компания.

За щастие бе ѝ спестено обяснението защо за това и дума не може да става, когато Алис най-сетне пристигна, огледа бледото ѝ изпито лице и я накара да си легне веднага, сякаш не бе прекарала в леглото последните три дни.

„Неразположението ѝ още не е отзвучало“ и „Не трябваше още да слиза“ бяха обясненията, които Алис даде на гостенката. Не че Сабрина имаше нужда от извинения, за да се върне в стаята си. Офелия можеше да си мисли каквото иска, не я засягаше. Надяваше се само тя да е казала всичко, което е имала да ѝ казва и да не се появява повече в дома ѝ.

ГЛАВА 35

По време на краткото пътуване обратно до Съмърс Глейд Офелия размишляваше трескаво. Беше осъществила това, което искаше, беше приключила с онова глупаво извинение, така че нещата със Сабрина сигурно щяха да се нормализират. Надяваше се, че е така, тъй като наистина започваше да се отегчава в Съмърс Глейд, а Сабрина можеше да ѝ помогне да разсее скуката.

В имението беше останала много малка част от гостите, за да има кой и какво да я забавлява. Дори Дънкан я отбягваше. Вероятно все още бе обиден, че се бе наложило да се сгодят наново. Толкова по-зле за него. Не тя бе поставила капана, в който бе паднал, беше си виновен сам, но затова пък всичко бе станало като по поръчка.

Никога не бе предполагала, че е способен на нещо толкова невъздържано, като да нахлуе в стаята ѝ. Постъпката му бе изключително неблагоприятна, дори да не бе полугола. Тя наистина бе помислила, че той е дошъл, за да оправи нещата помежду им, затова му бе простила. Но се бе оказало, че бе дошъл единствено заради Сабрина. Това бе последната капка, която бе преляла чашата. Особено след като малко по-рано провинциалистката бе показала истинското си лице и бе доказала, че не е толкова мила и усмихната, а много неприятна и зла.

Споменаването на името на Сабрина я бе подсетило за предишния им разговор и ѝ бе напомнило, че става дума за компрометираща ситуация, въпреки че случилото се в стаята не бе резултат от предварителен замисъл.

По ирония на съдбата, тя никога нямаше да се сети за това, ако не беше предишният им разговор. Това я накара да започне да мисли трескаво как би могла да задържи Дънкан и след като той приключи с гневната си тирада, поне докато се появи някое от другите момичета. В този момент вратата се бе отворила и се бе показал не друг, а Мейвис. Всичко се бе наредило от добре по-добре. Дори да го беше планирала, нямаше да може да го изпълни така съвършено. Иронията бе, че не ѝ се бе наложило да направи нищо особено, за да го постигне. Дънкан бе виновен за всичко.

А след като бе изтичал от стаята ѝ, бе съвсем лесно да открие лорд Невил и да го запознае с фактите. Той беше от старата школа и не беше нужно да го убеждава, че внукът му я бе компрометирал непоправимо.

Все пак той се бе опитал да намери Мейвис, но, за щастие, без успех, така че бе принуден да обяви повторно още същата вечер годежа.

Едит и Джейн си бяха тръгнали следобед на другия ден заедно с повечето млади дами и техните придружители. И сега Офелия се разполагаше сама в стаята, която до неотдавна бе делила с още осем момичета.

Мейвис си бе тръгнала същата нощ и точно това бе причината лорд Невил да не я открие. Очевидно не искаше да рискува маркизът или неговият внук да се опитат да я убедят да си държи устата затворена за онова, което бе видяла, тъй като нямаше подобни намерения. Защо иначе щеше да си тръгне незабавно, без даже да си е събрала багажа? Просто бе повикала братовчед си, който я придружаваше, бе наредила да пригответ каретата им и бе заминала. Но Офелия би постъпила по същия начин, ако разполагаше с такава апетитна клюка, така че я разбираше много добре.

Обявяването на годежа преди разпространяването на слуха го обезсмисляше напълно. Тайните срещи се прощаваха на двойки, които вече бяха сгодени, но означаваха пълен позор за замесената дама, ако нямаше годеж. Следователно сега Мейвис нямаше да спечели нищо, като разпространи клюката. Несъмнено си бе мислила, че ще може да си отмъсти чрез нея, но всъщност бе помогнала на Офелия да постигне онова, което иска. Всичко беше наистина от забавно по-забавно.

Но сега, по време на обратния път към Съмърс Глейд, имаше усещането, че само бе влошила положението със Сабрина, и поради това беше недоволна от себе си. Не биваше да изпитва вина, защото бе излъгала Сабрина. Заслужила си го беше, защото се бе опитала да ѝ отнеме Дънкан. Но наистина искаше тя да ѝ стане отново приятелка и може би трябваше да се опита да разбере защо бе толкова важно за нея в кой момент точно са се скарали с Дънкан.

Когато се върна в имението, я уведомиха, че лорд Невил я очаква. Нямаше представа колко бе чакал, затова се запъти право към личната му дневна, където ѝ казаха, че се намира.

Беше очаквала да я покани на разговор много по-скоро, но той също не ѝ обръщаше особено внимание, откакто бе направено съобщението. Но ѝ дължеше поне едно извинение. Все пак тя бе невинната страна в тази история и щеше да пострада сериозно, ако не се омъжеше за Дънкан, след като я бе компрометирал. За щастие тя щеше да се омъжи за него, но нямаше защо да го подчертава, преди да ѝ се бяха извинили.

Оказа се обаче, че предположението ѝ относно причината за разговора, е напълно погрешно. Щом седна срещу писалището на маркиза,

той строго заяви:

– Освен че исках да ви уведомя, че родителите ви са известени за случилото се и ще пристигнат в най-скоро време, исках да поговорим по някои неотложни въпроси.

– Разбира се – отвърна тя.

Тонът му показваше, че въпросите нямаше да бъдат особено приятни, както си бе и помислила.

– Бях информиран от няколко места за навика ви да разпространявате клюки и слухове.

Младата жена тутакси придоби обидено изражение. Нима смяташе да ѝ чете назидателна лекция, след като даже още не бяха сродени?

– Всички клюкарстват, лорд Невил – отбеляза недоволно тя.

– Не всички. Но тези, които го правят, обикновено имат недостойни намерения. Искам просто да знаете, лейди Офелия, че няма да търпим подобно поведение. Омъжете ли се веднъж в това семейство, ще трябва да се държите безупречно.

Сега вече беше не само обидена, ами и шокирана. С недостойни намерения? Тя? Що за твърдение! Понякога действително смяташе за уместно да поставя другите на място, в други случаи се налагаше да си отмъсти, но чак пък недостойни намерения?

Но той най-вероятно имаше предвид кампанията, която бе предприела с цел да осмее Дънкан, за да се измъкне от брака, който тогава не бе желала. Разбираемо беше, че приема лично онзи инцидент. Но тя не се бе държала недостойно спрямо него и изобщо не бе навредила на Дънкан. Това бе просто едно от нейните средства за постигане на целта.

– Ако имате възражения, относно моето поведение, сър, просто го кажете, но не ме обвинявайте в нещо, което...

– Скъпо момиче – прекъсна я спокойно нейният събеседник. – Ако ме беше изслушала внимателно, щеше да разбереш, че наистина поведението ти не ми допада. Дори фактът, че неколцина човека вече ми обърнаха внимание върху него, говори доста сам по себе си. За теб се разпространяват клюки и това е недопустимо. Седни! – Нареди ѝ той, когато тя се изправи възмутено.

Офелия се отпусна обратно на стола. Страните ѝ горяха. Ако събеседникът ѝ не беше толкова високопоставена личност, щеше да излезе незабавно оттук. Единствено това я възпираше. А не защото я плашеше строгият му тон.

– Не ме разбирай погрешно – продължи той все така спокойно и същевременно – безапелационно. – Този разговор щеше да се състои по-

рано, ако Дънкан не беше отказал да се ожени за теб, след като се запознахте. Трябва да разбереш, че бракът в това семейство влече след себе си голяма отговорност, за каквата може би не си подготвена или не си очаквала.

– Аз съм дъщеря на граф – отговори надменно тя. – Уверявам ви, че във възпитанието ми няма пропуски.

Погледът му беше прекалено скептичен, за да ѝ донесе успокоение. Нещо повече, старецът продължи в същия дух:

– Твоите родители са живели в Лондон почти през целия си живот и възпитанието, което си получила, може би няма да ти свърши работа тук. Това е провинциално имение. Като бъдеща маркиза ще имаш определени задължения, които ще изискват доста от твоето време и ще създават предпоставки да се срещаш с широк кръг хора, от коминочистачи и викарии до самата кралица. Но независимо с кого се срещаш, ще трябва да се държиш подобаващо за една маркиза Бърмингдейл.

– И за каква работа става дума? – Намръщи се младата

– За нормалните задължения, свързани с имение с такива размери. Предполагам, че си обучена поне да ръководиш голямо домакинство? Моят секретар ще те инструктира относно конкретните ти задължения, които ще трябва да изпълняваш в допълнение към домакинските. Достатъчно е да кажа, че ще имаш много малко време за забавления... или клюки.

– Няма да се забавлявам? – Не повярва тя.

Не говореше сериозно. Винаги бе свързвала титлите от подобна величина с безкрайни забавления. Лондонските дами с такъв ранг бяха домакини на най-посещаваните балове. И тя, разбира се, мечтаеше как ще заеме своето място сред тях и ще бъде тяхна кралица.

Но стария маркиз май наистина говореше сериозно, тъй като продължи:

– Тук нямаме навика да даваме непрекъснато балове. Това празнично събитие бе голямо изключение и имаше конкретна цел. То няма да се повтори. Нито пък поддържахме къща в Лондон. Това са безсмислени разходи, защото почти никога не ходим там.

– Аз имам семейство в Лондон – напомни му тя. – Разбира се, че ще посещавам...

– Твоето семейство може да идва тук – прекъсна я лорд Невил. – Повярвай ми като ти казвам, че няма да имаш време да пътуваш или да се забавляваш. Нито пък Дънкан, не че той би искал. Ще се наложи да промениш начина си на мислене в това отношение. Отсега нататък

гледай на себе си като на провинциалистка.

За нещастие тя разбра много добре какво имаше предвид нейният събеседник. Аристократите, които живееха в провинциалните си имения, вместо да ги посещават само от време на време, рядко ги напускаха. И избягваха Лондон. Не ги интересуваше светския живот на столицата. Те повече или по-малко се отказваха от всякакви претенции за изтънченост и наистина се превръщаха в провинциалисти. Създаваха си нови интереси: времето, реколтата, цените на пазара. Лондонското висше общество, поне в нейния кръг, презираше подобни благородници и ги сравняваше с простолюдието.

Офелия си помисли за миг, че ставащото в момента е само един кошмар, но си беше самата истина. И изобщо не бе имала предвид това, когато заяви, че Дънкан все пак бе подходящ за нея. Не си заслужаваше заради бъдещата му титла и красивата му външност да се подлага на ужаса, който бе описал току-що маркизът.

Но с нарастващо отчаяние си даде сметка, че вече е обвързана с неговия внук, колкото и да не ѝ харесваше това, и то само защото си бе създала неприятел в лицето на Мейвис. Ако тя бе все още нейна приятелка, щеше да се съгласи никога да не споменава за онази сцена, на която бе станала свидетел. Разбира се, тя щеше да се съгласи, особено след като я увери, че всъщност нищо не се бе случило.

Офелия не беше компрометирана непоправимо. Все пак с Дънкан не бяха спали заедно. Но Мейвис никога нямаше да се съгласи да запази мълчание. И защо да го прави, след като презираше Офелия? Единственото, което я караше да си мълчи засега, бе годежът и предстоящата венчавка. И дума не можеше да става да бъдат анулирани за втори път, тъй като това означаваше да се даде възможност на Мейвис да разпространи с най-голямо удовлетворение злобната си клюка.

– Изглежда не се чувстваш добре.

Гласът на маркиза проникна сред хаоса на мислите ѝ.

– Така ми се струва – отвърна нещастно девойката. – Бихте ли ме извинили?

Не изчака разрешението му и буквално избяга от стаята му.

ГЛАВА 36

Вратата се затръшна след нея и лорд Невил потрепера от резкия звук. Облегна се на стола си със замислено изражение, като се питаше дали не бе прекалил с момичето.

– Май имаме известни съмнения, а? – Арчибалд подаде от големия фотьойл за четене, където бе останал незабелязан за младата жена.

– И известни, и неизвестни – отговори уморено неговият сват.

– О, не се заблуждавай, човече. Ако мислиш, че тя е невинна за всичко това, страшно се лъжеш. Направила е нещо, за да предизвика момчето. Иначе той нямаше да нахлуе в стаята ѝ, за да си изкара гнева, като забрави всякаква предпазливост.

– Споменал ли е някога за какво точно става дума или поне кое го е предизвикало?

Арчибалд смени с въздишка мястото си и седна срещу писалището на маркиза.

– Не желае да говори за онази нощ дори с мен. Повярвай ми, питам го, но той се разгневява всеки път, когато се спомене за тогава. Вини себе си и своя темперамент за цялата бъркотия. А на мен сърцето ми се къса като го гледам така нещастен.

– Да не мислиш, че на мен ми харесва? Ти настояваше, че няма значение какво е момичето, стига да е красиво. Сега убеди ли се, че има значение?

– Няма защо да ми задаваш такива въпроси? Защо според теб настояях да проведеш този разговор с нея? Тя изглеждаше дяволски доволна от резултата след онзи малшанс. Сега обаче не е и ако някой може да измисли начин, за да се измъкне от него, това може да бъде само човек от нейния калибър, обичащ сплетните. А ти самата истина ли ѝ каза, или я поразкраси малко?

– Да съм я разкрасил ли? Не. Но наблегнах доста силно на някои моменти. Разбира се, вече ми беше ясно, че тя никога няма да бъде в свои води тук. Разбрах го още като я видях за първи път, затова се зарадвах толкова, че Дънкан успя да усети какво се крие зад красивото ѝ лице. – Невил въздъхна. – Просто не вярвам, че казаното тук днес ще промени нещо. Наистина вече няма начин да се измъкнем. Репутацията ѝ ще бъде съсипана, ако инцидентът в нейната стая бъде разпространен. Тя го знае не по-зле от нас.

– Но все още не си чул нищо за това. Онова момиче, което влязло в стаята, където и да е отишло, очевидно не е разпространило клюката. Смяташ ли, че тя просто може да не е от онези, които се занимават с предъвква на клюки? Дори да мрази Офелия и да е много щастлива от нейното падение, както твърди тя самата, може да има скрупули, които не ѝ позволят да си отмъсти по такъв недостоен начин.

– Въпросът не може да бъде оставен на случайността, Арчибалд, и ти го знаеш много добре. Дали Мейвис Нюболт ще предизвика скандал или не, е неизвестно. Ние трябва да предположим най-лошото и да вземем нужните мерки, за да го предотвратим, както и сторихме. Не сме чули нищо, защото подобна клюка просто вече не е актуална, след обявяването на годежа. Това, което преди щеше да бъде шокиращо, сега най-много да предизвика леко повдигане на вежди. Годаежът обезсмисли скандала.

– И все още ли не си успял да откриеш момичето?

Маркизът прокара безпомощно ръка през белите си коси.

– Изчезна безследно, а сега ѝ родителите ѝ изчезнаха.

Сватът му се намръщи и попита:

– Да не би да се страхуват от теб?

Невил изсумтя.

– Ще ми се да беше така, но не е. Лорд Нюболт е от, хората, които не обичат да ги питат... за каквото и да било, особено ако няма отговор. Уведомиха ме, че бил посинял, когато моят човек се появил на вратата му за четвърти път, отказал да разговаря с него и не след дълго двамата със съпругата му заминали за Лондон, за да не им досаждат повече. Дори да са знаели къде е отишла дъщеря им, след като напусна Съмърс Глейд, явно нямаше да го съобщят. Аз съм склонен да мисля, че тя не ги е известила и това е една от причините за реакцията на лорд Нюболт.

– Ооо, защо, по дяволите, това трябва да е толкова трудно? Нима е толкова сложно да откриеш следите на едно момиче? Или може би тези, на които си възложил задачата, са отчайващо некадърни?

Маркизът не обърна внимание на последния въпрос и отбеляза:

– Възможно е да е чиста случайност, че все още не сме я открили. Започвам да мисля, че се е скрила умишлено. И ако е така, по-добре да обсъдим как да опазим бъдещите си правнуци от лошата слава на тяхната майка.

Възрастният шотландец махна с ръка.

– Просто ще ми ги изпращаш по-рано, отколкото планирахме. А тя няма да иска да дойде в Шотландия, повярвай ми.

– Това не е решение на проблема – изръмжа маркизът.

– Значи се връщаме в изходно положение и продължаваме да се заждаме един с друг, така ли?

– Нищо подобно. Само отбелязвам, че децата на Дънкан ще бъдат англичани, ще се научат да обичат тази страна и да говорят като англичани, преди да се озоват в ръцете ти.

– Не ме обиждай повече, отколкото трябва, човече, или ще помисля, че вече не ме харесваш – засмя се криво Арчибалд.

Невил го изгледа намръщено.

– Радвам се, че разбра за какво става дума, но не мога да си обясня какво смешно намираш в тази бъркотия.

– Положението изобщо не е смешно, ти ставаш смешен, когато парадираш с английската си достопочтеност. Нека не кръстосваме отново шпаги, човече. И двамата сме на една страна и никой от нас не иска това момиче Рийд в семейството. Защо тогава не забавим проклетата сватба, докато успеем да намерим свидетелката?

Маркизът въздъхна отново.

– Поради същата причина. Ако онова момиче не разпространява клюката, защото младите ще се женят и тя губи пикантността си, какво според теб ще направи с информацията, ако заподозре, че годежът е просто един фарс? Може да започне да разпространява информацията тогава и това гарантира незабавна венчавка.

– Наясно ли си кого се опитваме да предпазим тук за сметка на моето и твоето семейство?

– Ако намекваш да оставим Офелия Рийд да се справя както може и да я хвърлим на вълците, така да се каже, аз също съм мислил по този въпрос. Тя надали заслужава усилията ни. Поне такава е моето мнение. Дори намекнах за него на Дънкан. Кажи ми каква беше неговата реакция според теб, след като смята, че е отговорен за случилото се?

Сега бе ред на Арчи да въздъхне.

– Той е добро момче. И макар да я ненавижда, няма да допусне тя да пострада заради негова грешка. Така отново достигаме до единствения си шанс – да издирим онова момиче Нюболт или да се надяваме лейди Офелия да измисли начин да се отърве от женитбата си с Дънкан сега, след като ѝ даде добър мотив да го направи.

– Ти може и да смяташ, че е достатъчно хитра и продажна, за да го постигне, но аз не разчитам на това и ще удвоя усилията си за откриването на Мейвис. Повярвай ми, ако мога да я намеря, ще направя всичко необходимо, за да подсигура мълчанието ѝ – ще ѝ платя, ще я заплаша,

ще я умолявам, каквото се наложи. Но първо трябва да я намеря, а времето тече неумолимо.

ГЛАВА 37

С приближаването на датата на Дънкан му ставаше все по-трудно да разговаря спокойно и нормално с когото и да било в Съмърс Глейд, затова се стараше да избягва гостите. Слава Богу той не беше вече „основната атракция“ и затова не се налагаше да присъства постоянно. Това му даваше възможност да се измъква по за няколко часа всеки ден, без да предизвиква коментари при завръщането си.

И двамата му дядовци вече изобщо не го контролираха. Бяха получили каквото искаха – булка, макар и да не изглеждаха щастливи, че това щеше да бъде точно Офелия Рийд. Може би бяха не по-малко нещастни от него самия, задето съпруга щеше да му стане момиче, което не би избрал никога доброволно... ако изобщо имаше някакъв избор.

Никога досега не се бе чувствал толкова безпомощен, все едно бе попаднал в капан. Дори когато разбра, че ще трябва да отиде да живее в Англия с дядо, когото не познаваше, нито имаше желание да опознае. Тогава се бе разгневил. Но сега трябваше да се ожени за жена, която даже не харесваше, и със съзнанието, че никога няма да хареса, и тази мисъл го измъчваше с безнадеждност.

Имаше нужда някой да го разведри. Имаше нужда от Сабрина. Но започваше да мисли, че няма да я види никога повече и това засилваше още повече болката му.

Страхуваше се, че е изгубил приятелството ѝ, че сега тя го избягва умишлено, тъй като бе започнала да го презира. Не можеше да я вини за това. Беше се възползвал от нея, когато бе силно разстроена и най-вероятно не бе в състояние да разсъждава трезво. Нищо чудно даже да го мрази заради това. И за капак бе станало така, че след като я бе любил, бе обявил годеща си с друга жена. – Не смееше да си представи какво мислеше тя по този въпрос, но то със сигурност не беше добро. Но не бе имал възможност да обясни... тъй като тя не желаше да го види.

Беше ходил в дома ѝ, беше оставял послания. Бяха му казали, че е неразположена, което можеше да означава много неща, в това число и „да се маха“. И макар да бе известна със слабостта си към дългите разходки, които правеше всеки ден и понякога дори по два пъти на ден, не я беше срещнал нито веднъж. Но не защото не се бе постарал да я открие. Прекосяваше пътя към Оксбоу многократно всеки ден, минаваше покрай дома ѝ. Седеше часове наред на хълма, където я бе видял за

първи път с надеждата, че да мине оттам. Но не я бе видял нито веднъж, поне от разстояние.

И ето, че сега я съзря. Тя вървеше по пътя далеч пред него, увита в дебела наметка, която скриваше извивките на прекрасно закръгленото ѝ тяло, вятърът развяваше косите ѝ. Пришпори коня си в галоп, за да я настигне. Искаше му се да я притисне в обятията си и никога да не я пуска. Вместо това извика подир нея, изливайки цялата си безпомощност, страх и болка.

– Какво правиш навън в този студ, след като беше болна? Или всъщност не си била болна? Защо, по дяволите, не слезе да се видим, когато дойдох?

Тя го изгледа вяло. Отвори уста да отвърне, затвори я, отвори я и отново я затвори, накрая стисна здраво устни и отмина. Отмина?

Младият мъж гледаше след нея невярващо. Но това му даде възможност да осъзнае колко обвинително бяха звучали думите му. Всеки, дори някой толкова безгрижен и жизнерадостен като Сабрина, щеше да се засегне.

Той въздъхна и пришпори жребеца си след нея.

– Почакай! – Тя не спря. – Поне поговори с мен.

Този път младата жена спря и отвърна протичко:

– Не трябва да ни виждат да разговаряме, Дънкан.

– Защо?

– Вече си сгоден. Нямах работа да навествяваш други жени... нито да ги задържаш на пътя. Ако някой ни види, може да си направи неправилен извод и това да стигне до Офелия, а и двамата не бихме искали да стане така, нали?

И тръгна отново. Думите ѝ го въбсиха толкова, че не обърна внимание на горчивината, която долови в гласа ѝ.

– Изобщо не ме интересува какво мисли тя – изръмжа, той. – Ще посещавам приятелите си, ако искам. Или вече не сме приятели?

Това я накара да се обърне, но само колкото да каже:

– Офелия няма да ти позволи да имаш приятелки, Дънкан, или още не си разбрал колко е ревнива и каква жлъч може да сипе?

– Това, което се случи онази нощ ли те разстрои? Тя насочи отровния си език към теб, така ли?

Сабрина въздъхна.

– Не съвсем. Разстроена съм, защото и аз се ядосах и слязох на нейното ниво. Просто не бях аз. Ужасих се, че мога да позволя на езика си да действа по собствена воля.

Сабрина да се разгневи? Не можеше да си го представи, но определено искаше да го види. Всъщност не, не искаше. Резервираното ѝ държание в момента беше достатъчно.

Слезе от коня и я догони.

– Поне твоето избухване нямаше ужасни резултати. Понякога да загубиш хладнокръвие е достатъчно да си съсипеш живота.

Промълви го толкова мрачно, че само един напълно безразличен към него човек не би го попитал това, което го попита тя:

– Как да го съсипе? Какво си направил?

– Ядосах се много, че се е държала зле с теб и те накарала да хукнеш навън посред нощ. Фактът, че бе станало след разговора ти с Офелия, показваше ясно каква е причината.

– Но аз не се разстроих всъщност заради нея. Прикритите ѝ обиди обикновено не ме засягат. Повече ме шокира собственото ми поведение.

– Да, но не ми каза какво се е случило, когато те попитах онази нощ – напомни ѝ Дънкан. – Върнах се в Съмърс Глейд твърдо решен да изкопча. Гневът ми се засили, когато не успях да я открия. А когато най-сетне я намерих, вече не ми пукаше, че мястото не е особено благоприличие

– Къде я откри?

– В стаята ѝ.

Сабрина можеше да каже десетина неща, за да намали ефекта от това, което бе чула току-що, но от гърлото е успя да излезе едно „Охо!“

– Дори това нямаше да промени нищо, ако в този момент не беше влязло едно момиче.

– Кое?

– Мейвис Нюболт. Офелия твърди, че тя я мразела и с най-голяма радост би разпространила мълвата. Единствената ми надежда бе, че няма да стане така. Но момичето си бе тръгнало веднага и сега не можем да го намерим, за да разберем дали възнамерява да превърне случайното си в скандал.

– Да не искаш да кажеш, че това е единствената причина да се сгодиш отново за Офелия?

– Защо иначе ще го правя? Да не мислиш, че искам да се ожена за нея?

– И това стана след като... ме отведе у нас?

– Да.

Сабрина отмести поглед встрани. Когато го погледна отново, след доста време, поне на него така му се стори, и лицето, и гласът ѝ бяха

безизразни.

– Офелия лъже за много неща, но отношението на Мейвис към нея наистина е такова. Тя обаче сама си е виновна. Двете бяха приятелки, но неотдавна дружбата им се развали. Това стана даже в Съмърс Глейд и в резултат на случилото се Офелия положи големи усилия да очерни колкото се може повече името на Мейвис.

– Доколко добре познаваш тази Мейвис? Дали иска толкова да си отмъсти на Офелия, че е готова да се възползва от всяка възможност, дори да нарани някой друг?

– Съжалявам, Дънкан, но не я познавам достатъчно добре, за да мога да кажа. Стори ми се мила... Поне когато не беше в компанията на Офелия. Тогава ставаше доста заядлива и хаплива. Но Офелия изглежда има същия ефект върху мнозина – изкарва на показ най-лошото в тях. Изумително качество.

– Не, изумителното е това, което ще предположат всички – че съм я компрометирал, и то само заради мястото, където ни видяха заедно, а аз дори не съм я докосвал. И като че ли няма друг начин да се измъкна от задължението да се ожена за нея, освен ако...

– Освен ако?

Младият мъж се обърна. Не проумяваше защо дори си бе помислил за това, камо ли да го спомене, тъй като то означаваше да я използва отново, за да се спаси. Резултатът щеше да бъде многократно по-желан, но пък означаваше да се възползва от нея... за пореден път.

– Няма значение – измърмори той. – По-добре е да не изричам на глас тази мисъл.

– А аз мислех, че си готов да използваш всяка възможност... ако действително не искаш да се ожениш за нея.

Произнесе го някак си сдържано и това го накара да се обърне към нея.

– Да не мислиш, че не съм готов? Не ми излиза от главата, че в действителност не съм я компрометирал, но компрометирах теб. Ако трябва да бъда принуждаван да се ожена за някого, то това трябва да си ти... Оох, не се получи това, което имах предвид.

Гласът ѝ стана дори още по-студен, макар да призна:

– Каквото и да си имал предвид, това не е решение, Дънкан. То няма да промени факта, че Офелия ще бъде съсипана, ако се разчуе, че си бил в стаята ѝ насаме с нея. Няма значение, че не си я докосвал. Скандалът е точно в това и аз зная какви пагубни последици може да има. Предположенията са всичко, когато става дума за скандал. Истината и

фактите нямат почти нищо общо. И колкото и да не харесвам Офелия, няма да участвам в погрома срещу нея, пряко или непряко.

След тези думи тръгна отново. Този път Дънкан не се опита да я спре. От разведряването, което се бе надявал да му даде срещата с нея, нямаше и следа. Дори се чувстваше по-зле. Защото тя очевидно страдаше не по-малко от него самия.

ГЛАВА 38

Валеше много силно и почти нищо не се виждаше. Дънкан стоеше край прозореца на дневната и наблюдаваше пороя, като се питаше дали Сабрина също гледа стихията. Тя обичаше дъжда, обичаше бурите, очевидно обичаше всичко, свързано с природата, независимо кое време на годината беше. Помнеше радостното ѝ изражение, когато я изведе на терасата в дъжда...

– Не може постоянно да ме избягваш.

Гласът определено му подежда изнервящо, макар да бе видял отражението в прозореца. Поради мрачното време лампите в къщата вече бяха запалени, но вероятно щеше да види отражението ѝ даже без тези светлини, заради светлорусите ѝ коси и бялата кожа.

Не се обърна. Наистина не му се говореше с нея, за каквото и да било, най-малко пък за причината да я избягва. Все още не беше решил как да действа.

Можеше да ѝ каже истината, че едвам я понася, но това вероятно само щеше да ги отчужди още повече дори преди сватбата. Всъщност, като се имаха предвид всички обстоятелства, това разрешение му се струваше идеално... поне за него самия. Другият вариант беше да се опита да се погоди с нея, да направи най-доброто от един нежелан брак. Не беше сигурен, че е в състояние да осъществи подобно нещо, а и то несъмнено рано или късно щеше да доведе до отчуждаване. Защо тогава да си прави труда?

Всъщност знаеше много добре отговора на този въпрос. Щеше да се постарее заради Арчи. Арчи искаше внукът му да се ожени и да му осигури наследници. Нямаше да получи тези наследници, както се надяваше, но Дънкан разполагаше с достатъчно време, за да го накара да види логиката във всичко това. Нямаше обаче да има никакви наследници, ако Дънкан не успееше да легне със собствената си съпруга.

– Какво ще си помислят хората?

Нима беше още тук? Младият мъж въздъхна в себе си и се обърна.

– Например, че не искаме да се оженим ли?

Сам остана изненадан от думите си. Те излязоха сами от устата му, въпреки вътрешната борба, която бе водил до преди малко. Толкова за намерението му да се преструва. Предпочиташе обаче истината, а и може би щяха да успеят някак си да намерят начин да се справят.

Тази мисъл го накара да се запита дали все пак не бе възможно Офелия да се промени или вече бе прекалено погълната от собствената си особа? Дали някога щеше да пожелае да я промени? Отговорът ѝ показа, че това бе една обречена на неуспех кауза.

– Е, аз не желая да се омъжвам за теб – заяви тя. – Поне вече не искам, откакто дядо ти ми показа колко скучен ще бъде животът ми тук. Но ти... няма причина ти да продължаваш да се преструваш, Дънкан. Знаеш добре, че нямаш нищо против да се ожениш за мен. Несъмнено единственото, с което не си съгласен, е начинът, по който се сгодихме повторно.

Не може да се каже, че младият мъж изгуби напълно ума и дума, но все пак му бе необходимо известно време, докато достатъчно се окопоти от изумлението, за да бъде в състояние да отговори:

– Никога ли не ти е минавало през ума, Офелия, че съвсем не за всички външният вид е най-важното нещо, че някои мъже предпочитат истински качества у момичето, за което се женят, вместо красиво лице?

Тя го гледа известно време неразбиращо, после се изсмя снизходително и отвърна:

– Получила съм стотици предложения за брак, които доказват противното, и повечето от тях бяха направени от мъже, които почти не ме познават. Какви изводи можеш да си направиш от това относно мъжките предпочитания?

– Какъв е моят извод ли? Ами те явно са те убедили, че твоята красота е единственото, което има значение. И те очакваше доста грубо събуждане, ако се бе омъжила за някой от тях, след като те опознае. Ще бъда откровен с теб. Не ми харесва държанието ти, не ми харесва злобата, която излъчваш, не ми харесва начинът, по който се отнасяш с хората, сякаш никой няма значение за теб.

– Ако мислиш...

Той прекъсна възмутения ѝ отговор с цялото спокойствие, на което бе способен:

– Замълчи за момент и ме остави да ти обясня защо казвам всичко това. Ако ще се женим, а както изглежда, няма какво да ни спаси от такова развитие на нещата, ще можем да избираме само между две положения: или да живеем в мир един с друг, или да направим с общи усилия живота си ад. Но единственият начин да постигнем мира, е като промениш поведението си. Мислиш ли, че ще можеш да го направиш?

– В поведението ми няма нищо нередно.

Дънкан въздъхна.

– Ако дори не си в състояние да признаеш, че твоето високомерие и злобни намеци заслужават порицанието ми, тогава няма какво повече да говорим.

– Значи една дребна обида от моя страна е достатъчна, за да ме наречеш злобна? А не те ли интересува да разбереш защо те обидих? Не те ли интересува, че не исках да се омъжа за теб, че бях разярена, задето, ме бяха сгодили за теб, без поне да ме попитат дали искам? Мечтаех да се отърва от годежа, това е всичко. Какво толкова лошо има?

– Имало е значи и други възможности. Най-очевидната от тях е да беше споделила с мен чувствата си и тогава щяхме най-приятелски да развалим годежа.

– Сигурно се шегуваш. Знаех добре, че видиш ли ме веднъж, нищо няма да може да те спре и ще пожелаеш да се ожениш за мен... освен ако не бъдеш предизвикан да анулираш годежа в момент на гняв, както и направи.

Разбра логиката на доводите й... Поне до известна степен. Той действително бе решил, че е невероятен късметлия, когато я видя. Незабавно бе запленил от красотата й, също както и другите мъже несъмнено. Ако тогава му беше казала, че не иска да се омъжи за него, може би щеше да се опита да я накара да промени мнението си поне преди да я опознае и да открие, че не може да харесва създаване като нея. Така че честността от нейна страна може би нямаше да промени нищо.

Но вместо да бъде честна, тя се бе опитала да го манипулира със своите обиди и бе успяла. А това съвсем не бе целият й план...

– Разпространяването, на клюки с цел очерняне на моето име същата цел ли преследваше?

– Не ставай глупав – смърри го Офелия. – Това изобщо не беше заради теб самия, а за да покажа на родителите си, че ти изобщо не си идеалният съпруг за мен, както си мислеха, и по този начин да ги убедя да развалят годежа. Това обаче не се получи. Те бяха твърдо решени да ни оженят. Но нека не се преструваме, че ти пострада от това, и нямаше как да не пострадаш, освен ако слуховете не се окажеха верни. Беше достатъчно хората да се запознаят с теб, за да установят, че слуховете са напълно безпочвени.

Младежът поклати глава.

– Нима не осъзнаваш колко противно е цялото това кроене на плановете? Ако беше постъпила честно, може би нямаше да...

– Да не постигна нищо – довърши вместо него младата жена. Сега вече тонът й бе станал горчив. – Аз опитах този начин, Дънкан. Заявих

на родителите си от самото начало, че не искам да се женя за мъж, когото не съм виждала. А сега ми кажи нещо, но честно. Ти как се почувства, като разбра, че си сгоден за жена, която не познаваш? – Въздъхна тя. – Няма значение, явно не си имал нищо против, след като беше готов да го направиш.

Дънкан се изчерви, защото това не беше съвсем вярно. Неговата реакция на съобщението, че друг му е избрал съпруга, бе същата като нейната, или поне като такава, каквато му я представяше.

– Аз научих за това само няколко дни преди да дойда тук – призна той. – Достатъчно съм голям, за да си избира сам съпруга. Невил бе сгрешил, като е сметнал, че е в състояние да го стори вместо мен. Смятах да разваля годежа, но ме помолиха все пак да се запозная с теб и аз така и направих.

Сега бе неин ред да се изчерви.

– Е, аз откъде можеше да знам? – Възкликна тя. – Но, след като се възхищаваш толкова много на честността, кажи ми, щеше ли да анулираш годежа, ако не те бях обидила?

Тъй като току-що бе мислил върху това, той отговори, без да се бави:

– Не, поне не веднага. Ти си красавица, това не може да се отрече. Но нямаше да ми бъде необходимо много време, за да си дам сметка какво се крие под повърхността, и да не го одобря. Нямаме обаче никакъв избор в това, което става сега и както разбирам, то е твое дело, тъй като ти си направила свой враг момичето, което ни видя заедно. Ако беше някой друг, а не тя, сега нямаше да се намираме в тази ситуация.

– Надали. Купуването на мълчание е деликатна и несигурна работа.

Дънкан завъртя очи към тавана.

– Не всички трябва да бъдат купувани. Някои хора, колкото и да не ти се вярва, биха разбрали и не биха искали да видят, че страдаме или животът ни се съсипва само заради някаква невинна среща, която може да бъде изтълкувана неправилно.

– Прекалено много вярваш в честността на човешката природа – смъмри го тя.

– Ти пък изобщо не вярваш. И така, отново се намираме в изходна позиция, вързани един за друг. А аз продължавам да искам да разбера дали си готова да се промениш. Можеш ли да престанеш да си създаваш неприятели, само защото не ти е допаднало нещо, казано или направено от други хора? Можеш ли да се откажеш от кроенето на пъклени планове и жаждата за мъст? Можеш ли да престанеш да лъжеш единствено с

цел да задоволиш нуждите си или...

– О, достатъчно – прекъсна го сухо младата жена. – Какво ще кажеш изобщо да престана да дишам?

– Сарказъмът няма да ти помогне.

– Това не беше сарказъм. Ти, изглежда, си прекалено възвишен за моите вкусове, Дънкан. Защо тогава просто не признаем, че не си подхождаме и никога няма да си допаднем? Мислех, че няма да имам нищо против да се омъжа за теб, като те видях, но после размислих, особено след разговора си с лорд Невил, където ми бе обяснено подробно каква убийствена скука ще бъде животът ми тук. Повярвай ми, аз искам не малко от теб да се измъкна от този годеж. Готова съм дори да умолявам, представяш ли си, да умолявам Мейвис да си държи устата затворена. Но знам, че това няма да помогне. Тя ме мрази и вероятно винаги ме е мразила.

– Защо? – Попита шотландецът. – Сигурно си направила нещо, за да я предизвикаш.

– Не бъди наивен. Не съм направила нищо друго освен да се родя с тази външност, която изпълва със завист и ревност другите жени и това от своя страна предизвика враждебност от най-грозен вид. Те се опитват да го прикриват, но не винаги успяват. Мейвис, подобно на толкова други, просто се преструваше, че ми е приятелка, защото съм много популярна и за нея беше по-добре да бъде покрай мен. Мислиш, че не го създавам, но аз просто съм свикнала с това. Да не смяташ, че е лесно да не обръщаш внимание?

– Струва ми се, че ако не те смятах отговорна за всичката омраза, насочена към теб, щях да те съжалявам.

– Как смееш! – извика Офелия. – И ако искаш да се измъкнеш от тази ужасна ситуация, която, трябва ли да ти напомням, ти предизвика сам с проклетия си темперамент, тогава направи нещо! Не мога да препускам из цялата страна и да се опитвам да открия Мейвис, но ти можеш. Затова престани да страдаш, без да правиш нищо, и ни измъкни и двамата от тази каша.

И тя се отдалечи, като го остави в същото положение, в което го бе заварила – изгубил надежда за своето бъдеще. Как да намери Нюболт, когато не познаваше страната и нямаше представа даже къде да я търси? Офелия обаче имаше право. Той наистина страдаше и не разсъждаваше трезво. Беше позволил ситуацията да го потопи в такава болка, че вече не беше в състояние да види какъвто и да било изход. Но фактът, че не вярваше да има някакъв шанс за избавление не беше причина да не

търси такъв.

Единствената му надежда оставаха хората, които дядо му беше изпратил да я търсят – хора с опит в подобни ситуации, поне така го беше уверил старецът. Но това не беше достатъчно успокоение, като се има предвид, че денят на сватбата неумолимо приближаваше.

ГЛАВА 39

Дънкан реши сам да потърси Мейвис Нюболт. Но щом започна да събира информация, преди да напусне Съмърс Глейд, той осъзна колко трудна ще бъде задачата му. Разполагаше с цял куп адреси, пръснати из цялата страна. По ирония на съдбата, те му бяха дадени от Офелия и сред тях фигурираха имената на близки приятели. Единствената надежда бе, че сега всички ще са в Лондон, тъй като те самите също имаха множество адреси и Мейвис можеше да гостува на всеки един от тях.

Дънкан знаеше, че няма да успее да ги обиколи за няколко дни, които оставаха до венчавката, затова трябваше да прецени кои от тях могат да му дадат най-бързо най-пълна информация или, ако има късмет, да намери там самата Мейвис. Тъй като не можеше да вземе сам таква решение, защото не познаваше хората, той трябваше да потърси съвета на някой, който знае повече от него самия по този въпрос.

Откри лесно Рейфиъл. Всъщност синът на херцога също го търсеше, поне така каза, когато се видяха:

– Знам, че ще бъдеш съсипан от необходимостта да си вземеш „доживдане“ с мен, но всички хубави – и лоши – неща, имат край. Да, разбирам, че ти е нужно разяснение на току-що казаното, затова ще ти превода – готвя се да се прибирам в Лондон. Това място стана прекалено депресиращо. Човек би помислил, че се подготвя погребение, а не сватба.

– Не мога да го оспорвам – отвърна шотландецът. – Аз самият също тръгвам за Лондон и исках да те попитам...

– Ще бягаш, така ли? – прекъсна го неговият гост. – Боже, Боже, не предполагам, че ще тръгнеш по този път.

Дънкан настръхна, но се овладя, тъй като се нуждаеше от мнението на своя събеседник.

– Нито пък аз. Отивам да търся Мейвис Нюболт, момичето, от което зависи раздухването на скандала. Тя единствена може да ме измъкне от тази каша.

– Да я търсиш ли каза? Значи е изчезнала?

Младежът кимна.

– Не се е върнала къщи, както очаквахме, след като си тръгна от тук. А родителите й толкова се ядосаха, задето разпитвахме така упорито за нея, че също заминаха. Невил е разпратил хора, които да я търсят,

но засега без никакъв успех.

– По всичко личи, че не желае да бъде намерена.

– Давам си сметка за това, но все някой трябва да знае къде може да се е окопала. Имам адресите на нейните приятели и ще...

– Ще си загубиш времето – прекъсна го отново Рейф. Ако се крие, макар да не мога да си обясня защо, тя няма да каже на приятелите си къде се намира.

Шотландецът въздъхна.

– Предполагам нямаш представа кой би могъл да ни подсказе къде може да е отишла?

– Аз изобщо не съм се запознавал с това момиче, но познавам братовчед й, Джон Нюболт, който я придружаваше тук. На твоето място щях да потърся него, тъй като, са потеглили заедно от тук.

– Той също не се е прибрал в дома си, така ми казаха.

При тези думи бъдещият херцог повдигна златистите си вежди, после поклати и измърмори:

– Не, те са първи братовчеди, не биха... няма значение. Поне хората на дядо ти са постъпили умно, като са търсили него. Това би трябвало да те успокои.

Дънкан кимна, макар казаното да не бе кой знае каква утеха, след като все още нямаше никакви резултати.

– Стариат Невил не жали средства за тази кампания така поне твърди дядо Арчи.

Рейфиъл се засмя.

– Не се и съмнявам. Предполагам, че мисълта Офелия да му стане снаха го е ужасила доста, след като вече знае на какво е способна.

– Нямам представа – повдигна рамене Дънкан. – Почти не разговарям с него.

– Охо! – възкликна неговият събеседник. – Смушава ли те? Не мога да кажа, че те виня...

– Хайде да не се отклоняваше от темата. Просто не го харесвам.

– Собствения си дядо? Защо?

Вместо да отговори на този въпрос, който не засягаше изобщо приятеля му, Дънкан попита:

– Вероятно нямаш представа къде може да бъде открит този братовчед?

Бъдещият херцог смръщи чело и след известен размисъл отговори:

– Не го познавам добре, само мимоходом, тъй като членуваме в един клуб, но нали знаеш как си приказват мъжете... и се хвалят, когато

наоколо няма жени. Чух, че имал някакво жилище в Манчестър, което пазел само за своите любовници. Бил го спечелил на карти. Не е нещо необичайно да поддържаш място единствено за любовниците си. Много женени мъже правят същото. В този случай обаче ми се стори странно, тъй като Джон все още живее при майка си и въпросното имение в Манчестър е единственото притежавано лично от него недвижимо имущество. Човек би си помислил, че той би се преселил да живее там сам, вместо да държи в него любовниците си. Особено когато е толкова далеч от Лондон, където живее майка му.

– Но не е ли неблагоприятно да води там своята братовчедка?

– Разбира се, че е неблагоприятно... Освен ако мястото не е свободно в момента. – Рейфиъл сви рамене. – Споменах го, защото ако имах млада братовчедка и тя ме помолеше да я скрия някъде, и ако притежавах къща, за която не знае никой друг от семейството, сигурно щях да я заведа точно там... ако в момента няма друг обитател, разбира се. Особено след като не е чак толкова далече оттук, но е доста далеч от Лондон.

– Да имаш случайно адреса?

– Нима казах, че го имам?

Дънкан въздъхна отново, но се сети да попита:

– Колко голям е градът?

Събеседникът му се засмя.

– Прекалено голям, за да се надяваш, че някой случайно срещнат минавач може да те упъти. Това е наистина голям град, приятелю, не някое градче или село.

На младия шотландец му идеше да му извие врата, задето бе пробудил надеждите му само за да ги разбие след това. Изражението му явно беше доста красноречиво, тъй като Рейфиъл направи крачка назад. Но после се усмихна широко и заяви:

– Аз мога да те измъкна от тази бъркотия.

– Дори да беше вярно, в което се съмнявам, защо ще го правиш?

– Божичко, колко си подозрителен. Нямам никакви задни мисли, уверявам те. Просто ми е ясно, че искаш да се ожениш за друга.

Тъй като Рейфиъл бе споменавал често по-малката си сестра Аманда и удоволствието, с което щеше да се освободи от задължението да бъде неин компаньон, което можеше да бъде постигнато само ако тя се омъжи, неговият домакин не се усъмни и за миг за кого става дума.

Затова побърза да го увери:

– Лъжеш се. Не искам да се ожена за нея.

– Така ли? Е, а аз бях убеден, че искаш. – След това въздъхна и додаде: – Добре де, значи съм се объркал. Но въпреки всичко, ще ми се да ти помогна.

– Как?

– Като предложи на Офелия да се омъжи за мен, разбира се. Вероятно аз съм единственият, заради когото би се съгласила да те остави.

Дънкан не успя да удържи презрителната си реакция.

– Дяволски високо мнение имаш за собствената си особа, човече. Почти колкото нейното за нея самата.

Рейфиъл се засмя.

– Надали. Тук става дума за титли, а те са единственото, което я интересува, плюс богатството, което върви с тях. Не допускай грешката да мислиш, че тя желае всъщност теб. А титлата, която ще наследя аз, по една случайност е по-висока от твоята.

– Дори това да свърши работа, в което дълбоко се съмнявам, не бих могъл да те моля за такава жертва.

– Каква жертва? Нямам предвид наистина да се ожена за нея. – Рейфиъл потрепери. – Просто ще ѝ поискам ръката, ще бъдем известно време сгодени, след това ще анулираме годежа. Дори ще се направя на джентълмен и ще я оставя тя да развали уговорката. За пред хората, нали разбираш. Тогава никой няма да пострада – ти се спасяваш от лоша като смъртта съдба, аз се връщам към предишния си начин на живот, и всички са щастливи.

– Освен Офелия, тъй като тя пак може да бъде съсипана всеки момент от информацията, с която разполага нейната неприятелка – отбеляза младият шотландец. – Какво ще трябва да направя, за да убедя Мейвис да не разпространява този слух за Офелия, ако не се ожена за нея. Годежът с теб няма да предотврати, а по-скоро ще раздуха скандала, който се опитваш да избегнеш.

Бъдещият херцог се намръщи.

– Да, в такъв случай наистина си в голямо затруднение. Какво чакаш тогава? Като се замислих, се сетих, че и аз не съм ходил отдавна в Манчестър. Ще взема да дойда с теб. Двамата сме в състояние да преборим много по-голяма площ, отколкото ти сам. Между другото уведоми и дядо си за това, за да изпрати хората си там.

Колкото и да не му се искаше да го признае и макар все още да не можеше да възприеме завоалирания начин, по който казваше нещата Рейфиъл, Дънкан усещаше, че започва да го харесва.

ГЛАВА 40

Сабрина постепенно свикваше с новата ситуация. Откри, че ако успее да не допуска мисълта за Дънкан в съзнанието си, е в състояние дори да се смее отново. Разбира се, беше нужно съвсем малко и сълзите бликваха от очите ѝ, но през повечето време успяваше да изглежда като предишната Сабрина.

С едно изключение, когато бедният Робърт Уилсън спря да поговори с нея на път през Оксбоу, бе удостоен с поредния изблик на сълзи. Той се разстрои много и отиде да повика съседите на помощ.

Но когато всички се струпяха около нея, девойката вече се бе овладяла и изтъкна като причина за сълзите си някаква влязла в окото ѝ прашина, като обясни на съседите си, че най-добрият начин да си промиеш очите, е като си поплачеш хубаво. Те я гледаха, сякаш си бе изгубила ума, но хората и без това често я гледаха така, когато изпаднаше в някое от своите глупави настроения, така че тази ситуация не беше нещо особено.

Лелите ѝ бяха решили, че вече е по-добре, макар никога да не бе ставало дума от каква болест точно боледува. Знаеха, че трябва да е нещо, свързано с Дънкан, но нямаха намерение да я измъчват с въпроси на тази тема. Тя обаче изплуваше на повърхността от време на време. И как иначе, след като предстоящата сватба на младия шотландец бе все още главната тема за разговор в околността и беше трудно да не се споменава за това?

Двете сестри бяха започнали да мислят отново кои други млади мъже биха били подходящи за тяхната племенница. Снощи, когато се бяха събрали за вечеря, Алис спомена за някакъв новопоявил се млад джентълмен.

– Името му е сър Албърт Шинуел. Строи голяма къща в земите от другата страна на Оксбоу, в близост до прекрасната ливада там. Чух, че току-що получил неочаквано наследство и избрал Оксбоу.

Хилари кимна и добави:

– Хората имат обичая да харчат много пари, когато им дойдат изневиделица. Странно, но винаги става така.

– Чух, че строил също така в Бат и в Портсмут. Явно наследството е доста голямо.

– Не е женен и никога не е бил – поясни сестра ѝ. – Потвърдено е.

– И е млад – сети се да доуточни Алис. – Още нямал трийсет.

Сабрина вече бе разбрала накъде води разговорът.

– Ще отида да се запозная с него, само не ми го водете тук.

– Няма да го направим, скъпа, поне аз няма да го направя – увери я Хилари.

– С което намекваш, че аз ще го направя! – настръхна сестра ѝ. – Не съм толкова безчувствена, за да не си давам сметка, че нашето момиче не е щастливо, заради подготвяната в съседство сватба.

– Не, само достатъчно безчувствена, за да го споменеш.

Племенницата им се изправи, преди препирнята да се бе задълбочила.

– Всичко е наред. Не е необходимо да избягвате тази тема заради мен. Вярно е, лельо Алис, мислех, че между нас с Дънкан може да се породят нещо повече от приятелство, но явно съм грешала. Ще го преживя. А това, от което се възстановявам, е по-скоро изненада, отколкото каквото и да било друго чувство, породено от повторния му годеж с Офелия. Наистина всичко при мен е наред.

Остави ги, преди да опровергае твърдението си с потрепване на долната устна. Двете сестри се спогледаха – думите ѝ не бяха успели, да ги заблудят.

– Тя лъже – въздъхна Хилари. – Все още е съсипана.

– Знам. – Въздишката на Алис бе малко по-силна. – Иска ми се да взема една пръчка и да...

– И на мен – прекъсна я сестра ѝ. – Но какво ще помогне това? Кое момиче, дори да е прекрасно като нашата Сабрина, има някакъв шанс срещу красавица като Офелия, след като мъжете са такива слепи идиоти.

Тези думи сигурно щяха да разсмеят Алис, ако темата не бе прекалено болезнена и за двете.

– Не че това има значение, но все пак по-добре ще е да бъдеш наясно. Никак не ме радваше перспективата онзи стар глупак Невил да ме гледа отвисоко, ако някога се сродяхме чрез брак. Още когато скандалът избухна за първи път по наше време, той даде да се разбере ясно, че не желае да има нищо общо повече с нашето семейство.

– Не съм сигурна, че беше само това – отвърна замислено Хилари. – По време на празненството той направи една забележка, която ме наведе на мисълта, че е по-скоро отвратен от онова, което направи дядо ни, отколкото от раздухания по-късно скандал. А двамата бяха близки. Все пак ходеха винаги заедно на лов.

– Каква забележка?

– Попита ме дали идиотизмът се предава по наследство?

Алис пламна от гняв, който се отрази на тона ѝ:

– Какъв лицемер! А кой остави дъщеря си да се омъжи за шотландец и после непрекъснато оплакваше този факт? Ето това наричам аз идиотизъм.

Хилари поклати глава.

– Той не можеше да направи нищо, след като тя се влюби в онзи младеж. По-скоро не трябваше да допуска осъществяването на тази среща.

– Отговорила си му подобавашо, надявам се.

Алис все още бе изпълнена с възмущение.

– Разбира се. Но след като размислих, стигнах до извода, че е имал предвид самоубийството на дядо ни. Всъщност трябва да признаеш, че и нашето мнение е било такова от време на време.

– О, добре, в такъв случай всичко е наред – отвърна Алис и изрази ново недоволство: – Но ти не трябваше да насърчаваш Сабрина да мисли, че има някакъв шанс с младия Дънкан. Невил нямаше да позволи да се оженият.

– Насърчавала съм я значи? – Хилари изглежда яростно събеседницата си. – Аз имам очи на главата. Беше повече от очевидно, че момчето е запленило от нея, макар както се оказва, да е ценял само приятелството ѝ – додаде с въздишка тя.

– Не мога да го виня. Истинско удоволствие е да бъдеш до нея.

– Така е. Но грешиш като мислиш, че Невил щеше да се възпротиви заради скандала. Такъв брак нямаше да му хареса, но доколкото разбрах, него го интересува най-вече да се сдобие с наследник, и то колкото се може по-скоро. А когато бърза толкова много, човек не може да си позволи кой знае какви претенции.

– Те обаче могат. Това беше целта на празненството. Дънкан разполагаше с достатъчно момичета, измежду които да избира, и виж какво се получи. В крайна сметка избра същото момиче, което му бе избрал преди това Невил.

– Но наистина ли я е избрал?

– Какво искаш да кажеш?

– Нали познаваш Мери Пети, чиято дъщеря е камериерка в Съмърс Глейд? Говорих тази сутрин с нея при обущаря. Та тя каза, че според дъщеря ѝ никой в Съмърс Глейд не е щастлив от предстоящата венчавка, а най-малко от всички – булката и младоженецът.

– Никой ли?

– Така твърди тя.

– Е, това няма никакъв смисъл. Защо тогава ще се женят? – В отговор Хилари само повдигна надменно вежди, което накара сестра ѝ да възкликне. – Глупости! Не се е чул и намек за скандал...

– Точно – прекъсна я самодоволно Хилари. – Браковете по принуда обикновено имат за цел да потушат скандала от корен, преди да е избухнал.

– Напълно безпочвено предположение от нейна страна – отбеляза Алис. – Ти просто правиш догадки.

– Здрав разум...

– И кой казва, че ти проявяваш здрав разум?

– Да се говори с теб е равносилно да се говори с дръжка на врата – възропта Хилари.

– Което значи?

– Че имаш достатъчно ум да натиснеш дръжката, но не се досещаш да отвориш вратата.

– Или че имам предостатъчно ум, за да знам, че от другата страна на вратата няма нищо, достойно за гледане – заяви триумфално Алис.

Хилари отстъпи. Все пак отговорът бе доста остроумен и макар да не го призна на глас, беше горда със сестра си, задето се бе досетила да се измъкне така.

ГЛАВА 41

Четирите срещи тази сутрин, когато Сабрина се разходи по обичайния си път, я убедиха да се откаже от старите привычки, поне за известно време. Едно беше да сглоби парчетата от живота си, ако успееше да забрави Дънкан, и съвсем друго – когато хората неволно я караха да прави точно това. За жалост младият шотландец, който бе все още нов за жителите на областта, беше главната тема за разговор и така щеше да продължи още дълго. Сър Албърт също не бе пропуснат в клюките, но Дънкан, поради високата си титла, представляваше особен интерес.

И при двете първи срещи младата жена бе уведомена за заминаването му в Лондон, най-вероятно, за да купи специален подарък за своята невеста. Третата среща, със старата госпожа Споуд, не се различаваше особено от предишните две.

Госпожа Споуд, своенравна възрастна дама и една от най-забавните приятелки на лелите на Сабрина, не се съгласи с версията за сватбения подарък. Според нея младият лорд отиваше да полудува за последен път преди венчавката, което се доказваше и от факта, че бе придружен от известния женкар лорд Лок.

– Какво знае лорд Лок, питам аз, къде да намери сватбен подарък или къде да намери дами с лоша репутация, а? Последното, разбира се. Ако внукът на лорд Невил се прибере с подарък, то той ще бъде някоя от онези болести, които е недопустимо да се споменават.

И старата мома се разкиска на собственото си остроумие.

Сабрина не насърчи с нищо словоохотливостта ѝ – нещо повече, изостави я неприлично бързо. Но преди да успее да излезе от града, последва четвърта среща.

Тя беше най-лошата – с дядото на Дънкан. Не с Невил. С него вероятно щеше да се справи, ако преживееше шока от факта, че го вижда в Оксбоу. Но този, който я извика, бе шотландският му дядо. Той се появи от гостилницата на странноприемницата в Оксбоу и макар тя да не се бе запознавала още с него, той очевидно я познаваше много добре, тъй като я повика по име.

– Вие сте Сабрина, приятелката на Дънкан, нали? – Тя кимна и той продължи: – Смятах да се запознаем в Съмърс Глейд, но вие престаняхте да идвате и аз се много чудих. Повечето от останалите млади дами си тръгнаха след като не спечелиха момчето, което е напълно разбираемо.

Но вие... не мислех, че идвахте заради това.

– Не, не идвах заради това.

– Защо тогава спряхте да идвате? – Този директен въпрос, зададен с обвинителен тон, я накара да се изчерви. За нещастие Арчибалд забеляза смущението ѝ и го изтълкува правилно. – Значи такава била работата – започнала си да изпитваш към момчето нещо повече от приятелство?

Да си признае, особено пред него, беше почти сигурна гаранция, че информацията ще стигне до Дънкан, а при създадите се обстоятелства това бе последното, което желаше. Опитът да излъже, нещо, което ненавиждаше, но в този случай нямаше друг избор освен да го направи, я, накара да се изчерви още по-силно.

– Изобщо не е така. Дънкан е очарователен, харесвам го много, но наистина само като приятел.

Изражението му беше скептично, но въпреки това не отрече твърдението ѝ.

– Ох, радвам се да го чуя. Не че не сте чудесно момиче, сигурен съм, но старият Невил започваше да се тревожи, заедно Дънкан ви отделя толкова голямо внимание, и момчето ни увери, че сте му само приятелка, макар и най-добрата. Осмелявам се да твърдя, че вие наистина сте му най-добрата приятелка. Затова ми се струва странно, че го изоставихте в такъв критичен за него...

– Моля? – прекъсна го Сабрина. Гласът ѝ прозвуча доста студено, но не толкова заради последното му обвинение, колкото заради забележката „разтревожи се заради вниманието, което Дънкан ви отделяше“. – Нима съм го изоставила? В продължение на няколко дни не се чувствах добре и не съм ставала от леглото, но това не означава, че съм го изоставила. Ние вече говорихме след годежа му.

– А, добре, не знаех това – отвърна старецът и попита смутено: – Той, тъй, спомена ли как, тъй... каква глупост доведе до неговата...

Закашля се и се отказа от по-нататъшни опити да разбере какво е било споделено с нея, без да споменава за какво точно става дума. Младата жена за малко не се усмихна на смущението му, макар да не ѝ беше никак весело, като се има предвид колко болезнена беше темата.

Но ѝ дожаля за стария шотландец, затова призна:

– Ако имате предвид дали Дънкан ми е казал, че всъщност не е поискал ръката на Офелия и дали е споменал какво е довело до подновяването на годежа им, да, точно така направи.

Арчибалд въздъхна облекчено.

– В такъв случай мога да говоря свободно. Слава Богу, тъй като не

обичам да заобикалям каквато и да било тема. Именно заради това се притеснявах от отсъствието ти, момиче. Точно сега той има нужда от приятели. Надявам се, че си успяла да го поразвеселиш, когато си говорила с него?

Да го поразвесели ли? Срещата ѝ с Дънкан онзи ден на пътя бе направо драматична. Фактът, че е бил принуден да се ожени за Офелия, не бе много по-приятен от мисълта, че го е направил, защото е искал. Но двамата ѝ бяха разказали съвсем различни неща за своите отношения. Офелия бе известна със склонността си да изопачава нещата, затова бе напълно възможно твърденията ѝ за страстта, която изпитвал към нея Дънкан, да са измислица. Но не се знаеше дали в случая не лъжеше Дънкан, като твърдеше, че не иска Офелия за съпруга.

Той ѝ напомни, че истински компрометираната бе самата Офелия. Но дали това не е било намерението му през цялото време? Дали не бе поискал ръката на Офелия в миг на страст и не бе съжалил за това веднага, след като се раздели с нея? И дали после не бе използвал Сабрина като отдушник?

Не ѝ се искаше да вярва подобни неща, но бе напълно възможно да е станало точно така. А и защо Офелия би излъгала за времето, когато ѝ бе предложил брак? Само защото Сабрина не бе успяла да скрие колко важен е за нея отговорът?

Само се заблуждаваше, като се опитваше да си го представи в лоша светлина, с надеждата, че така ще убие любовта си към него. Тази тактика просто не действаше. Тя не вярваше той да я е излъгал. Но дори да я бе излъгал, нямаше съмнение, че сега бе много нещастен заради това, което бе сторил.

Беше ѝ се искало да го ободри през въпросния ден. Желанието ѝ бе силно, но как може да ободриш някого, когато самата ти се чувстваш толкова нещастна?

Реши да избегне напълно въпроса на Арчибалд и за тази цел премина на друга тема:

– Днес чух, че Дънкан бил заминал за Лондон. Може би пътуването ще го отвлече от...

– Не, отиде да търси онова момиче, Нюболт, така че съзнанието му не е заето с нищо друго.

Тази новина я изненада и изпълни с надежда.

– Значи е разбрал къде да я търси?

– Не – разочарова я той. – Просто не искаше да стои без да върши нещо, докато хората на Невил я издирват затова тръгна сам. Не че има

шанс да я намери, и той го знае добре. Времето преди венчавката е твърде малко.

– Да, така е.

Някак си успя да съдържи въздишката си.

– Аз самият исках просто да отложим датата, но Невил смята, че всяко извъртане от наша страна ще отприщи скандала.

– В такъв случай да се надяваме, че ще има късмет.

– Слаба надежда. Но ако успее да се измъкне от този кошмар, струва ми се, че ще поиска да се ожени за теб.

Сабрина премигна.

– За мен ли?

– Да, но ще го направи пак от съображения, които не са достатъчни за сключването на брак. Той иска да си до него, това е всичко. И вече показва на какво е готов, само и само да си осигури присъствието ти, като те покани на празненството, макар това да означаваше нежеланото присъствие и на Офелия заради това. Щеше да те покани да живееш в Съмърс Глейд, ако не беше неблагоприятно. И мисля, че ще ти предложи брак, само и само да те има постоянно край себе си. Толкова цени твоето приятелство. Но това е всичко. Не се заблуждавай, че храни други чувства. В противен случай и двамата ще съжалявате.

Сабрина се молеше да успее да съдържи емоциите си само още няколко минути, докато се измъкне от този смущаващ разговор. Чу, когато Арчибалд спомена още първия път, че по думите на Дънкан тя била за него само приятелка. Тогава се опита да не мисли за това, иначе щеше да разкъса отново сърцето си. Той обаче бе засегнал болезнения въпрос отново и тя просто нямаше как да не му обърне внимание. Приятелка. Тя беше само приятелка. Никога нямаше да бъде нещо повече от приятелка.

– Притеснявате се за неща, които никога няма да се сбъднат, тъй като до сватбата остават само два дни.

– Така е – въздъхна шотландецът. – Моите извинения, момиче, но се почувствах длъжен да те предупредя... за всеки случай. Нали ще дойдеш на венчавката?

Да стои и да гледа как Дънкан и Офелия се бракосъчетават за вечни времена? Никога. Това породило отново нужда да отклони отговора.

– Сигурна съм, че всички, които получат покани, ще дойдат. Сега наистина трябва да се прибирам. Лелите ми не очаквах, че ще се забавя толкова, и ще започнат да се притесняват...

Не чу въздишката му, тъй като побърза да се отдалечи. Арчибалд

вече съжаляваше за това, което ѝ бе казал. Със закъснение осъзна, че бе поставил каруцата пред коня. Нямаше причина да я предупреждава, след като внукът му щеше да се жени за друго момиче. Ако успееше да се спаси от тази ужасна перспектива, тогава трябваше да я предупреди, а не предварително.

ГЛАВА 42

Писмото пристигна на другия ден следобед. То обърка напълно Сабрина. Наистина помисли, че става дума за шега – толкова абсурдно беше. Ако за някой се иска откуп, защо само четирийсет лири? Ако сумата беше четирийсет хиляди или дори само няколко хиляди лири, тогава може би щеше да го приеме сериозно, но някакви си четирийсет лири? Сигурно беше шега.

За нещастие не можеше да остави нещата така. Не беше сигурна дори дали човекът, който бе подписал писмото, е действително същият. Ако беше шега, тогава не го беше изпратила въпросната особа. Нямаше друго писмо от тази личност, за да сравни почерка и подписа. И така, трябваше да действа така, сякаш информацията е истинска, колкото и невероятно да изглеждаше това.

Разбира се, показва писмото на лелите си. Този, който го бе изпратил, я молеше да го запази в тайна, но не можеше просто да излезе от къщи, без да ги предупреди за причината.

И Алис, и Хилари сметнаха, че някой се е пошегувал, при това доста безвкусно. Но и двете имаха желание за малко приключения, дори и да си загубеха времето. Затова извикаха кочияша от Оксбоу, където живееше, и, същия следобед трите напуснаха дома си.

Знаеха, че няма да могат да бъдат през цялото време с племенницата си. Според инструкциите Сабрина трябваше да отиде сама с парите. Но и двете бяха на мнение, че тя не може да пътува сама, освен това искаха да бъдат наблизко, за да открият по-скоро кой бе авторът на шегата.

Младата жена не гледаше на това като на приключение, а като на основателно извинение за отсъствието си на венчавката утре сутринта, тъй като съществуваше голяма вероятност да не успеят да се върнат навреме. Дори да тръгнаха обратно веднага, след като се потвърди, че писмото е било само един фарс, щяха да се приберат много късно през нощта или по-скоро – в ранните часове на следващия ден. Следователно тя щеше да пропусне венчавката.

Пристигнаха, след като се бе стъмнило, затова намирането на посочения в писмото адрес ги затрудни. По това време на вечерта малко хора бяха все още по улиците и освен това на два пъти им дадоха неверни указания. Беше почти полунощ, когато най-сетне откриха къщата.

Алис и Хилари щяха да чакат в каретата, някъде наблизко. В

писмото се наблягаше на това, че Сабрина трябва да отиде сама, за да не пострада някой излишно, но лелите ѝ отказаха категорично да я оставят. Предупредиха я да вика много силно, ако има нужда от помощ. Мики, кочияшът, бе уведомен за всичко и бе се въоръжил с пистолет и страховито изглеждаща сопа. Двете стари моми също имаха оръжие. Сабрина едва не се разсмя, когато видя двете миниатюрни пистолетчета, които пъхнаха в чантичките си преди тръгване.

Според нея всички тези предохранителни мерки бяха голяма глупост. Тя самата очакваше да намери къщата празна или най-много на прага да я очаква друго писмо, в което се надсмиват над лековерността ѝ. Пълната тъмнина вътре потвърди подозренията ѝ. Никаква светлинка не се процеждаше през прозорците. А къщата беше много хубава, двуетажна, не прекалено голяма, но не и малка. Обстановката не изглеждаше подходяща за такива злодеяния като вземането на пленници с цел откуп.

Не видя никакво писмо. Опита да отвори предната врата. Беше заключена. Както се полага на една празна къща, помисли си младата жена. Отказа се да отиде да провери задната врата, тъй като имаше опасност да се спъне в тъмното, а и не се стараше да запази в тайна факта, че е тук. Затова почука рязко на вратата. Колкото по-скоро се потвърдеше, че вътре няма никой, толкова по-скоро щяха да могат да си тръгнат обратно.

Вратата се отвори. Това бе първата изненада за Сабрина. Втората бе, че някой я дръпна силно вътре и затвори вратата след нея. Все още бе съвсем тъмно, но чуваше дишане и стъпки. А след това се появи и светлина, тъй като махнаха покривалото на някакъв фенер. Върху него обаче остана второ, по-тънко, така че светлината да бъде приглушена.

Беше заобиколена от четирима мъже. Обърна се, за да може да ги види всичките. Не се впечатли, макар да бе принудена да признае, че полученото писмо изобщо не беше шега.

Това бе банда нехранимайковци, дрехите им бяха в плачевно състояние, а тримата от тях бяха толкова слаби, че най-вероятно не им се случваше да се хранят редовно. Бяха ужасно мръсни – явно къпането бе също такава рядкост, както и храненето. Възрастта им можеше да бъде всякаква – от по-млади от нея самата до връстници на лелите ѝ – трудно можеше да се определи под слоя мръсотия.

Четвъртият бе малко по-различен – той поне се бе постарал да изглежда по-представително. Беше чист, на около двайсет и пет години, с пригладена назад коса, достатъчно дълга да бъде хваната на опашка на врата. Макар също да бяха доста стари, дрехите му грижливо бяха

закърпени и нямаше вид на гладуващ човек. Освен това той единствен от четиримата не бе насочил пистолет към гърдите ѝ. И това бе причината да запази мълчание.

Вероятно бяха престъпници, но ако беше така, очевидно нямаха особен успех в занаята. Всъщност единствено оръжието навеждаше на мисълта, че не са благоразположени. А и изглеждаха доста не на място в тази хубава къща.

Когато изненадата ѝ премина, Сабрина забеляза, че двама от мъжете също бяха изненадани. Скоро обаче разбра причината за тази реакция, тъй като заговориха едновременно, така че ѝ бе малко трудно да схване думите им.

– Трябваше да бъде друга дама.

– Нали? И вие ли си мислите същото като мен?

– Можем да изпратим първата да донесе откуп за таз, туй си мисля аз.

– И аз си го помислих.

– Радвам съ, чи сми толкова единодушни. – Изсмя се. – Туй може да съ превърне в нещо доста изгодно.

– Да не говорим, чи изобщо ни ми съ иска да се разделям с меките легла на горния етаж.

– Носиш ли парите?

Това бяха първите думи, отправени към нея. Младата жена все още не можеше да се примири с мисълта, че те смятаха да я задържат тук, ако бе схванала правилно разговора им. Все още не се бе досетила как да ги разубеди, затова се налагаше да печели време.

– Ами, не съм сигурна, че знам за какво говорите – опита да блъфира тя. – И какво точно правите в моята къща?

– Твоята къща ли? Онзи човек каза, че ѝ негова?

– Кой човек?

– Този, който натирихме в мазето, където шъ съ озовеш и ти, ако не носиш парите.

– Е, ще успее да намеря някакви пари – обърна се тя към последния, който бе говорил, – Колко искате?

– Тя шегува ли съ с нас? Не получи ли писмо, коет тъ накара да дойдеш тук?

– Писмо ли? Ами, да, но тази седмица си счупих очилата и така и не успях да го прочета. Да не би да ме известяхахте за опасенията си, че някои възнамерява да нахлуе в дома ми? В такъв случай наистина заслужавате награда. Тези пари ли имахте предвид?

Непознатите се спогледаха объркани, докато най-сетне един от тях рече:

– Госпойце, отговори с да или не. Имаш ли четирийсет лири?

Странното число вече получаваше своето обяснение – четирийсет се делеше лесно на четири, но сумата си оставаше все така смехотворна.

– Ами, да, всъщност...

– Тя каза „да“.

Последва разочаровано изръмжаване.

– Чух я, но няма да й лесно.

– Тя е луда – каза някой зад гърба й. – Изобщо ни съ опитвайте да я разберете.

– Само съ уверете, чи носи парите.

Грабнаха чантичката от ръцете й. Тя се възпротиви възмутено:

– О, ама не така...

– Празна е – оплака се похитителят на чантичката. – За кво й е празна чантичка?

– Казах ти изобщо да ни съ опитваш да разбереш господарите. Всичките съ побъркани.

Чу се ново разочаровано изръмжаване откъм лявата й страна.

– Къде са парите, госпойце?

– В джоба ми, разбира се. Честно казано, и на глупаците им е ясно, че не трябва да си носят парите в чантичката, тъй като тя е първата мишена на крадците. Нали и вие точно това направихте току-що?

Четиримата се спогледаха отново, този път със сериозно недоволство. Сабрина не се изненада особено, когато в следващия миг един от тях я сграбчи грубо за ръката и я помъкна към горния етаж.

Явно не трябваше да опитва тази тактика с тях. Те не я оцениха. След като чу, че възнамеряваха да я задържат, трябваше да помисли върху промяната на ситуацията. Но заключенията никак не й харесаха. Сега се налагаше да, изнамери начин да ги накара да я пуснат.

Това бе от първостепенна важност. Знаеше, че ако не се появи навън известно време, лелите й ще почукат на вратата и също ще бъдат задържани. А ако ги хванеха и трите, кой щеше да донесе откупа? Със сигурност не далечният роднина, който бе получил титлата на прядядо й и отказваше даже да признае роднинството си с тях.

Блъснаха я в някаква стая и затръшнаха вратата. Тук поне щеше да има възможност да размишлява, без никой да й отвлича вниманието, или по-скоро щеше да има... ако Мейвис Нюболт не беше в същата стая.

ГЛАВА 43

Помещението беше тъмно. Разбра, че не е сама, когато чу недоволния глас, който долетя някъде от средата на стаята. Разпозна го веднага:

– Какво искате пък сега?

– Това съм аз, Сабрина – обяви новодошлата по посока на гласа. – Не ме ли очакваше?

– О! Да! Но какво те забави толкова? Дадох им писмото преди дни.

– Получих го едва днес.

– Какви идиоти само – възкликна Мейвис. – Трябваше да се досетя, че не знаят как да пуснат по пощата писмо. Е, няма значение, най-после си тук. Нямах представа колко цена жеста ти.

– О, няма нищо – отвърна Сабрина. – Просто съм изненадана, че се свърза с мен. Помислих, че писмото е някаква шега.

Последва въздишка.

– Де да беше. Много съжалявам, Сабрина, наистина много съжалявам, че те намесих във всичко това. Просто не се сетих за никой друг в близост, с когото да се свържа. Щеше да отиде много време, докато се свържа с родителите си. Освен това те мислят, че съм все още в Съмърс Глейд и не бих искала да разберат истината. Щяха да ми се ядосат, като научат, че съм си тръгнала оттам, но не съм се прибрала веднага вкъщи и за капак се е случило това.

Те вече знаеха, че дъщеря им не е там, където предполагаха, но Сабрина реши засега да не го споменава. Искаше първо да се увери, че приятелката ѝ е добре.

– Тук няма ли лампа, която може да бъде запалена? Струва ми се доста странно да разговаряме така в мрака.

– Има няколко, но газта в тях вече изгоря, а те не искат да ги напълнят – най-вероятно не желаят да си направят труда да проверят къде стои газта, проклетите му мързеливци.

Миг по-късно обаче в стаята нахлу лунна светлина, тъй като Мейвис дръпна завесите на двата прозореца. Сабрина бе прекарала няколко минути в пълна тъмнина и тази слаба светлина ѝ се стори доста ярка.

– Така по-добре ли е? – попита Мейвис и се върна да седне отново на ръба на леглото.

– Много по-добре – отговори новодошлата и се настани до нея, за да я огледа по-добре.

Мейвис изглеждаше добре, макар роклята ѝ да бе доста измачкана. Носеше същите дрехи, с които бе напуснала Съмърс Глейд и изглежда през всичките тези дни не ѝ беше сваляла изобщо. Спеше с тях на леглото, без да маха кувертюрата, въпреки че тя щеше да я постопли. Стаята обаче не беше много студена, което навеждаше на мисълта, че камината е била заредена с дърва, но и те бяха изгорели. Наметката на Мейвис лежеше върху леглото, което показваше, че бе свикнала да си я намята вечер, когато стане по-студено.

– Хранят ли те? – попита угрижено Сабрина. – Добре ли се отнасят?

– Да, хранят ме, но предимно с хляб, който несъмнено крадат, тъй като не си представям да го пекат. В къщата нямаше много храна и те явно са я изяли още първия ден. Колкото до това как се държат – стоя заключена тук и съм сама през повечето време.

– Какво точно се е случило? Това твоята къща ли е?

– Не, на братовчед ми Джон е. Пристигнахме късно през нощта, направо от Съмърс Глейд. Вътре цареше безредие и Джон заподозря, че са влизали крадци. Не очаквахме да ги открием все още тук, заспали на горния етаж. Те се изненадаха не по-малко от нас. Очевидно след като установили, че къщата е празна, решили, че би било добре да прекарат зимата тук. Вероятно са скитници.

Сабрина също бе стигнала до такова заключение.

– Както разбирам, не сте имали време да призовете властите.

– Нямахме време да измислим нищо. Джон се разгневи прекалено силно, за да бъде в състояние да разсъждава логично. Реакцията му бе разбираема. Бяха проникнали с взлом в къщата му и все още се намираха в нея. Не можеше да се побере в кожата си. Но наистина не трябваше да опитва да ги изхвърля сам.

– И четиримата?

– Знам, доста са за един човек. Те побягнаха и сигурно всичко щеше да бъде наред, ако Джон не бе решил да хукне след тях в гнева си. Реши да набие поне един, но другите се притекоха на помощ на приятеля си и в крайна сметка набиха Джон.

– Много ли пострада?

– Пострада по-скоро гордостта му. Победата им обаче ги окуражи. Те го завързаха и го тикнаха в мазето, а мен заключиха тук. След няколко часа им хрумна идеята за откупа и ми наредиха да напиша писмото... само заради някакви си четирийсет лири. Можеш ли да повярваш? – възкликна тя и изсумтя снизходително. – Родителите ми имат...

– Знам, че сумата е смехотворна – прекъсна я Сабрина. – Но вероятно не и за тях. Трябва да внимаваме, имат оръжие.

Мейвис се намръщи при тези думи.

– О, не съм видяла оръжие. Боже, Боже, те май съвсем ще затънат. Може би са се снабдили с оръжие, откакто започна цялата тази история. Вероятно са го откраднали като хляба. Наистина много глупаво от тяхна страна. Сега някой може да пострада наистина.

– Стига да не сме ние.

– О, не се тревожеш за нас. По-вероятно е да се прострелят един друг. Струват ми се напълно невежи. Съмнявам се някога досега да са правили нещо подобно, така че са в пълно неведение как да действат. Няма да се изненадам, ако цялата история с откупа са я измислили просто за да могат да останат по-дълго. Тук изглежда им харесва, но в това няма нищо чудно, ако са живели на улицата.

– И на мен така ми се стори. И вече изнамериха нова причина да удължат още повече престоя си. Възнамеряват сега да задържат мен и да изпратят теб да донесеш откуп.

Мейвис издаде сподавено възклицание.

– Не може да бъде! Не те помолих да дойдеш, за да те поставя в същото незавидно положение. Идиоти! Няма друго обяснение. Е, просто ще трябва да ги уведоим, че нещата не се правят по този начин.

– Това не е единственото, което трябва да им обясним – отвърна Сабрина и в гласа ѝ се прокрадна тревога. – Ще трябва да им дам да разберат, че ако не си тръгна скоро, ще дойдат и други хора. Ти си имала вземане-даване с тях вече няколко дни. Мислиш ли, че това ще ги накара да вземат парите и да си плюят на петите?

– Някой ще дойде ли наистина?

– Да, лелите ми. – Младата жена въздъхна. – Чакаят отвън в нашата карета.

– О, Боже... – промълви Мейвис и тъй като в този момент на външната врата се заблъска, повтори: – О, Боже!

ГЛАВА 44

Всичко стана много бързо. Рейфиъл напъна вратата с рамо, защото не отговориха достатъчно бързо, счупи ключалката – имаше наистина силно рамо – и измърмори:

– Какво е това, по дяволите?

После се строполи на пода.

На светлината на фенера, който бяха поставили край задния вход, Дънкан видя, как приятелят му пада, забеляза оръжието в ръката на човека, който го бе ударил по главата с него, и се хвърли върху него. Чу се изстрел.

Прозвучаха писъци някъде в предната част на къщата на горния етаж. Изстрелът проехтя оглушително над квартала в смълчания нощен час. Миризма на барут изпълни въздуха. Куршумът мина на косъм от врата на Дънкан и го разгневи още повече, което го накара да разкърва-ви хубавичко лицето на нападателя.

Трябваше да подхождат по-предпазливо, а не с нетърпението, което ги изпълваше. Но след като бяха търсили два дни подред, най-сетне едно момче ги бе довело дотук през някакви задни дворове. Бяха им затръшвали вратата в лицето, подире им бяха лаяли кучета, а сега се беше наложило да прескачат зидове, вместо да минат нормално по улицата, само за да намерят празна, поне на вид, къща... Е, всичко това определено нямаше как да не ги разтревожи.

Дънкан се замисли за миг кого ли бе повалил на земята. Едва ли беше Джон Нюболт. По-скоро някой от неговите слуги, който, напълно разбираемо, се бе втурнал с оръжие в ръка, за да види кой се опитва да се промъкне в къщата. По дяволите! Сега щеше да се наложи да дават обяснения. Властите несъмнено щяха да пристигнат скоро след цялата тази тупурдия.

Провери дали Рейфиъл не е мъртъв. Жив беше, вече идваше в съзнание и започваше да охка. Дънкан отиде да вземе фенера. Момчето, естествено, бе офейкал.

Върна се в стаята и тъкмо успя само да остави фенера на масата, когато на вратата, която водеше към вътрешността на къщата, се появиха нови двама мъже. Единият насочи пистолет към гърдите му. Шотландецът не се беше сетил да вдигне от пода пистолета, изпробван върху та приятеля му.

– Кво е туй, по дяволите?

– Кво става тук?

– Дребно недоразумение, струва ми се – обясни Дънкан. – Идвам да се срещна с Джон Нюболт, или по-скоро, с неговата братовчедка. За него ли работиш?

Двамата се спогледаха и единият отвърна:

– Разбира съ, но часът изобщо не е подходящ за посещения. Ела утре сутрин.

– Ще остана. Налага се. За теб е все едно и също.

– Шъ си тръгнеш, иначе лошо ти съ пише – заяви мъжът, който държеше пистолета и го размаха пред лицето на Дънкан, да не би случайно да не го е забелязал.

Но другият неочаквано се намеси:

– Добре, шъ ви заведем при мистър Нюболт. Той сигурно шъ съ зарадва да си има компания.

Радостта, с която бяха изречени тези думи не беше първото предупреждение за Дънкан, че нещо не е наред. Като говореха за Нюболт, мъжете употребиха „мистър“ вместо „лорд“.

Фенерът, който бе донесъл, осветяваше късия коридор и даже отчасти големия вестибюл. Младежът съжали, че не го взе със себе си. Придружителите му трябваше да се сетят за това. Беше странно къщата да тъне в мрак, освен ако всички не бяха заспали. Тези мъже обаче бяха напълно облечени, следователно не бяха станали от леглата си, за да проверят какъв е подозрителния шум в задната част на къщата.

Въпросният шум обаче очевидно бе разбудил всички обитатели на къщата, включително и намиращите се на горния етаж. Поне това си помисли, когато с ъгълчето на окоото зърна края на женска пола в горната част на стълбата. Понечи да завие натам, но усети, че дулото на пистолета се забива в гърба му и го принуждава да продължи напред.

Това бе последното предупреждение, от което се нуждаеше. Щеше да обяснява после, ако бе сгрешил. Завъртя се рязко към мъжа зад себе си, избѝ оръжието му и стовари юмрук в носа му. Онзи политна назад, падна възнак върху някаква маса и не помръдна повече.

Другият, който сега се намираще зад Дънкан, изръмжа и скочи върху гърба му, като го стисна за гърлото и започна да го души. Начинанието му бе обречено на неуспех, но той явно реши, че е постигнал целта си, защото се изсмя тържествуващо. Шотландецът, който вече достатъчно се бе разярил, праметна мършавия мъж и насочи юмрука си право в лицето му, но той извика и изгуби съзнание, преди да бе успял да го

удари. Отвратен, Дънкан го пусна на пода.

И тогава, за свое изумление, дочу глас, който разпозна веднага, въпреки яростта си.

– Как можа да застанеш срещу дулата на оръжията им?

Вместо да отговори, той попита на свой ред:

– Какво, по дяволите, правиш тук?

Жената също не отговори, все още под впечатлението на изживения ужас.

– Той можеше да те убие на място!

Тогава младият мъж осъзна кое е причинило гнева ѝ и рече:

– Когато те очаква мрачно бъдеще, заплахите и опасностите нямат същото значение, както ако животът ти е хубав.

– Това е безразсъдство, каквото и да говориш. Той нямаше намерение да оспорва твърдението ѝ. – А сега ти отговори на моя въпрос.

– Да... ако си се погрижил за всичките.

– Кои всички?

– Нещастниците, които нахлули тук и държали Мейвис и Джон като пленници почти седмица. Общо четирима са.

– Досега се натъкнах на трима...

– В такъв случай ние ще се заключим горе, докато приключиш. Но бъди предпазлив. Поне трима от тях имат пистолети и... – Тя млъкна, защото на предната врата се заблъска. – Това е вероятно Мики, нашият кочияш. Пусни го. Той ще ти помогне да намериш последния. А Джон е в мазето. Моля те, провери дали е добре.

Дънкан остана неподвижен за секунда, след като тя изчезна в тъмния коридор. Все още не можеше да повярва, че я бе срещнал тук, както и че се бе държала така мъжки. Но после се усмихна, като се сети за гнева ѝ, породен от краткия му сблъсък с опасността.

ГЛАВА 45

Сабрина се върна в стаята при Мейвис, откри опипом резето и залости вратата. Все още беше изумена, че вратата не беше заключена отвън, както я бе заварила, когато я доведоха като пленница в помещението. Вероятно толкова бе ядосала с приказките си онези нехранимайковци, че бяха забравили да заключат вратата, след като я натика в стаята. Ако знаеше, двете с Мейвис вече щяха да са напуснали къщата и сега щяха да седят в чакащата отпред карета. А изпратените от тях представители на властта щяха да освободят братовчедата на Мейвис. Не че това вече имаше значение.

– Спасени сме! – извика тя. – Е, почти, или по-точно – в момента ни спасяват, затова ще трябва да стоим тук, докато всичко приключи.

– Кой е нашият спасител?

– Дънкан Мактавиш.

– Но какво прави той тук?

– Търси теб, струва ми се. Лорд Невил е изпратил хора да те търсят, откакто си напуснала Съмърс Глейд. А и родителите ти са разбрали, че не си там, където са мислили.

– О, чудесно, сега ще трябва да давам обяснения – изпъшка Мейвис. – И защо ме е търсил Бърмингдейл? Освен, ако... хмм, няма значение.

– Всичко е наред – увери я приятелката ѝ, разбрала накъде бие. – Знаем какво си видяла онази нощ в Съмърс Глейд.

– Така ли?

– Да, Дънкан ми каза.

– Е, това, струва ми се, не би трябвало да ме изненадва. Двамата изглеждахте много интимно.

– Да, сигурно – отвърна Сабрина с глас, който ѝ изневери. Трябваше да се овладее и да не позволи на мисълта, че двамата са близки да се отрази отрицателно върху самообладанието ѝ в един такъв момент. – Но ти защо напусна празненството така внезапно онази нощ?

– А ти защо го напусна?

Сабрина премигна.

– Моля?

– Видях как изтича от Съмърс Глейд по-рано същата вечер и как Дънкан побърза да те последва. Надявах се, наистина се надявах, че от

това ще излезе нещо, че той ще ти поиска ръката. – Тя въздъхна. – Но изглежда е искал просто да се увери, че си добре, тъй като само след час той се среща с онази вещица. Очевидно се бяха сдобрили. Това беше последният удар за мен. Офелия отново беше победила. Тя получава всичко, което пожелае.

– Май е точно така, нали? – въздъхна на свой ред Сабрина.

– А аз започвах да си мисля, че светът наистина става нормален, когато Дънкан развали годежа си с нея. Тя започна всичко, но пъклените й планове се обърнаха срещу нея самата. Прекалено късно бе осъзнала каква изгодна изтървава. После открих, че това е било само временно, че в крайна сметка тя щеше да го получи... дойде ми прекалено много. Жени като Офелия побеждават, независимо как действат. Наистина не е справедливо! При това да спечели отново, веднага след като се опита да очерни името ми и да убеди всички, че съм лъжкия, което изобщо не е вярно... Това ме разстрои. Трябваше да се махна, и то незабавно, преди да съм станала за посмешище.

Сабрина я разбираше много добре, тъй като съвсем същото се бе случило с нея самата. Тя трябваше да си тръгне поради същата причина – преди сълзите, които не бе в състояние да съдържа повече, да са я поставили в глупаво положение.

– Значи дойде направо тук?

– Да. Имах нужда да остана малко насаме, да премисля случилото се, за да не се измъчвам излишно. Мислех, че това ще ми отнеме един-два дена... но онези скитници промениха плана ми.

– Относно времето – да, но не и относно желанието ти да се усамотиш. Изолацията подейства ли ти както се бе надявала?

– Да. Стигнах до заключението, че винаги ще ненавиждам хора като Офелия. Тя е навредила прекалено много, за да ѝ бъде простено, и не само на мен. Но няма да позволя това да ме разстройва повече. Просто от сега нататък ще стоя далече от нея и ще опитам да забравя за съществуването ѝ.

– След като винаги си я мразила, защо тогава беше в компанията ѝ?

– Защото не съм я мразила винаги. С нея сме приятелки от деца, представяш ли си! Бяхме много близки, достатъчно близки, за да ходя често у тях и да виждам как родителите ѝ я гледат. Затова си обяснявам донякъде защо е такава. Аз все ѝ прощавах... докато не срещнах Александър.

– Александър ли?

– Мъжа, в когото се влюбих. Той ме ухажваше. Познаваше Офелия

и ме уверяваше, че красотата ѝ изобщо не го впечатлява. На нея не ѝ хареса, че той я пренебрегва и се зае да промени положението. И в същия ден, в който тя започна да му обръща внимание, той бе причислен към тълпата глупаци, които я „боготворяха“. Престана да идва у нас. Започна да ходи у тях. Бях съсипана. И най-лошото – знаех, че Офелия не го искаше за себе си, просто бе ядосана, задето той не ѝ обръща достатъчно внимание. Веднага щом Александър започна да я боготвори, тя забрави за него. Той се опита да поднови ухажването си към мен, но аз вече не го исках. Другите приятелки на Офелия може и да нямат нищо против да се задоволяват с нейните „остатъци“, но не и аз. Трябваше да му простя. Знаех, че това, което бе изпитвал към Офелия, не е било истинско – просто преклонение пред красотата ѝ. Но аз бях прекалено твърда и в крайна сметка той се ожени за друга.

– Съжалявам.

– Недей. В голяма степен това се дължеше на собствения ми инат и гордост.

– Но по-късно продължихте да бъдете приятелки, нали? Или това се е случило наскоро?

– Сложих край на приятелството ни още тогава, но тя дойде и ме умоляваше да ѝ простя, закле се, че не се е опитвала да ми го отнеме и ако той е можел да насочва така лесно вниманието си към някоя друга, значи не ме е заслужавал. Позволих ѝ да ме уговори, защото бяхме много близки приятелки. Но отношенията ни вече не бяха същите и постепенно аз се изпълвах с все повече и повече горчивина, като наблюдавах как манипулира хората, само и само винаги да става нейното, наблюдавах злобните ѝ интриги, които пускаше в действие, когато някой предизвикаше завистта ѝ. Даже в един момент ти стана една от жертвите на нейната завист.

– Аз ли?

Сабрина едва не се изсмя при мисълта, че някой може да ѝ завижда, камо ли Офелия.

– Вероятно няма да ми повярваш, след като тя ме обяви публично за лъжкиня, но тя е тази, която подкладе отново вашия стар семеен скандал. И не беше просто неволно изпускане. Направи го нарочно, когато забеляза, че неколцина от обожателите ѝ те обграждат с вниманието си. Това я изпълни с ревност. Не говоря за нормалната ревност. Тя никога не е изпитвала интерес към определен мъж, за да ревнува по нормалния начин. Тя просто не може да понася да не бъде абсолютният център на внимание. Просто реших, че трябва да знаеш това, след като

явно все още си близка с нея.

Сабрина не можеше да повярва на ушите си. Не се съмняваше в казаното от Мейвис. Просто ѝ се струваше прекалено крайно Офелия да извърши подобно нещо заради някаква толкова дребна причина. Избухването на стария скандал и съсипването на шанса ѝ да се омъжи не я бяха направили нещастна. Но ако беше някое друго момиче, което взема по-присърце този въпрос, резултатът можеше да бъде катастрофален. Нима Офелия не се замисляше за последствията от своите действия? Или просто не я интересуваше кого и как ще нарани?

– Вече си давам сметка, че Офелия никога не ми е била приятелка – призна Сабрина.

– Добре. Поне не се заблуждаваш като бедните Едит и Джейн. Аз самата най-сетне започнах наистина да я презирам и единствената причина да продължавам да бъда около нея беше очакването, надеждата някой, който и да е, най-после да я постави на място. Исках да бъда там, за да го видя. Знам, че е дребнаво от моя страна. Но тя никога не е получила това, което заслужава, и вероятно никога няма и да го получи.

– Може би ще ти стане по-добре, ако разбереш, че Дънкан всъщност не иска да се жени за нея.

– Каква беше тогава тази любовна среща?

– Това, на което си се натъкнала, съвсем не е било такова, каквото ти се е сторило.

– О, хайде, Сабрина, не бъди наивна – с мъмри я Мейвис. – Офелия бе полюблена. Очевидно се готвеха да си легнат.

– В стая, в която тя спи с още толкова други момичета? При положение, че всяко едно от тях може да се върне във всеки момент?

Мейвис се намръщи.

– Изобщо не помислих за това. Какво тогава е правил той там?

– Дал е воля на гнева си, така поне ми каза. Искал е да получи от нея отговор на някои въпроси, нищо повече.

– Виж, това не ме изненадва. Всеизвестен факт е способността ѝ да вбесява хората и в резултат на това те правят неща, които не биха направили по принцип.

Сабрина се изчерви, тъй като приятелката ѝ бе описала съвсем точно собствената ѝ реакция онази вечер.

– Но те наистина са отново сгодени, защото тя убедила семейството му, че ти ще разпространиш клюката, за да ѝ навредиш. Точно заради това те търси и лорд Невил. Той не иска Дънкан да се ожени за нея. Дънкан също не желае да се свързва с нея. Но съвестта не му позволява

да постъпи другояче, след като неговият собствен гняв го бе накарал да отиде в стаята ѝ и би довел до окончателното ѝ компрометиране, ако не се оженят.

– Мили Боже, искаш да кажеш, че го е спечелила заради мен? Както излиза, че аз ѝ го поднесох на тепсия? О, не, в никакъв случай! Ако това е единствената причина, поради която той се жени за нея, тогава може да има уверението ми, че няма да изрека никога пред никого това, което видях. Проклетата ѝ репутация е абсолютно гарантирана, стига тя да не получи това, което иска.

Сабрина се усмихна, изпитала огромно облекчение заради Дънкан.

– И аз си мислех, че ще реагираш така.

ГЛАВА 46

Сабрина бе очаквала Дънкан да почука всеки момент на вратата им. Не беше забравила, че я бе залостила и тя не може да се отвори без нейна помощ.

Сега обаче на прага стоеше четвъртият нехранимайко с ключ в ръка. Той беше най-спретнатият от четиримата и единственият без оръжие... Поне тя не го беше видяла да носи такава. Което не означаваше, че няма нещо скрито под дрехите си само защото ѝ се бе сторил най-безопасен от четиримата...

Първите му думи също не бяха причина за тревога.

– Елате, дами, тук съм, за да ви спася. Долу вилнее някакъв едър шотландец.

– Този шотландец по една случайност ни е приятел – отбеляза Сабрина.

– Точно от това се страхувах – промълви той и задъвка долната си устна по начин, който издаваше колко много се притеснява наистина. – Е, в такъв случай една от вас идва с мен, за да ме спаси. И предпочитам да не сте вие, госпожице Бъбровка.

Сабрина, леко възмутена от определението, отговори хладно:

– Нима си решен да създаваш още неудобства на моята приятелка? Достатъчно беше, че я държахте толкова дълго тук. А ако искате да се спасите, предлагам ви да използвате онзи прозорец.

– Но ние сме на втория етаж – възкликна той, сякаш тя бе забравила този факт.

– Е, и? Предполагам, че дори да пострадаш, докато скачаш, няма да бъде толкова трагично, както ако Дънкан Мактавиш те пипне.

Мъжът се обърна към Сабрина.

– Вижте какво, госпожице, аз съм този, който командва тук, и нямам намерение да се отказвам от идеята да използвам една от вас като залог да изляза невредим от тази каша, особено след като даже не ни дадохте проклетите четирийсет лири, които ни дължахте!

– Е, ако това е единственото, което все още искате...

Не се наложи да довърши мисълта си. Мейвис, която вече бе съвсем наясно с разположението на мебелите в тъмната стая, бе успяла да намери нещо тежко и се възползва от възможността, която ѝ се предостави, когато той се обърна с гръб към нея, за да го стовари върху главата

му.

После остави предмета, изтупа припряно длани и измърмори по адрес на загубилия съзнание:

– Това беше, задето ме хранихте само с хляб.

Сабрина не успя да се усмихне, защото в този момент вратата отново се отвори. Този път беше Дънкан. Той изгледа проснатия на пода мъж, вдигна очи към нея и заяви с обвинителен тон:

– Обеща да заключиш.

– Така и направих – опита се да се защити тя. – Но забравих, че той има ключ и...

– Така ли? – промърмори ядосано младия мъж и метна през рамо изгубилия съзнание мъж. Преди да стигне вратата обаче, добави: – Вече можете да слизате. Нюболт отиде да потърси някой, който до отведе тези хубавци.

– Значи е добре?

– Напълно, само дето го е срам, че е позволил на някакви си нехранимайковци да го държат затворен тук почти седмица. О, и малко ядосан, бих казал.

– Уведоми ли лелите ми, че всичко е под контрол? – попита Сабрина, като го последва надолу по стълбите.

– Изобщо не знам, че лелите ти са тук! Къде са?

Младата жена се изчерви леко, задето не бе споменала за присъствието им. Явно приключенията не бяха нейната стихия, след като вършеше глупост след глупост.

– Отвън, в нашата карета. Връщам се веднага – обяви тя и хукна през главния вход, преди да е забелязал смущението ѝ.

Беше ѝ необходимо повече време, отколкото предполагаше, докато ги успокои, че никой вече не е изложен на опасност. Беше се забавила прекалено дълго в къщата и бе напълно естествено да са толкова разстроени. Но щом започнаха да спорят дали да се прибират веднага, или да намерят някоя все още отворена странноприемница, тя разбра, че се бяха успокоили достатъчно и може да се върне пак в къщата.

Все още не бе съобщила на Дънкан щастливата новина, че Мейвис няма да каже на никого за това, което бе видяла през онази нощ в Съмърс Глейд, но може би тя самата вече му го беше казала. Беше я последвала по стълбите и нищо чудно да бе побързала да го успокои, че не се налага да се жени за Офелия.

Изненада се, като го завари сам в подножието на стълбището. Нямахше вид на човек, който току-що бе спасил по един почти чудодеен

начин две дами и един господин или на човек, спасен от нежелан брак. По-скоро приличаше на човек, изгубил най-добрия си приятел.

Сабрина се притесни.

– Какво се е случило?

– Тя няма да ми помогне. Отказа категорично да си мълчи, ако не се ожена за Офелия.

Младата жена се намръщи.

– Глупости! Вече ме увери, че ще го направи.

– Значи те е излъгала. Щастлива е, че по този начин Офелия ще получи каквото заслужава. И не желае да го обсъжда повече.

Сабрина приседна замаяно на второто стъпало.

– Не разбирам. Тя мислеше, че през онази нощ си бил с Офелия, защото вече сте били отново сгодени и изглеждаше нещастна при мисълта, че Офелия получава отново каквото желае. Точно заради това си е тръгнала – почувствала се е напълно обезсърчена. Но когато ѝ обясних какво се е случило в действителност и че ти ще се ожениш за Офелия само за да спасиш репутацията ѝ, тъй като Мейвис ви е видяла, тя се закле да не казва на никого. Защо си е променила намеренията? Какво ѝ каза?

– Истината.

– А нима аз не ѝ казах истината? – попита съвсем объркана младата жена.

– Да, казала си я – увери я Дънкан. – Имаше обаче още една малка подробност, която ти не знаеш, и аз я споменах. Бях забравил за миг колко мрази Офелия това момиче. Разчитах на състраданието ѝ, но то явно заема второ място пред желанието Офелия поне веднъж да получи каквото заслужава.

– Каква истина?

– Офелия не иска вече да се омъжва за мен. След разговора с Невил, в който той ѝ обяснил какви задължения ще има бъдещата маркиза, тя реши, че ще има прекалено много работа като моя съпруга. Рейф имаше право – тя се интересува единствено от титлата, не от мен, и сега, когато се оказа, че титлата е свързана с повече изисквания, отколкото е предполагала, тя иска годежът отново да се анулира.

Сабрина не знаеше дали да плаче, или да се смее. Испита огромно облекчение от факта, че Офелия не желае повече Дънкан за съпруг и че в действителност никога не го бе желала. Но въпреки това щеше да го има заради омразата, която бе породила у своята някогашна приятелка, дотолкова, че тя предпочиташе да ѝ отмъсти, отколкото да постъпи

справедливо.

– Ще говоря отново с нея.

– Заповядай, опитай, но аз видях с очите си триумфа, че най-после разполага със средство – което аз самият напъхах в ръцете ѝ – да отмъсти на своята неприятелка. И тя няма да се откаже от тази възможност.

ГЛАВА 47

Дънкан се оказа прав. Мейвис беше непреклонна в решимостта си да отмъсти на Офелия. Освен това беше ядосана на Сабрина, смяташе, че тя умишлено е скрила от нея най-важната подробност и не вярваше, че тя просто не е знаела за нея. Нещо повече, това даваше на Мейвис извинение да не взема под внимание думите на Сабрина.

Посрещна с насмешка твърдението, че Дънкан, невинният участник във всичко това, щеше да пострада най-много от нейното отмъщение. Според нея мъжете не приемали брачното обвързване така сериозно като жените. Мнозина от тях даже не се опитвали да крият изневерите си и клюките потвърждавали думите ѝ.

– Той ще си намери любовници, които да го правят щастлив, и ще има най-голямата красавица на Англия за съпруга, за което всички ще му завиждат – обясни Мейвис. – Е, както виждаш, той няма да пострада чак толкова от това. Не е като да има любима, за която да желае да се ожени.

Макар и изречено невинно, последното твърдение прониза Сабрина право в сърцето. За пореден път някой ѝ напомняше колко нереалистични бяха надеждите ѝ.

След като изчерпа всички почтени начини, Сабрина бе принудена да премине към друг тип доводи:

– Тя ще превърне живота му в ад. Ти би ли искала да прекараш целия си живот отсега нататък с нея?

– Не, не бих. По-скоро бих я заключвала в някоя стая и бих я пускала оттам само за празниците, и то не за всички. Бих превърнала живота ѝ в ад, повярвай ми, и то без никакво чувство за вина, убедена, че всичко това си го е заслужила стократно. Надявам се, наистина се надявам, че Дънкан Мактавиш е достатъчно умен да постъпи точно така. Така че, Сабрина, прибирай се вкъщи. Ценя жеста ти, като дойде тук да ми помогнеш, но не си губи времето.

Сабрина излезе, клатейки отрицателно към очакващия я Дънкан. Това бе последната му надежда и тя също бе рухнала.

Той като че ли не бе очаквал друг изход, защото изражението му не се промени. Изглеждаше съвсем обезсърчен, но въпреки това я прегърна, за да ѝ благодари за опита да му помогне. Тези няколко мига бяха едновременно рай и ад – да се наслаждава за усещането на близостта му

и същевременно да знае, че вероятно за последен път е така близо до него.

Дънкан и Рейфиъл ги изпроводиха на конете си чак до Оксбоу. В крайна сметка лелите ѝ бяха решили, че това е за предпочитане, въпреки късния час Сабрина, разбра, че Рейфиъл е дошъл заедно с Дънкан едва след като се качи в каретата и потеглиха. Тогава го чу да се оплаква от ужасна болка в главата.

Обратният път се стори на Сабрина по-кратък и тя се озова в леглото си преди зазоряване, макар до изгрева да оставаше не повече от час. Беше успяла да сдържи сълзите си до този момент, но щом главата ѝ се отпусна върху възглавницата всички емоции от изминалата седмица я връхлетяха отново заедно с мисълта, че когато се събудеше, Дънкан най-вероятно вече щеше да е женен.

Не се почувства много по-нещастна следобед, когато стана и разбра, че бракът на Дънкан е факт от тази сутрин. Това я изненада. Беше очаквала да изпита отново непоносима мъка. Но като размисли, тя установи, че всъщност сватбата не променяше нищо за нея. Може и да го обичаше, но то не означаваше, че щеше да го има, дори Офелия да не съществуваше.

Най-голямата болка бе преживяла преди два дни, когато Арчибалд я бе предупредил какви са истинските чувства на внука му към нея. До тогава тя все още хранеше някаква надежда, че ако не се наложеше да се ожени за Офелия, Дънкан може би щеше да се ожени за нея самата. Но това нямаше да се случи, поне не поради причината, която бе изтъкнал възрастният шотландец. Тя никога нямаше да бъде за него нещо повече от приятелка... но каква приятелка пък беше, щом пропусна сватбата му.

Ядоса се на себе си. Арчибалд бе казал, че през този ден Дънкан ще има нужда от приятелите си повече от всякога. Освен това не ѝ излизаше от ума колко тъжен бе изглеждал снощи, непосредствено преди да я прегърне.

Надяваше се, че поне лелите ѝ са отишли. Всички бяха поканени. Но като се има предвид колко късно си бяха легнали, най-вероятно те също се бяха успали. Жалко, че Дънкан не можеше да направи същото. Сигурна беше, че това щеше много да му допадне. Но несъмнено го бяха събудили. Все пак днес бе неговият сватбен ден.

Беше доста късно, когато слезе на долния етаж. Завари едната си

лея – Алис, която точно се канеше да се качи до нейната стая.

– Значи си станала! – възкликна Алис – Не бях сигурна.

– Да. Ти ходи ли на венчавката?

– Мили Боже, не, имахме нужда от сън. Но не се съмнявам, че през следващите един-два месеца ще слушаме само за това и ще научим всички подробности. Но ти имаш посетителка.

Кой знае защо, Сабрина реши, че е Офелия, вероятно, защото тя бе последната, с която се бе виждала, преди да замине. Но все пак това бе сватбеният ѝ ден? Да, несъмнено идваше да се похвали. О, за миг забрави наученото снощи, а именно, че тя вече не желаше да се омъжва за Дънкан. Все още не можеше да повярва. Как бе възможно една жена да не иска мъж, притежаващ всички качества, които могат да се желаят от един съпруг? Но Офелия имаше специален набор от качества и Дънкан просто не ги притежаваше.

В такъв случай бе дошла, за да се оплаче от съдбата си – съдба, за която Сабрина беше готова да даде всичко. Този път обаче нямаше да се преструва повече на нейна приятелка. Това никога не бе било вярно, особено след като вече знаеше как Офелия я бе лъгала и манипулирала и дори се бе опитала да съсипе всичките ѝ шансове за женитба. Реши просто да ѝ посочи вратата.

Влезе решително в гостната и се смути, когато завари там Мейвис. Дори се изчерви леко заради мислите, които се бяха въртели до този момент в главата ѝ по отношение на Офелия. Мейвис обаче също имаше смутен вид.

Не беше трудно да се досети за причината. Измъчвана от гузната си съвест, тя вероятно искаше да обясни защо бе отказала да помогне на Дънкан. Все пак Мейвис не беше лош човек, просто бе предпочела да не изпуска единствената си възможност да отмъсти на особата, която действително си го заслужаваше. Но вече нямаше значение – беше късно за разкаяние.

– Дойдох да се извиня – започна посетителката.

– Няма нужда.

– Напротив, има. Знаех, че не мога да постъпя така, както заявих снощи. Трябваше да ти дам да разбереш или поне да имаш известни съмнения по въпроса, а не да те оставя да си мислиш най-лошото за мен.

– За какво говориш?

Мейвис въздъхна.

– Просто исках да се насладя, поне за няколко часа, на властта си да срина щастието на Офелия. И исках тя да го знае, поне за кратко.

Крайно време е да разбере, че ужасните неща, които е извършила, един ден ще се изсипят върху нейната и това бе възможност да и го докажа.

– За кратко ли казваш?

– Да, възнамерявах да се отбия в Съмърс Глейд днес на връщане в Лондон, за да уведомя Дънкан, че не е нужно да се жени за нея, поне не за да спасява репутацията ѝ от страх да не би аз да разглася нещо. Защото да разпространя клюката за компрометиращата ситуация, на която станах случайно свидетел, означава да се приравня с нея. Тази постъпка е напълно в неин стил – да нарани някого само и само да получи каквото иска. И ако някой ден започна да се държа като нея, надявам се някой да ме заключи в стая и да изхвърли ключа.

Сабрина се усмихна. Испита желание да се засмее на глас, но го преодоля. Не искаше Мейвис да знае колко е щастлива заради Дънкан.

– Значи вече си казала на Дънкан?

– Ами, не. Надявах се да дойдеш с мен. Подозирам, че ми е ядосан, задето го оставих да мисли, дори за един ден, че все пак ще трябва да се ожени за онази вещица.

Все едно, че земята се разтвори под краката ѝ и я погълна. Толкова силен бе шокът, особено след току-що преживяното облекчение.

– Значи не знаеше, че венчавката бе насрочена за тази сутрин, така ли? – попита безжизнено тя.

Лицето на нейната събеседница пребледня моментално и това бе достатъчно красноречив отговор.

– Как е възможно да бъде толкова скоро? Само за разрешение за венчавката в църквата са нужни три седмици!

– Освен ако не бъде получено специално разрешение, а лорд Невил изглежда отдавна го е осигурил. Предвид напредналата си възраст, не е искал да губи излишно време, след като внукът му избере своята булка. Напълно разбираемо е да иска да види едно-две правнучета, преди да склопи очи. Но в този случай прибързаността има за цел също и предотвратяването на скандала. Все пак те не знаеха, че всъщност нямаш намерение да говориш за това, което си видяла.

– Мили Боже, ако знаех, че времето е толкова ограничено... Признавам, че по едно време мислех да мълча дори цяла седмица. Но е много жестоко спрямо Дънкан да го оставя да си мисли, че все пак ще трябва да се ожени за Офелия. Не съм предполагала обаче, че няколко часа ще имат значение. О, Боже, никога няма да си го простя.

В друг случай Сабрина най-вероятно щеше да опита да облекчи болката на своята гостенка, това бе естествен импулс, но този път даже

не се опита да го направи. Като не бе признала веднага намеренията си, Мейвис бе съсипала живота не на Офелия, а на Дънкан.

– Може би все още не е прекалено късно – промълви Мейвис, готова да се хване и за сламка.

– Вече са женени. Прекалено късно е, както и да го погледнеш.

– Да, но един току-що сключен брак може да бъде анулиран, стига още младоженците да не са го консумирали. А и защо ще го правят, след като даже не се харесват? Биха могли да получат анулиране, което определено е за предпочитане пред развода.

Сабрина обаче не виждаше възможност за разрешение на въпроса.

– На основание на какво?

Събеседницата ѝ махна нетърпеливо с ръка.

– Откъде да знам! Но съм сигурна, че нещо може да се измисли.

Може би родителите ѝ не са споделили какво смятат за подновения годеж. В такъв случай могат да заявят, че са против този брак и дъщеря им се е омъжила без тяхно съгласие.

– След като искаха толкова този брак?

– Целият този скептицизъм не помага изобщо. Трябва поне да им дадем да разберат, че имат такава възможност, преди консумацията да ги лиши и от нея.

Мейвис очевидно забравяше, че благодарение на Офелия всички знаеха колко силно родителите ѝ желаят този брак, и даже бяха отказали да се вслушат в протестите ѝ. Нито пък имаше желание точно тя да съобщи на Дънкан, че сега бе обвързан завинаги с Офелия само защото нито той, нито тя се бе сетил да каже на Мейвис за кога бе предвидена венчавката, след като трябваше да направят на всяка цена предишната нощ.

ГЛАВА 48

Сватбеното тържество продължаваше, но част от гостите вече напускаха имението. Това бе причината никой да не забележи появата на двете девойки. Те пристигнаха точно когато си тръгваше малка групичка от поканените и мистър Джейкъбс можеше да бъде навсякъде другаде само не и край вратата.

Всъщност не останаха съвсем незабелязани. Рейфиъл Лок, който днес изглеждаше особено красив в официалния си сватбарски тоалет, се бе подпрял на отворената врата към дневната, където бяха събрани поветчето от гостите, и по една случайност гледаше към вестибюла, тъй като току-що си бе взел довиждане със заминаващите. С чаша в ръка и леко зачервени очи – незнайно дали от недостатъчен сън или от прекаляване с алкохола – той очевидно не се чувстваше особено стабилно на краката си и затова се бе подпрял.

– Знам, че някои жени обичат да закъсняват, за да привлекат колкото се може повече погледи при появата си, но в този случаи закъснението ви е неппростимо голямо.

Изрече забележката си достатъчно бавно, за да го чуят, и това ги накара да се изчервят. Нито Мейвис с пътното си облекло, нито Сабрина със семплата си ежедневна рокля и палто за разходки бяха облечени подобаващо за сватба, и този факт ги смути. Бяха предпочели да побързат, вместо да губят още време за смяна на тоалета, и бяха тръгнали веднага насам. Насочването на вниманието към тях бе последното, което желяха.

Сабрина прекоси бързо разстоянието, което я делеше с бъдещия херцог.

– Не сме дошли за празненството, ако това изобщо може да се нарече така, а да предложим решение на проблема, с чиято помощ нежеланото събитие да бъде анулирано. Според мен това е чиста загуба на време, но Мейвис желае отчаяно да поправи грешката си. Така че не е нужно да насочваш вниманието към нас.

Макар да шепнеше, тонът ѝ беше потаен, и това накара Рейфиъл да се усмихне.

– О, обичам гатанки! На колко опита имам право, за да опитам да отгатна за какво става дума?

Младата жена го изгледа възмутено.

– Те са още тук, нали? Не са заминали на сватбено пътешествие?

– Ако имаш предвид младоженците, все още са тук и страдат. Офелия са я видели за последен път да се цупи в стаята си, а доколкото знам Дънкан се е захванал да пресуши запаса от бренди. Твърдо е решил, че щом се налага да се ожени днес, поне да не си спомня нищо.

Сабрина беше сигурна, че ако някой нямаше да запомни днешния ден, това със сигурност щеше да бъде нейният събеседник.

– Какво искаш да кажеш с това „щом се налага да се ожени“?

– Ами, че двамата все още не са венчани, разбира се – отвърна безгрижно той.

Младата жена усети, че я залива отново предишната вълна на облекчение. Но този път се овладя. Нямаше да позволи да изживее отново онова ужасно разочарование, ако се окаже, че просто не е разбрала правилно думите му.

– Наистина ли не са женени още?

Той ѝ се усмихна.

– Не, наистина не са женени.

Тя отвърна на усмивката му и този път позволи облекчението да се изпише на лицето ѝ. Беше опияняващо. Но това бе последното, което очакваше да завари в Съмърс Глейд, затова не след дълго объркването ѝ надделя.

– И защо? – попита тя. – Доколкото знам всички бяха единоподушни, че по-нататъшното отлагане само ще съсипе съвсем Офелия.

– Абсолютно вярно при създадите се обстоятелства, но това не е отлагане изобщо. Както разбрах, тъй като не станах свидетел на въпросната сценка, Невил се ядосал много от несъгласието на Мейвис да сътрудничи и да не казва за случилото се. Затова не се изненадах изобщо, когато получи криза тъкмо навреме, в началото на сватбената церемония тази сутрин. Изигра го чудесно. Трябваше да го отнесат до леглото му и да повикат лекар.

Сабрина се намръщи.

– Навреме ли? Убеден ли си, че наистина не му е било зле?

Събеседникът ѝ се засмя.

– Ами, след като Дънкан се изпусна и спомена за спора между двамата му дядовци за честта кой да припадне... Просто съм сигурен.

– О – промълви младата жена. Беше ѝ трудно да повярва, че достопочтеният лорд Невил би се съгласил на подобен номер, камо ли да го изпълни.

Забелязал изпълненото ѝ със съмнение изражение, Рейфиъл додаде:

– Това е само тактика за забавяне и тя не може да продължи безкрайно. Очевидно мисли, че ако успее да поговори лично с нея, ще я убеди да промени намеренията си. Ако това не подейства, смята да припомни на баща ѝ за някакви дългове и да го принуди да се откаже. Изпрати незабавно човек до Манчестър, за да я доведе, след като местонахождението ѝ най-сетне е известно. Много добре направи, като я доведе.

За щастие въпросната личност стоеше все още край входа и не чу всичко това.

– Не съм я довела, тя почти насила ме домъкна дотук. Не можеше да си прости, че е пристигнала прекалено късно, за да предотврати това и възнамеряваше да съдейства за анулирането на брака.

– Прекалено късно ли? Снощи останах с впечатлението, че е твърдо решена да си отмъсти на Офелия. Какво я е накарало да промени намерението си?

– Искала е само Офелия да мисли още известно време, че ще ѝ се наложи да се омъжи за Дънкан.

– Не е особено мило от нейна страна, като се има предвид, че Дънкан също ще страда от това отмъщение.

– Съгласна съм, но я разбирам, след като научих малко повече за причината да презира толкова Офелия. И през цялото време е мислела да дойде днес тук, за да обяви истинските си намерения. Никой обаче не си е направил труда да ѝ каже, че венчавката трябва да се състои тази сутрин. Изградила е предположенията си въз основа на минималния период от време, необходим за организиране на една сватба, и е смятала, че дотогава има поне още няколко дни.

Младият мъж поклати смаяно глава.

– Да, предположенията понякога сритват човека в зад... зъб, в зъбите, нали?

Сабрина се изкашля, но не успя да скрие усмивката си.

– Така е, аз самата напоследък изгубих няколко зъба поради същата причина.

Бъдещият херцог избухна в смях при тези думи. За нещастие този смях бе крайно неблагоприятен заради потиснатата атмосфера, витаеща в този момент в дома на лорд Невил. Гостите стояха в очакване да разберат доколко сериозно е състоянието на маркиза и при създадите се обстоятелства бе напълно нормално гръмкият смях да привлече всеобщото внимание.

Както си бе пийнал, Рейфиъл не забеляза нищо, но събеседничката му се изчерви до корените на косата си, когато погледите на всички

намиращи се в стаята се насочиха неодобрително към тях. Побърза да излезе отвън, за да не я гледат.

Идеше ѝ наистина да срита Рейфиъл, задето я бе накарал да се забрави дотолкова, че да реагира по обичайния си начин, като се опита да го размее. Тази мисъл я стресна. Даде си сметка колко отдавна всъщност не бе се опитвала да размее когото и да било. Испита облекчение, че този импулс бе излязъл отново на повърхността. Това показваше, че ужасната депресия, която я бе налегнала, най-после бе на път да отзвучи...

ГЛАВА 49

Смехът във вестибюла предизвика слабо любопитство и у Дънкан. При нормални обстоятелства той изобщо нямаше да си направи труда да открие причината, но днес се надяваше на нещо, което да отвлече вниманието му, дори да е съвсем дребно. В момента всичко му се струваше по-добро, отколкото да седи в очакване сватбената церемония да започне или поне да се преструва, че е в очакване.

Невил нямаше намерение да се „оправи“, преди да успее да поговори лично с Мейвис Нюболт. От самото начало твърдеше, че това щеше да бъде достатъчно, но ако все пак предположенията му не се окажеха верни, щеше да принуди баща ѝ да използва бащинския си авторитет, за да подсугури мълчанието ѝ. Но първо трябваше да намерят момичето.

Дънкан не хранеше надежди във връзка нито с едната, нито с другата тактика. Бащата на Мейвис бе известен с нежеланието си да сътрудничи, а самата Мейвис беше непреклонна. Невил разчиташе прекалено много на общественото си положение и смяташе, че то може да върши чудеса.

Младежът беше по-голяма реалист. Знаеше, че е достатъчно Мейвис да каже само на един човек, само на един, за да тръгне клюката. И беше достатъчно да твърди, че вече го е направила, дори да не е така, за да провали плана на дядо му.

Но всяко отлагане бе добре дошло, дори да бе причинено от преструвки и лъжи, нещо, с което той не беше съвсем съгласен... Не че бяха поискали мнението му по този въпрос. Дядовците му отново вземаха решенията вместо него. Съвсем скоро, въпреки нежеланието си да накърни чувствата на Арчи, щеше да му каже да престане да му се меси в живота.

Проблемът бе там, че Арчи продължаваше да гледа на него като на дете. И тъй като го обичаше, не му се искаше да накърнява чувствата му. Не изпитваше подобно нещо обаче, когато ставаше дума за Невил. Затова се чувстваше неудобно всеки път, когато Невил му „помагаше“. А това не бе първият път, когато старецът правеше нещо, за което Дънкан му бе благодарен.

Маркизът не бе оспорил нито веднъж решението на своя внук, когато анулира годежа първия път, докато Арчи бе мърморил достатъчно и за двамата, Невил бе заявил съвсем ясно на Дънкан, след като започна

настоящата бъркотия, че ако предпочита да не се жени за Офелия, той ще подкрепи решението му и ще направи всичко възможно момичето да не пострада заради това. И единствената причина Дънкан да не приеме този вариант, колкото и да му се искаше, беше неспособността на маркиза да гарантира, че за Офелия всичко ще бъде наред.

Благодарността, която изпитваше в случая младия мъж, не променяше чувствата му към английския му дядо. Фактът, че той най-сетне започваше да се държи като истински дядо не извиняваше пълното му отсъствие през двайсетте и една години от живота на неговия внук. През всичкото това време не бе направил нищо, даже за да се запознаят. И Дънкан нямаше намерение да отваря сърцето си за него оттук нататък.

Остави чашата си и се запъти към вестибюла. Искеше да се напие до забрава, но, кой знае защо, днес брентито изобщо не му действаше. Вероятно причината беше в прекалено многото бушуващи в душата му емоции. Но щом видя Сабрина, се зарадва, че не се бе напил.

Сега вече беше разбираемо защо Рейфиъл се смее. Сабрина. Сабрина и нейния нюх за облекчаване на тревогите на другите. Изпита ревност, че този път обект на нейния чар беше Рейфиъл, а не той самият, но я прогони веднага. Премного се радваше да я види, за да позволи някакви дребнави емоции да провалят усилията ѝ.

– Не мислех, че ще дойдеш днес – заяви той, не откъсвайки очи от нея.

Тя му се усмихна радостно. Това бе същата искряща усмивка, която бе започнала да му доставя огромно удоволствие, но която не бе виждал от повторното си сгодяване с Офелия. При дадените обстоятелства тя обаче му се стори по-скоро дразнеца. Както и въпросът ѝ:

– Все още сме приятели, нали?

– Започвах да се питам дали е така – отвърна той, като се опитваше да скрие объркването си.

Не успя, но при вида на намръщената му физиономия, тя се усмихна дори още по-широко. Какво я бе направило толкова щастлива така изведнъж? Дали само защото бе научила, че все още не е женен и каква е причината за отлагането? Наистина ли мислеше, че планът на Невил щеше да реши проблема веднъж завинаги, след като самата тя снощи бе се опитала да накара Мейвис да промени намеренията си, но така и не бе успяла?

Когато видя, че Рейфиъл също го съзерцава ухилен до уши, Дънкан не издържа и попита:

– Казвайте какво има! Кое ви кара да се държите като кискаци се

херувимчета?

– Виж, не съм съгласен с това определение – започна възмутено бъдещият херцог, но Сабрина го прекъсна с нещо, което приличаше наистина на кискане.

– На мен пък частта с херувимчетата ми хареса – заяви с поверителен тон тя. – Представям си се с крила, как прехвърквам тук и там и изстрелвам стрели на веселие по всеки, който минава наблизо.

Рейфиъл завъртя очи. Дънкан я изгледа. Този път младата жена се изкиска, без никакво съмнение.

Но после ѝ дожаля за Дънкан и обясни:

– Имам добри новини, прекрасни новини... По-хубави не може и да бъдат. – Но преди да каже за какво става дума, прехапа долната си устна и додаде: – Всъщност някой може да гледа на това и като на лоша новина.

– Лоша ли?

– Ами, че ще трябва да започнеш отново да си търсиш съпруга. На теб може да ти се стори лоша новина, след като досега тази дейност не ти донесе особена радост.

Младежът въздъхна – най-после разбра какво имаше предвид събеседницата му.

– О, това, което се опитва да направи Невил, не дава никаква гаранция.

– Не, не, аз говоря за моята новина, а не за твоята. Моята новина е, че снощи Мейвис ни е заблудила. Направила го е нарочно, макар сега да съжалява горчиво за това. Истината е, че не може да си позволи да се ожениш насила за Офелия, и то заради нея.

Не можеше да повярва, че най-после се е отървал от Офелия. В този момент забеляза Мейвис край главния вход – тя кършеше ръце с вид на осъден, когото ще отведат всеки момент за ешафода.

– Бъди внимателен с нея – прошепна Сабрина, проследила погледа му. – Тя мисли, че вече сте се оженили и не може да си прости. В началото тя смяташе, че щом Офелия се омъжи за теб, за пореден път ще получи каквото иска. Но когато ти ѝ каза, че сега е изгубила желание да се омъжва за теб, просто на Мейвис ѝ се приискало Офелия да страда още малко, като мисли, че този път няма да може да се отърве.

– Аз също страдах.

– Тя не е искала ти да страдаш. Смятала, че това няма да ти навреди кой знае колко, тъй като възнамерявала да те спаси, преди да се ожениш. Просто нямала представа, че венчавката е трябвало да се състои

толкова скоро. Мислела, че разполага с предостатъчно време да се при-
тече на помощ и днес имала намерение да се отбие тук на връщане в
Лондон.

– Но защо тогава е тук, след като е мислила, че сватбата е вече
факт?

– За да се опита да оправи нещата, като предложи анулиране на
брака. Аз лично не смятах, че това може да стане. Родителите на Офе-
лия искаха много да им станеш зет. Но всичко това вече няма значение
благодарение на тактиката на Невил. Всичко свърши, Дънкан.

Едва сега младият мъж осъзна напълно за какво става дума. Първи-
ят му импулс беше да я сграбчи в обятията си, и направи точно това. Тя
се засмя и отвърна на прегръдката му, което го изпълни с още по-голямо
облекчение, защото резервираността ѝ напоследък бе го направила още
по-нещастен.

Но успя да се наслади само за няколко кратки мига на облекчение-
то и на радостта, че може отново да прегърне Сабрина. Гласът на Офе-
лия, който долетя от стълбището зад тях, им подежда като леденосту-
ден душ, чиято цел бе да ги раздели. Така и стана.

– Можеш поне да се престориш на джентълмен и да изчакаш този
фарс-годеж да бъде развален официално, преди да покажеш истинските
си чувства – обяви кисело тя. – Разбира се, от един новодошъл сред ци-
визацията не може да се очаква дори елементарна любезност.

ГЛАВА 50

Дънкан се извърна бавно към нея. Тя бе спряла някъде по средата на стълбището. Гневът, който породил забележката ѝ, бе потушен почти веднага от мисълта, че, слава Богу, от днес нататък никога повече няма да му се налага да има нещо общо с нея.

Затова тонът му почти не издаваше доколко не може да я понася, когато отговори:

– Ако бях варваринът, на когото продължаваш да ме оприличаваш, нямаше да се сгодим отново, дори всички гости в Съмърс Глейд да ме бяха видели в стаята ти през онази нощ. Нямаше изобщо да се замисля за твоята репутация.

– Но ти беше отговорен за случилото се! – припомни му тя и почервения цялата.

– Да не искаш да кажеш, че варварите все пак поемат своята отговорност?

– О, добре, не си варварин.

– Невероятен ден! Струва ми се, че ще припадна – засмя се презрително Рейфиъл. – Ледената кралица оттегли думите си.

Офелия се обърна и го изгледа изпепеляващо, но в този миг забеляза Мейвис. Не успя да прикрие изумлението си и забравила напълно за другите трима в подножието на стълбището, тя се спусна надолу към своята някогашна приятелка.

– Мейвис, знаех си, че ще дойдеш, преди да е станало прекалено късно! Знаех, че няма да забравиш годините на нашето приятелство. Трябва да ми простиш. Не може да ме оставиш да страдам до края на живота си заради някакви си думи, които, както знаеш, даже не съм изрекла сериозно.

Дънкан завъртя очи, като чу как изглеждаше в нейните очи перспективата да бъде омъжена за него. Междувременно Сабрина и Рейфиъл също се приближиха към Мейвис. Тя изглеждаше съвсем обърквана. Най-сетне попита:

– Преди да е станало прекалено късно ли?

Погледна към Сабрина за потвърждение. Тя ѝ се усмихна и кимна. Можеше да се забележи как товарът се смъкна от плещите ѝ и в този момент тя проумя, че може да си поиграе на котка и мишка със своята неприятелка.

Офелия обаче също не пропусна смисъла на този въпрос.

– Мислела си, че вече сме женени? Значи си дошла тук да злорадстваш?

– Да не би да се казвам Офелия? – отвърна Мейвис. – Ти си царица на злорадстването, не аз.

Офелия се наежи. Виждаше се, че просто не смее да върне обидата както го бе правила досега. Все пак ѝ бе необходимо известно време, докато се овладее и спре отровния си език зад зъбите. Значи все още смяташе, че има нужда от сътрудничеството на някогашната си приятелка.

– Какво тогава правиш тук?

– Както каза, мислех, че вече сте се венчали. Напълно логично е в такъв случай да се отбия, за да пожелаеш щастие на младоженците, нали?

Офелия изсумтя презрително.

– Щастие? Когато се презираме един друг?

Мейвис се престори, че не ѝ вярва.

– Искаш да кажеш, че е възможно да съществува мъж, който да не се строполи в краката ти от обожание? Шокирана съм, наистина.

Офелия стисна устни и понижи поверително глас с надеждата да я чуе само Мейвис.

– Той не е англичанин – заяви тя, сякаш това бе единственото възможно обяснение.

– Значи е голям късметлия, ако това е единственото необходимо условие да не бъде заслепен от теб.

– Необходимо е много по-малко – възпротиви се с усмивка Рейфиъл.

Това напомни на Офелия, че не е сама.

– Имаш ли нещо против да ни оставиш? Имам поверителен разговор.

– Нямам нищо против. Но не означава, че ще ви оставя. Не, в никакъв случай, тъй като за нищо на света не бих искал да изпусна това, уверявам те.

– Да изпуснеш това ли? Да видиш как ме унижават? Нима всички ме мразите толкова много?

Никой не отрече твърдението ѝ и вероятно тази бе причината страните ѝ да пламнат. Прииска ѝ се да избяга. Да се махне. Но все още не можеше да остави Мейвис, ако имаше дори и най-малка надежда да я накара да промени мнението си в нейна полза.

Затова се опита да не обърща внимание на тримата натрапници, каквито бяха те според нея, и се обърна отново към Мейвис. Но тя я

наблюдаваше с любопитство.

– Двама мъже, Офелия? – възкликна с престорено недоверие тя. – И нито един от тях не е омаян от великолепната ти особа? Това не ти ли говори нещо?

– Какво искаш да кажеш пък сега? – попита тя нетърпеливо.

– Че може би причината не е в тях? Може би е в теб? Нещо си объркала, Фили. – Мейвис използва детското име, което Офелия бе забранила на приятелките си отдавна да използват. – Напоследък прекалено често показваш истинската си природа, преди да успееш да заблудиш с претенциите си новопоявилите се. Просто хората не са толкова слепи, колкото ги мислиш. Някои дори виждат, че под красивата външност, която представяш пред света, няма нищо друго освен черен, смразяващ до мозъка на костите лед.

Последната забележка накара Офелия да изхълца. Но все още не можеше да остави събеседничката си, колкото и да ѝ се искаше да го направи.

Дънкан също започваше да се безпокои от думите, които чуваше. Все пак Мейвис очевидно нямаше да помогне. Явно Офелия също достигаше до това заключение. Ако само преди минути Сабрина не го бе уведомила за причината за идването на Мейвис, разговорът, на който ставаше свидетел, щеше да го съсипе.

– Приключи ли с нападките по мой адрес? – попита остро Офелия. Всички усетиха обидата в гласа ѝ, макар тя да се прокрадна само за миг.

Всички, с изключение на Мейвис, но дори да я бе усетила, надали щеше да сложи край на тирадата си. Това бе нейното отмъщение и Дънкан постъпи достатъчно мъдро да стои по-далеч, макар вече да започваше да изпитва съжаление към русата красавица.

– Откога истината е обида? – възпротиви се Мейвис.

– Добре тогава, значи аз съм възможно най-неприятната особа. Моят годеник вече ме увери в това. Дори Лок го потвърди. След като има толкова много доказателства срещу мен, трябва да е така.

Сега вече и Мейвис усети болката ѝ, но не се трогна.

– О, моля те! – възкликна презрително тя. – Не мисли, че можеш да прилагаш тази тактика към мен, Фили. Забравяш, че те познавам. Знам, че използваш всички възможни трикове, за да получиш каквото си решила.

– Аз също те познавам и двете знаем, че в крайна сметка ще съжаляваш за това, което наговори тук. Просто не е в природата ти да бъдеш толкова отмъстителна. Знаеш, че предпочиташ да ми простиш.

Познаваме се прекалено отдавна...

– Помня, че веднъж вече ти простих – прекъсна я рязко Мейвис. Този път кипящият в нея гняв се изля на повърхността. – Но от това не излезе нищо хубаво. Ти си остана същата. И продължи да съсипваш живота и на другите, както направи с моя.

– Честно, Мейвис, нали и двете бяхме единомисленици, че за теб бе по-добре да се отървеш от Александър.

– Ти се опита да ми пробуташ тази версия като утеха, но тя не свърши работа. Сърцето ми все още не може да приеме загубата. Вместо да я превъзмогна, аз се изпълних с такава горчивина, че вече сама не мога да се позная. И единствената причина да търпя присъствието ти през цялото това време е надеждата да видя рано или късно как и ти страдаш.

Последното разкритие очевидно изненада Офелия и я накара да се възпротиви.

– Мейвис, не е възможно да ме мразиш толкова много?

– Така ли? Все още ли не си дала сметка, Фили, че никога не те харесва? Ти нямаш един истински приятел, защото винаги използваш хората около себе си. И противно на това, което си мислиш, ние не сме чак толкова глупави, че да не го осъзнаем.

– Не е вярно – отвърна с тъничък глас Офелия. – Джейн и Едит все още са ми приятелки.

– Нима? Значи са дошли за сватбата ти? Сватбата на своята „най-добра“ приятелка? – Мълчанието на Офелия бе достатъчно красноречиво, както и отчаяното изражение, което се изписа за момент на лицето ѝ. Усмивката на Мейвис, макар да не можеше да се нарече точно „усмивка“, отразяваше триумфа ѝ. – Така си и мислех – додаде тя. – Дори Джейн и Едит прозряха най-сетне истината. Но как би могло да бъде иначе, когато ти се нахвърли срещу мен пред тях? Те знаят вече, че не могат да ти имат доверие. Разбира се, всъщност винаги са го знаели, след като прекарвах по-голямата част от времето си с теб в опити да успокоят наранената ти гордост, защото знаеха, че можеш да обърнеш злостраданията си към тях, както към всеки друг.

– Никога не бих го направила.

– Мили Боже, Офелия, лъжи другите колкото си искаш, но изобщо не се опитвай да излъжеш мен! Аз бях до теб, когато насочваше отровния си език към тях и си им причинявала кога по-големи, кога по-малки неприятности. И за какво? Заради някаква дреболия, която даже не заслужаваше да бъде спомената, но която, кой знае защо, те засягаше. Но ти приемаш нещата лично, защото мислиш, че всичко трябва да се

върти около теб.

– Какво да правя, така съм устроена.

Мейвис поклати глава.

– И какво от това? Ти просто никога не си се опитвала да бъдеш друга. Предпочиташ да се извиняваш дори пред самата себе си за твоите злополучни връзки. Това нищо ли не ти подсказва, Фили? Не виждаш ли, че продължаваш да се държиш като упоритото дете? Че никога няма да пораснеш? Не е ли крайно време да го направиш?

– Достатъчно. Изрази се съвсем ясно.

– Така ли? Но думите ми успяха ли да ти отворят очите? Ще измислиш твоите поредни извинения, ще ме наречеш глупачка и лъжкия и ще продължиш да живееш безгрижно както досега, без да обръщаш внимание на ничие мнение освен на твоето собствено, както направи отново и сега.

– Не виждам как мога да си живея безгрижно, след като съм обречена да го правя тук... Мейвис, умолявам те! Ето, казах го. За това ли дойде? Да ме чуеш да те моля? Щастлива ли си сега? Моля те, не ме карай да се омъжа за човек, който ме презира.

Мейвис поклати отново глава.

– Виждаш ли каква егоцентричка си, Фили! Никога не би ти минало през ума, че може да съм дошла заради лорд Дънкан, нали? Аз обаче съм тук точно заради това – да сложа край на една трагедия, каквато би бил бракът с теб за когото и да било. Мълчанието ми е гарантирано, но не заради теб. Не бих ти помогнала даже да те видя да се давиш. Правя го заради Дънкан, тъй като нито един мъж не заслужава да бъде окован с теб до края на живота си. – Това бе последното, което имаше да каже младата жена. Тя заобиколи бившата си приятелка, като застана с гръб към нея, и се обърна към младия шотландец. – Лорд Дънкан, съжалявам, наистина много съжалявам, че не ви уверих в мълчанието си още снощи. Почти позволих на огорчението си от Офелия да накърни почтеността ми. Но знам, че това не е извинение.

– Не, не се тревожете – усмихна й се той. – Облекчението ми е толкова голямо, че не съм в състояние да изпитам нищо друго освен безрайна благодарност.

Тя кимна, все още смутена, задето го бе оставила да страда дори само още един ден. След това се обърна към Сабрина, взе ръката ѝ и я стисна.

– Благодаря ти, че ми напомни колко неегоистично и стоплящо сърцето е истинското приятелство. Отсега нататък с гордост бих те

наричала моя приятелка, ако нямаш нищо против?

– Разбира се – отвърна младата жена. – Но говориш така, сякаш си тръгваш.

– Действително си тръгвам. Не мога да отлагам повече. Трябва да се прибера у дома. Предполагам, че баща ми вече е изготвил дълъг списък с наказания и съм си заслужила всяко едно от тях.

Офелия се измъкна незабелязано. Знаеше, че тях това не ги интересува. Знаеше също така, че не е в състояние да съдържа повече това, което чувстваше и бързаше да се усамоти, за да му даде воля. Изтича нагоре по стълбите, но когато зави по коридора на втория етаж, се сблъска в Рейфиъл Лок.

Той също се бе измъкнал незабелязано, малко преди нея самата, с намерението да я издебне насаме. Беше смаян от изречените от Мейвис Нюболт обвинения, все неща, за които не бе и предполагал, и смяташе, че Офелия не е достатъчно разкаяна за всичко, което бе направила.

За това бе решил да ѝ каже и своето мнение по този въпрос. Но не беше очаквал да види стичащите се по красивото ѝ лице сълзи.

– За Бога, ама те са истински, нали? – възкликна той, като я отдалечи от себе си и докосна с пръст мократа ѝ буза. – И реши да не ги споделяш с никого? Впечатлен съм.

– Остави... ме – промълви задавено тя.

Той обаче не го направи. Несръчно и смаян от собствения си импулс, я придърпа отново към гърдите си и ѝ даде възможност да склони на рамото му. Беше ужасяващо да се превръща по собствена воля в кърпичка за нечии сълзи и в случая несъмнено щеше да съжалява за стореното.

Въздъхна, но вече не можеше да направи нищо по въпроса. Слабото тяло на Офелия трепнеше от напирашите емоции. Невероятно беше колко много сълзи се изляха на рамото му. Но той не си и помисли, че ледът в нея се е разтопил. И никога нямаше да си помисли подобно нещо. Семейство Лок никога не бе възпитавало глупаци.

ГЛАВА 51

Невил „се възстанови“ изумително бързо от своето неразположение, след като бе информиран за краткото посещение на Мейвис Нюболт. Дори слезе лично на първия етаж, за да съобщи официално, че двамата млади решили в крайна сметка да не се женят и анулирали годежа си, този път приятелски, тъй като решението било взаимно.

Разбира се, след съобщението почти изтика останалите гости от дома си. Направи го обаче дипломатично, криейки умело огромното си задоволство. До вечерта Съмърс Глейд най-сетне беше отново празен, както се и полагаше. Е, с изключение на един неканен гост, но все още не можеше да се отърве от него и нямаше да може, преди Дънкан да си бе намерил съпруга.

Сега въпросният гост седеше срещу маркиза на масата в трапезаријата. Двамата пиеха аперитив, докато очакваха внука им да се присъедини към тях за вечеря. След като дилемата около евентуалния брак с дъщерята на семейство Рийд бе разрешена, временното примирие, сключено покрай общото им несъгласие с него, бе прекратено.

След радостта, поздравленията и благодарността, че Мейвис Нюболт все пак се бе оказала почтено момиче, Невил и Арчибалд се върнаха на изходна позиция – с други думи не бяха единодушни за това как щеше да се ожени Дънкан.

– Ще трябва да замине за Лондон – обяви маркизът, който не виждаше друго решение.

– Боже – изпъшка неговият сват, – чувал съм, че самият дявол обитавал вашия Лондон.

– Пълна глупост. Нашият Лондон не е по-различен от вашия Единбург, сигурен съм.

Арчи изпръхтя.

– Не може да си сигурен, когато никога не си бил там.

– А ти ходил ли си в Лондон? Кога е било това?

Шотландецът настръхна – бяха го сложили на мястото му.

– Не, аз не съм съгласен нито за тук, нито за там. Големият град, независимо коя е страната, не може да ни даде отговор на въпроса. Какво лошо има да се направи още едно подобно събиране тук, а?

– Тази къща няма да преживее още едно нашествие – отговори непреклонно Невил. Нямаше да понесе друга тълпа непознати да си пъхат

носовете във всяко ъгълче на дома му. – Светският сезон е все още в разгара си в Лондон. Лесно мога да осигуря покани за всички значими предстоящи събития, а ще завалят и нови, ако Дънкан се появи там.

– В един толкова голям град ще има прекалено много момичета – отбеляза Арчибалд. – Как ще може да си избере момчето...

– Арчибалд, нали вече го обсъждахме? Неоспорим факт е, че всички млади жени на възраст за женитба отиват в Лондон за всеки сезон. Брачният пазар е публична тайна. Ако англичаните вече години наред успяват да си намират съпруги там, в това число и аз самият, защо тогава Дънкан да не го направи? И никой не казва, че трябва да го придружаваш.

– Значи ти имаш намерение да го направиш?

Дори само мисълта за това накара маркиза да потръпне.

– Не, всъщност възнамерявах да помоля младия Лок, който изглежда се сприятеля много с Дънкан, да го представи на подходящите хора.

Дънкан, който точно в този момент влезе в трапезарията, чу последните думи на дядо си и заяви:

– Ако мои приятели ще бъдат молени за нещо, тогава с това ще се заема аз. Крайно време е двамата да престанете да се отнасяте към мен като към дете, което още не може да направи нищо само. И макар да не съм сто процента съгласен с твърдението, че Рейф ми е приятел, какво възнамерявате да го молите да направи за мен?

– Да те представи в Лондон.

Младежът, който се готвеше да заеме стола между двамата си дядовци, спря и на лицето му се изписа отвращение.

– И защо? Арчи, сам си ми казвал, че мястото е дяволска бърлога и никой разумен човек не би искал да се озове там.

Възрастният шотландец се закашля смутено.

– Е, не знам дали е, или не е дяволска дупка, но Невил е убеден, че точно това е мястото, където ще можеш да си намериш съпруга. И аз трябва да се съглася с него – отвърна той, без да обръща внимание на Невил, който повдигна вежди, тъй като Мактавиш току-що бе изразил несъгласието си с тази идея. – Преживяхме неприятно отклонение от целта, но е време да се върнем към нея, а именно – да ти намерим съпруга.

– В такъв случай бъди спокоен – отвърна неговият внук. Вече съм направил своя избор, дано само тя да ме иска.

– Коя е тя? – извика изненадано Арчи.

Неговият сват, който се бе досетил за въпросната дама, макар да не

се изненада, не остана доволен. Закри с длан очи и измънка най-незначителното си възражение.

– Тя няма титла. Можеш да избереш нещо по-добро.

– Коя е? – повтори шотландецът и впери поглед в Невил, тъй като той явно знаеше, но не го беше предупредил.

Той от своя страна не забеляза недоволния му поглед, но Дънкан отговори вместо него:

– Сабрина Ламбърт, разбира се.

Арчи изгледа изненадано внука си.

– Но тя ти е само приятелка! – възкликна той. – Човек не се жени за приятелите си и не е нужно да се жениш за това момиче, за да запазиш приятелството му.

– Колкото и да ми се иска да се ожениш по-скоро – намеси се маркизът, – не бих желал отново да сгреша.

Младежът не се обиди. Усмихна се и отговори:

– И двамата ли смятате, че не може да изпитвам към нея нещо повече от приятелство?

– Разбира се, че не – изсумтя шотландецът. – Ти сам ни увери в това, доколкото си спомням. И тя не е даже хубава. Няма нищо лошо в това да цениш приятелите си, но не бива да се увличаш.

– Арчи, тя притежава повече вътрешна красота от който и да било друг, когото познавам. Освен това ти беше заслепен от Офелия и сега всяка друга жена бледнее в сравнение с нея. Аз обаче не бях впечатлен от Офелия, но Сабрина ми се струва повече от прелестна. Всъщност струва ми се съвършена.

– Тя има своите добри качества – съгласи се Невил. – Но е обременена със скандал, от който никога няма да се отърве.

– Глупав и напълно безпочвен скандал – отбеляза Дънкан и додаде: – Да не би да се страхуваш от някакъв си скандал, Невил?

– Ни най-малко. Даже съм съгласен, че е глупав. Въпреки това не бихме искали семейството да бъде замесено в нещо подобно, ако има възможност да се избегне. Но щом смяташ, че си влюбен в момичето, тогава се ожени за него.

– Върви по дяволите, Невил! – избухна Арчибалд. – Не виждаш ли, че момчето се заблуждава? Не насърчавай тази глупост.

Младежът остана изумен за пореден път, че английският му дядо го подкрепяше, макар и да не беше напълно съгласен с него. Затова пък становището на Арчи не го изненада ни най-малко.

– Арчи, нека моите чувства бъдат мой проблем – заяви Дънкан и се

изправи. – Ти ми се довери да управлявам голяма част от твоя бизнес. Довери ми се и за друго – аз знам какво и защо го искам. И мисля да посетя Сабрина още сега.

Възрастният шотландец стовари глава върху масата в мига, в който внукът му излезе от трапезарията, и я заблъска в безсилието си. Сватът му, без да се впечатли от това театралничене, отпрати с жест прислугата, която бе избрала точно този момент, за да се появи с вечерята. В така създамата се ситуация алкохолът щеше да свърши по-добра работа, поне за неговия гост.

– Прекалено тежко го приемаш – рече той, когато останаха отново сами.

Арчи го изгледа намръщено.

– Така ли? Ти значи не виждаш каква грешка ще бъде това?

– Не и ако обича момичето.

– Та точно там е проблемът! Той наистина я обича. Не се съмнявам в това. Но не с любовта, която мъжът изпитва към своята съпруга.

– Любовта си е любов...

– Не, има огромна разлика – прекъсна го натъртено шотландецът. – Тя му е много скъпа приятелка и той я обича като такава. Но тъй като е момиче, той е решил, че това, което чувства към нея, е същата любов, която изпитват мъжът и жената един към друг, макар да не е така. Оох, виж какво става, когато мъжете се сприятеляват с момичета.

– Ами ако грешиш?

– Не греша. Познавам момчето. През целия му живот му липсваха близки приятели и сега, когато най-сетне си намери добър приятел, не може да понесе мисълта да го загуби. Смята, че чрез брака ще я задържи завинаги до себе си. И точно така и ще стане, но той няма да бъде щастлив. Ще го открие още щом се опита да легне с нея и разбере, че би предпочел вместо това да изиграе един вист.

Невил не успя да се съдържи и избухна в смях.

– Кълна се, Арчибалд, имаш много особен начин на мислене, който понякога ми е напълно непонятен. Никога ли не ти е минавало през ума, че това, което започва като приятелство, впоследствие може да премине в нещо много по-дълбоко? Любовта не винаги е от пръв поглед. Понякога тя просто, поклъва у нас.

Шотландецът изсумтя.

– Любовта – да, но желанието или го има, или го няма, и той не изпитва нищо подобно към това момиче. Е, каква надежда има за брак, който започва без хубаво, здравословно сладострастие? Дори тази

любов, която поклъва постепенно у човека, започва със сладострастие. Без него няма върху какво да се гради, чувствата няма върху какво да израстат.

Маркизът завъртя очи към тавана.

– Мисля, че когато Офелия Рийд дамгоса Дънкан като варварин, щеше да бъде съвсем права, ако го бе изрекла за теб вместо за него. Чувствата могат да се променят, Арчибалд. Приятелите могат да станат любовници. Враговете могат да станат приятели и обратното. Ако всичко беше черно или бяло, както изглежда го виждаш ти, светът щеше да бъде крайно безинтересен.

ГЛАВА 52

Можеше и да не го допуснат да я види. Осъзна го, след като пристигна в имението и лелята на Сабрина, Алис, която му отвори, го изгледа неодобрително заради късния час. Но въпреки мърморенето ѝ, че не трябва да стои дълго и би било по-добре да изчака до сутринта, тя все пак го поведе към трапезарията. Застана до френските прозорци, които гледаха към малка градина, и посочи навън.

Намери Сабрина там, сгушена в зимната си наметка, седнала на каменна пейка, обляна от лунната светлина. Това бе единственото осветление, тъй като тази част на къщата беше тъмна, но бе достатъчно, щом очите привикнеха с него. Градината бе лишена почти напълно от зеленина заради годишното време, но през лятото вероятно беше много красиво.

Не се учуди, че тя бе предпочела да седне тук посред зима. Вече знаеше предпочитанието и да бъде навън, независимо от времето и, очевидно, от часа.

– Не ти ли е студено? – попита той, като се приближи към нея.

Тя го бе видяла още щом излезе в градината и го бе проследила с поглед, ала изражението ѝ бе останало непроменено. Не прояви нито любопитство, относно причината за неговото посещение, нито изненада, сякаш го беше очаквала, въпреки късния час.

– Не, ни най-малко – отвърна простиичко младата жена.

– Мисля, че високопланинска Шотландия ще ти хареса – отбеляза безгрижно той.

– Защо мислиш така?

– Защото повечето посетители, дори шотландците от по-ниските райони, не отделят време да се огледат наистина около себе си, когато са в планината. Ти обаче не би побързала да се втурнеш вътре, където е топло, нали?

Сабрина се усмихна.

– Вероятно не, но това може да се каже за мнозина, дори тук. Гледай – рече тя и посочи нагоре. – Зимната луна е невероятно красива, независимо над коя страна се появява, колцина обаче спират да я погледат?

Младежът се засмя.

– Съгласен съм. Но онова, което ме учудва най-вече, е, че тя все пак

успява да се появи на вашето вечно облачно английско небе.

– Все още ли не ти харесва тук?

– Не – увери я той. – Има някои английски неща, които обикнах.

Младата жена се усмихна, но не долови никакъв скрит смисъл в думите му. Просто ѝ стана приятно, че нейният приятел вече не изпитва такава неприязън към новия си дом. Днес бе напуснала Съмърс Глейд с леко сърце. Единствено заради него, не заради нея самата. Беше щастлива, че се бе отървал от омразен брак.

Не се отдръпна, когато Дънкан приседна съвсем близо до нея. Чувстваше се удобно до него. Близостта му я смущаваше само когато започнеше да мисли за него като за нещо повече от приятел. Но този тип мисли бяха престанали след разговора ѝ с Арчибалд и заради собственото ѝ спокойствие щяха да останат погребани.

На него все така му предстоеше да се ожени. Сега най-вероятно щеше да замине за Лондон, за да го направи. Сигурно затова бе дошъл – да ѝ съобщи, че ще отсъства известно време. Щеше да ѝ липсва, но трябваше да свикне, че от сега нататък няма да го вижда често. Когато се върнеше, щеше да бъде със съпруга...

– Лелите ти наблюдават ли ни през някой от прозорците? – попита внезапно той.

– Твърде вероятно.

– Не ме интересува. Ще те целуна.

Беше прекалено неочаквано. Той я прегърна и долепи устните си до нейните толкова бързо, че тя не успя дори да реагира. А той вече я целуваше. Щом изненадата отмина, тя установи, че не желае да мисли, да анализира или да прави каквото и да било друго, освен да се отдаде на насладата да бъде отново в обятията му.

Беше много егоистично от нейна страна. Създаваше невярно впечатление у него. Но тя просто не можеше да се контролира. Сега бе последната ѝ възможност да го докосва, да се притиска в него, да помечтае за няколко минути, че може да бъде неин. После щеше да настоява, че това не трябва да се повтаря никога повече. Щяха да останат приятели, но само при положение, че той нямаше да продължава да я подлага на подобни изкушения. А той вероятно даже не виждаше нещата в такава светлина. Сигурно такъв бе начинът му да изрази облекчението си, но... Мили Боже, да не би планинците да целуват така своите приятелки?

Получи отговор още в следващия момент, когато той отдели устни, отдръпна се, за да може да я погледне в очите, и попита простиичко:

– Сабрина, ще се омъжиш ли за мен?

Тя се вира дълго в очите му – тези няколко думи бяха осъществяване на всичките ѝ мечти. Не можеше да се откаже да се наслади за още няколко мига на тази радост, да задържи действителността и болката, болката, която щеше да я разкъса безмилостно веднага щом му отговори. Но тъй като знаеше какво щеше да му отговори, какво трябваше да му отговори, радостта не трая дълго. Опита се да я задържи, но не приключеше бързо с това, щеше да се разплаче.

Трябваше да обясни, но в крайна сметка съумя да произнесе само едно „не“.

Дънкан не беше очаквал такъв отговор. Изражението му го показваше, изненадата, мъката, която успя да прикрие неумело, последвалото вцепенение. Но очевидно нямаше намерение да остави нещата така.

– Защо? – попита той.

Невероятно колко трудни неща, свързани с този мъж, ѝ се бе наложило да направи, но сега определено беше най-трудното – да се пребори със собствената си болка, докато успее да го накара да разбере.

– Ти си ми приятел, Дънкан, най-близкият приятел, който съм имала, и си ми много скъп. Но ще бъде грешка да опитваме да представяме това, което чувстваме, за нещо повече.

Трябваше да му обясни повече, наистина трябваше, но думите започваха да я задавят. Изправи се и се обърна с гръб към него преди да бе усетил истинските ѝ чувства. Луната се скри услужливо и градината потъна в мрак. Ако бе видял лицето ѝ в този момент, щеше да разбере, че нито една от казаните от нея думи не е вярна. Сълзите, които повече не бе в състояние да съдържа, потекоха издайнически по страните ѝ.

А с болката дойде и гневът срещу дядо му. В този момент мразеше Арчибалд заедно с я бe предупредил. Защо не я бе оставил в неведение? Нима щеше да е толкова лошо да се омъжи за Дънкан? Щеше да го обича, достатъчно и за двамата. Щеше да му бъде добра съпруга.

Всъщност само се заблуждаваше. Щастливият брак имаше нужда от любов и от двете страни. Не беше възможно само единият да изпитва любов заради двама. Щяха просто да живеят заедно като приятели. Това не можеше да бъде брак. И в крайна сметка тя също щеше да започне да страда, тъй като той не я обичаше така, както ѝ се искаше.

Опита се да изтрие незабелязано очи, преди да се обърне отново към него. Стори ѝ се, че успя. Но вече нямаше значение. Той безшумно си бе тръгнал.

ГЛАВА 53

Дънкан не се прибра веднага вкъщи. Знаеше, че и двамата му дявовци щяха да поискат да разберат незабавно дали е сгоден отново. Няваше желание да го обсъжда. Вместо това отиде в странноприемницата на Оксбоу, по-точно – в гостилницата и след като подкупи съдържателя, който се опитваше да го накара да се прибере, се напи до безпаметност.

В крайна сметка успя да намери пътя до дома, макар да падна на два пъти от коня си, поне мислеше, че бяха два пъти. И може би така и щеше да остане да си лежи на студената земя, ако животното не бе пръхтяло упорито в лицето му. Подозираше, че така би било, но не беше сигурен.

Не успя да избегне срещата с дявовците си. И двамата се втурнаха към него в мига, в който влезе, олюлявайки се, през главния вход. Джейкъбс бе проявил достатъчно разум, за да си легне, но макар да минаваше полунощ, Невил и Арчи го чакаха.

Обаче не заедно. Шотландецът се появи от дневната, за да помогне да внука си да стане от земята, където бе успял да се стовари отново. Невил се появи на стълбите и попита дали да повика лакей, за да завлече младежа до леглото.

– Аз мога да се справя с момчето – настръхна възмутено Арчи.

– Направи го тогава.

Дънкан, който предпочиташе да остане да спи на пода във вестибюла, заподозря, че Арчи наистина възнамерява да го понесе нагоре по стълбите – беше достатъчно голям инат, за да го направи – и да си счупи гръбнака. Затова събра сили и се заизкачва сам. Поспря само колкото да повдигне вежди към маркиза, който стоеше по нощница, с лампа в ръка.

За повдигането на веждите бе удостоен с типично английско изсумтяване, което го разсмя. Досега не бе предполагал, че изсумтяването може да има различен език и това му се стори изключително забавно.

– А сега, ако обичаш, кажи ми – чу той зад гърба си гласа на Невил, когато тръгна по коридора към това, което, надяваше се, беше неговата стая, – след като го познаваш толкова добре, този път защо е пиян – от радост или мъка?

– Шшшт! – смъмри го шотландецът. – Не му припомняй това, което се опитва да забрави.

– Значи не е от радост – въздъхна неговият сват.

Без да може да си обясни защо дядовците му смятаха, че алкохолът въздейства и на слуха, младежът се облегна на близката стена и каза:

– Тя не ме иска, отказа категорично да се омъжи за мен. И в същото време отвърща на целувките ми така, сякаш всеки момент ще ме замъкне в леглото си. Нищо не разбирам, Арчи – изплака той, след което погледна обвинително другия си дядо и попита: – Да не би това да е някаква особеност на английските момичета?

– Че могат да те замъкнат в леглото си ли? Или че и след като те замъкнат там, пак може да не поискат да се омъжат за теб?

– Да, това.

На стареца като че ли му стана много смешно, поне на Дънкан му се стори така, но той все пак се съдържа и отговори:

– Няма как да го знам. Честно казано жените, които искаха да ме замъкнат в леглото си, не бяха чак толкова много.

Арчи не беше толкова съдържан. Той се присмя на Невил.

– Защо това не ме изненадва?

Думите му заслужиха строг поглед и ново изсумтяване. На всичко-то отгоре за малко не им костваха лампата, тъй като маркизът си тръгна с нея. Но се върна, остави я на най-близката масичка в коридора и обясни студено:

– Заради момчето, да не си счупи врата. А на сутринта ще обсъдим това, което ми прилича на предизвикателство.

– Последните думи изрече, вторачил поглед в своя сват. Но вместо да се развесели още повече, този път възрастният шотландец трепна. Внукът му не забеляза и попита:

– Какво предизвикателство?

– Това, за което току-що се оплака, че не разбираш – отвърна Невил.

Разговорът бе станал прекалено загадъчен за упоения мозък на младежа, затова дори не се опита да го проумее. Той измина, залитайки, последните няколко крачки до помещението, което бе нарочил за своята стая и след като отвори вратата, успя да падне, този път на меко легло. Утре щеше да се притеснява дали наистина е неговата стая. Възползва се, че никой не му извика да става и тутакси заспа.

Когато се събуди следобед на другия ден – толкова дълго бе спал – както при предишното пиянство, видя край леглото си някакъв човек. Беше Арчи и макар да се преструваше на заспал, Дънкан го познаваше

достатъчно добре, за да се ориентира в обстановката. Усети комичността на ситуацията, въпреки блъскащите в главата му чукове. И в двата случая се бе опитал да се удави в алкохола.

Дядо му отвори едното си око, погледна го и каза почти същото:

– Ти се напи здраво, когато се сгоди за момиче, което не искаше, и сега го направи отново, когато искаше, но не можа да го направиш. Заслужава ли си да преживяваш целия този махмурлук, момчето ми, след като забравата е само временна?

– Не, изобщо не си заслужава. И ти ще съжаляваш, че си седял тук цяла нощ, за да ме попиташ за това, след като костите ти ще пукат после цяла седмица.

– Остави на мен да се тревожа за старите си кокали – отговори Арчи, като се изправи и се протегна.

И двамата чуха изпукването и звукът ги накара да се засмеят.

Дънкан се претърколи в леглото и седна на ръба. Направи го внимателно, но и това не помогна. Очевидно не бе спал достатъчно дълго, за да се пребори с всичкия алкохол в организма си. Най-добре щеше да бъде следващия път, когато реши, че пиенето е отговорът на всичките му проблеми, първо да накара някой да го застреля.

Арчи заяви смутено, без да сваля поглед от своя внук:

– Това може би трябваше да изчака, докато се почувстваш по-добре, но съвестта ми не го позволява.

– Ако възнамеряваш да ми крещиш, направи го шепнешком – отвърна Дънкан.

Дядо му трепна.

– Крясъците, които ще последват, най-вероятно ще излязат от твоята уста.

Тези думи привлякоха вниманието на младежа.

– Съвест, така ли? Добре де, какво те притеснява?

– Че приемаш така тежко отказа на момичето.

Дънкан повдигна вежди, но това му причини болка. Опита се да се намръщи, но отново последва болка. Най-сетне просто отпусна назад и измърмори:

– Нима очакваш да се зарадвам, че тя не ме обича така, както я обичам аз?

– Значи си сигурен, че я обичаш по този начин?

– Щях ли да поискам ръката ѝ, ако все още гледам на нея само като на приятелка?

– Да, страхувах се, че ще го направиш, само и само да приключиш

по-скоро с женитбата. – Арчи въздъхна. – Но последното, което чух от теб, беше, че тя е за теб само приятелка.

– И наистина беше такава... тогава. И знаеш ли къде е иронията? Именно твоето настояване, че мъжете и жените не могат да бъдат приятели, ме накара да погледна на нея по друг начин. И открих, че това, което виждам, ми харесва, и то много. Беше ми много трудно да стоя мирен, когато съм до нея.

Възрастният шотландец затвори очи и въздъхна отново.

– В такъв случай трябва да ти се извиня. Страхувам се, че отказът ѝ е повлиян от мен.

– Не говори глупости – възпротиви се неговият внук. – Не може да си променил чувствата ѝ.

– Не, но с разговора, който проведох с нея, може би съм я убедил да не признава истинските си чувства.

Младецът застина и впери поглед в дядо си.

– Какъв разговор?

– Миналата седмица, когато я видях в Оксбоу. Предупредих я, че може да отидеш да ѝ поискаш ръката, ако успееш да се отървеш от момчето на семейство Рийд, но ще го направиш, защото си объркан.

– По дяволите! Казал си ѝ, че не изпитвам към нея нищо повече освен приятелство?

Арчи сякаш се смали, макар тонът на внука му да не беше чак толкова строг.

– Да, но бях убеден, че е точно така, след като ти сам ме увери в това. Не исках двамата да допуснете такава сериозна грешка, защото мислите, че бракът може да се гради само върху приятелството.

Намръщеното лице на внука му внезапно се разтегна в широка усмивка, когато осъзна за какво точно става дума.

– Но това означава, че тя наистина ме обича, нали?

– Да, има такава вероятност.

– Повече от вероятност. Давам си сметка какъв глупак съм, задето не послушах сърцето си, след като знам, че тя изпитва нещо повече от приятелство към мен. Но снощи позволих думите ѝ да ме лишат от разум.

– Ще поговоря с нея, момчето ми – заяви възрастният шотландец. – И ще ѝ обясня, че съм грешил.

– Не – поклати с усмивка Дънкан. – Тя има нужда да бъде убедена, че наистина я обичам, и ако аз не мога да го направя, значи не я заслужавам.

– Значи ще ми простиш намесата?

– Не се тревожи, Арчи, знам, че си го направил за добро. Колкото до проклетото главоболие, което ми пречи да отида при нея още на минутата... Да, за съпричастността си с него можеш да се измъчваш още известно време от чувство за вина.

Арчибалд изсумтя и се запъти към вратата.

– Ако ще се измъчваш недостойно, тогава ще те оставя да страдаш на воля от собствената си глупост – заяви той и затръшна вратата. Знаеше много добре, че стенанията ще продължат и след неговото излизане.

ГЛАВА 54

Разбира се, не успя да мигне. Не беше и мислила, че ще заспи, както не бе заспала и предишната нощ. Странно как разбитото сърце кара ше човек да се измъчва, да анализира, да фантазира всякакви възможности и в крайна сметка пак да си остане все така разбито. А беше достатъчно сърцето да се смили над тялото и да не обръща известно време внимание на мъката си, за да му даде възможност да поспи.

Този път младата жена се опита да чете, като донесе в стаята си книга, която многократно досега ѝ бе помагала да заспи. Сега обаче не се получи. Всъщност, нима наистина бе вярвала, че ще има някакъв ефект? Когато съзнаваше, че най-вероятно щеше да изгуби дори приятелството на Дънкан? Как след всичко случило се, онова, което ги свързваше, щеше да остане същото, как, след като той бе се опитал да го превърне в нещо повече, без да изпитва истинските чувства, нужни за такава трансформация?

Той заблуждаваше сам себе си и при този процес за малко не бе заблудил и нея, но само защото ѝ се искаше да вярва, че е възможно да я обича. Заради това бе забравила някои важни факти, като например, че не беше от перспективните за женитба девойки, нито от жените, способни да завъртят главата на мъжа, че не притежава хубост, която би могла да привлече красавец като Дънкан. Беше изгубила здравия си разум само заради няколко целувки и...

Е, те наистина не бяха приятелски целувки. И любенето не беше приятелски акт. Но – и точно това бе пренебрегнала – такова бе нейното мнение, женско мнение. Мъжете очевидно гледаха на тези неща по съвсем различен начин.

Ето, че отново бе започнала да анализира и да става все по-мрачна и по-мрачна, макар че фактите просто нямаше да се променят. Стана от леглото и закрачи из стаята. Спря край прозореца, дръпна завесите, но луната се криеше и навън нямаше никаква видимост. Може би една дълга разходка... Не, тогава щеше да се наложи да се облече отново, да остави на лелите си бележка...

Приближи се до камината, която поддържаше приятна топлина в спалнята. Щеше да изгаси напълно огъня и лампите. Но снощи пълната тъмнина не ѝ бе помогнала. В такъв случай щеше да изпие чаша топло мляко. Беше готова да опита всичко, само и само да престане да мисли.

Наметна пеньоара, слезе към кухнята и не след дълго се върна в стаята си. Млякото не я бе направило по-сънлива. Все още беше напълно разбудена, но се разбуди още повече, когато отвори вратата и видя Дънкан, седнал на леглото ѝ.

Не повярва на очите си. Въображението ѝ го беше довело тук, дори му беше свалило наметката, защото знаеше как топлината започваше да му се струва прекалено голяма, малко след като влезеше в помещението. Видението бе плод единствено на желанието ѝ. Той не беше реален.

– Тъй като днес стана късно, докато се почувствам във форма да дойда – обясни той, – реших да изчакам да стане наистина много късно, така че този път да няма опасност лелите ти да надничат през прозореца. Разбира се, досетих се как ще се добера до теб, без да събудя цялата къща, едва когато ти се появи на прозореца.

Именно акцентът, който знаеше, че не би могла да имитира с такава точност, я убеди, че образът му не бе проява на собственото ѝ въображение, и той е напълно реален.

– Влязъл си през прозореца?

– Да, и ми беше дяволски трудно да го достигна. Онова дърво отвън не желаше да ми помогне. Мисля, че счупих няколко клона.

Погледна я виновно. Сабрина бе все още прекалено обърквана от погледите му, за да мисли ясно.

– Но... защо?

Младежът стана от леглото, приближи се и затвори вратата зад нея. Тя не си даваше сметки, че продължава да я държи отворена. Побърза да се отдалечи и отиде до камината. Беше се развълнувала неимоверно. Това не го смути. Последва я отново и я хвана за ръката, за да не ѝ позволи да се отдалечи втори път.

– Дойдох тук готов да се посрамя, ако греша, но трябва да ти кажа, Сабрина, че това, което изпитвам към теб, не е вече само приятелство.

Младата жена въздъхна. Знаеше много добре, че няма да успее да запази самообладание, ако той се опита да я убеди в любовта си – тя бе съвсем наясно, че той се заблуждаваше. Предупреждението на Арчибалд се бе запечатало здраво и в съзнанието и в сърцето ѝ.

„Той иска да си му под ръка, това е всичко. И вече показва на какво е готов, само и само да си осигури близостта ти, като те покани на празненството, макар то да означаваше да си навлече и нежеланото присъствие на Офелия заради това. Щеше да те вземе да живееш в Съмърс Глейд, ако не беше неблагоприятно. И мисля, че ще се ожени за теб, само и само да те има постоянно край себе си. Толкова цени твоето

приятелство. Но е само това. Не се заблуждавай, че в чувствата му има нещо повече. В противен случай и двамата много ще съжалявате.“

Опита се да държи тези думи като щит сега, когато Дънкан продължи:

– Арчи призна какво ти е казал, но той греши...

– Не – прекъсна го младата жена. – Мразех го, задето ми го казва, но е прав, ние...

– Почакай малко и ме остави да довърша – смърти я леко Дънкан. – Нямах предвид намеренията му – те са били напълно благородни. Имах предвид, че предположенията му са били погрешни. Наистина преди това му бях казал, че сме само приятели и тогава истината бе такава. Чувствах към теб близост, която не бях изпитвал към никого друго дотогава. И наистина, не мислех за теб по друг начин, докато Арчи не се опита да ме убеди, че жените и мъжете не могат да бъдат приятели, че сексът ще застане на пътя им. Именно след този разговор започнах да гледам на теб като на нещо повече от приятелка, като на хубавото момиче, което си. Можеш да виниш Арчи, ако искаш, но аз не обвинявам никого за това, което чувствам сега към теб. Вече не е същото, което беше.

Беше по-болезнено, отколкото бе в състояние да си представи, тъй като й се искаше страшно много да му повярва... Но не можеше. Арчи имаше право, Дънкан искаше просто тя да му бъде под ръка и това бе единственият начин да го постигне. И току-що го бе казал сам, че чувствал към нея близост, която не бил изпитвал никога дотогава. Тя беше най-добрата му приятелка, но тъй като беше жена, се опитваше да го нарече другояче.

Девојката се обърна с гръб към него и се загледа в огъня.

– Точно това е, което беше – промълви тъжно тя. – Ти просто осъзна, че не съм така достъпна, както ти се иска, че не можеш да ме посещаваш всеки път, когато пожелаеш, че не можеш да ме будиш посред нощ, за да споделиш с мен мислите си. Не...

Смехът му прекъсна думите й. Дънкан неочаквано я прегърна изотзад.

– И какво като е посред нощ?

– Знаеш какво имам предвид. Не можеш да се катериш всяка вечер по дърветата. А съседите ще започнат да клюкарстват по наш адрес, ако започнем да се виждаме толкова често, колкото ти се иска. И именно защото го съзнаваш, ти...

Ръцете му я стиснаха, за да я накарат да замълчи.

– Твърдоглаво момиче си, затова ще говоря съвсем ясно. Всеки път,

когато те видя сега, искам да те притисна в обятията си и да те любя. Наистина ли смяташ, че това има нещо общо с приятелството? В момента се боря със себе си, за да не те целуна. Сабрина, ценя много факта, че първо бяхме приятели и искам да вярвам, че ще бъдем винаги такива, но вече имам нужда да бъде нещо повече от това за теб. Искам да бъда твой любим, твой защитник, да се грижа за теб и да бъда твой приятел, но мога да бъда всичко това единствено само ако се омъжиш за мен.

– Убиваш ме – промълви задавено младата жена.

Дънкан я завъртя с лице към себе си.

– Погледни ме! Нима ти приличам на човек, който не знае какво иска? И ако ми отговориш отново с „не“, кълна се, ще те закарам насила в планината и ще живея с теб в грях. След като имаме деветдесет деца, предполагам, ще можеш да ми кажеш дали те обичам така, както знам, че те обичам.

– Имах предвид, че не мога да дишам.

– О! – промълви той, но в този момент долови блясъка във виолетовите ѝ очи и се засмя, като я притисна отново в прегръдките си. – Вече ми вярваш.

Това не беше въпрос, но тя все пак отговори:

– Всеки мъж, който иска да има толкова много бебета от мен, трябва да ме обича.

– Обичам те до болка!

Сабрина обхвана лицето му между дланите си, надигна се и го целуна нежно.

– Не, боли само когато не можеш да споделиш любовта си. Сега ще я споделим, Дънкан.

– В такъв случай, надявам се, си разбрала, че не мога повече да се съпротивлявам.

Започна да я целува. Устата му се сля жадно с нейната. Това бе кульминацията на неизреченото чувство на безсилие, отдушник на безнадеждността, измъчвала ги прекалено дълго. Страстта им избухна незабавно, но тя бе примесена с толкова радост и облекчение, че беше по-скоро тяхното чувство, само на двамата, единствено и неповторимо.

На младата жена ѝ се искаше да се смее от щастие, но не искаше да се лиши от целувките му. Той явно изпитваше същото, тъй като устните му се разтегнаха в усмивка, която не успя да съдържи, като същевременно продължаваше да я целува.

Отпуснаха се едновременно на колене върху килима пред камината, без да отделят устни, без да си пускат ръцете. Леглото, което се

намираше само на няколко крачки, бе прекалено далеч за страстта, която ги изгаряше. Дори събличането не трябваше да раздели устните им. Затова нямаше нищо чудно, че наред с дрехите наоколо изхвърчаха и няколко копчета.

Горещината от огъня, горещината от допира на голата кожа на телата им, мекотата на килима спомагаха за получаване на бързо удовлетворение, но Дънкан продължаваше да го отлага. Първия път се бяха любили в пълен мрак. Сега имаше достатъчно светлина и нямаше да е нормално да не иска да достави наслада и на очите си, а не само на ръцете и устата чрез жената, която обичаше.

– Радвам се, че тази красота е била скрита толкова добре. Ако другите мъже се бяха досетили, несъмнено щеше да се образува опашка от желаещи да ти направят предложение.

Сабрина се изчерви, но смущението ѝ беше повече от приятно. Винаги бе смятала, че е по-скоро пухкава, дори да беше точно там, където трябва. Очите му обаче говореха, че за него е свършена. Дланите му правеха същото като мачкаха, галеха, стискаха, когато страстта достигаше почти непоносими висини и успокояваха в желанието му да удължи прелестните мигове. През цялото време устата му действаше неуморно по гърдите ѝ, устните, шията, ушите.

Двамата бяха все още на колене, затова тя се изненада, когато нейните колене се отделиха внезапно от пода. Дънкан я хвана за хълбоците и я повдигна към възбудения си член. Изненадата се примеси с очарование. Постава един подир друг двата ѝ крака около кръста си и тя осъзна смаяно, че се готвеше да я люби така, докато той проникваше бавно в нея.

Притисна се здраво към него с ръце и крака, макар това да не беше необходимо – той контролираше напълно тежестта ѝ, държеше я и насочваше движенията ѝ. Контролираше също така бързината и дълбочината на проникване – бавно, силно, но не достатъчно дълбоко. Едва когато усети, че тя е на път да получи оргазъм, проникна напълно в нея; толкова дълбоко, че изтръгна вик на удоволствие, но, слава Богу, той бе заглушен от целувките му.

Сабрина се усмихна, когато той най-сетне легна на килима и я притисна към гърдите си.

– Нямах предвид точно този начин.

Младият мъж се засмя.

– Знам.

Продължаваше да я милва нежно, като нещо безкрайно скъпо,

което му принадлежеше. Тя все още не се чувстваше уморена, но сега вече бе доволна от това. Щеше да бъде щастлива да се сгуши в обятията му за цяла нощ.

След малко обаче подуши въздуха и каза:

– Би било добре да си извадиш обувките от огъня, особено ако все още са на краката ти.

Първата му реакция беше да се изсмее. Забележка, изречена така изведнъж, уж между другото, прозвуча наистина странно. Но след това той също усети мириса на горяща кожа и се надигна незабавно.

– Не са на краката ми, но ще ми трябват, за да се прибера вкъщи. – С кисела физиономия той издърпа изпускащата дим обувка, която се бе озовала прекалено близо до огъня. – Утре ще се оженим, за да мога да си свалям както трябва обувките, преди да си легнем. Невил специално е разрешил, така че няма нужда да отлагаме.

– Не – заяви младата жена.

– Не ли? – изрева Дънкан и се хвърли отгоре ѝ, като я прикова към килима. Мислеше, че притежава още по-убедителни доводи.

– Не – повтори усмихнато тя. – Ще оставим лелите ми да уредят всичко около тази венчавка. Те я планират от години. Няма да им отнема този ден, техния ден, и възможността да се похвалят пред приятелките си колко подходяща партия съм си намерила.

– О – промълви със съжаление младежът. – И колко време ще отнеме това?

– Най-малко две-три седмици.

Той изпъшка.

– Не можем ли да се измъкнем и да се оженим набързо, а после да се върнем и да се венчаем отново?

– Не, няма да е същото, но ще уредя да се направят известни поправки на покрива на къщата.

– Страх ме е да поставям под въпрос това, но какво общо имат покривите с венчавката?

– Почти нищо, но така пред прозореца ми ще има стълба, докато се оженим.

Той я дари с усмивка, искряща от любов.

– Но нали ще ми пазиш обувките?

– О, със сигурност. Може дори да поддържам стаята си по-студена, заради теб.

Дънкан се засмя.

– Шегуваш се, но никога няма да имаш нужда от огън, когато съм

до теб, обещавам.

– Не се шегувах. Разчитах, че ти ще ме топлиш.

ГЛАВА 55

Следващите седмици се заточиха бавно за Дънкан, но не бяха неприятни, тъй като прекарваше повечето време със Сабрина. Единственото, което помрачаваше щастието му, беше нетърпението да я направи своя съпруга, преди да се е случило отново нещо, което да попречи. Това не бе напълно безпочвено опасение, но то нямаше нищо общо с дамата на сърцето му.

Тя го бе уверила, че го обича и бе осъзнала този факт дори преди него самия. Така че младият мъж нямаше съмнения в това отношение, само беше смаян поради собствената си слепота, която не му бе позволила да види това по-рано. На пътя им се бяха изпречили толкова много препятствия, че той щеше да се успокои напълно едва след осъществяването на венчавката.

Беше забавно обаче да наблюдава непрекъснатите препирни между нейните лели и двамата му дядовци, тъй като всеки един от тях имаше своя собствена представа за това как трябваше да протече великото събитие. Особено забавно беше, че лелите излизаха победителки абсолютно във всеки спор... Освен в онези, които водеха помежду си.

Сватбената церемония щеше да се състои в Съмърс Глейд, тъй като само имението бе достатъчно голямо да побере всички гости от дългия списък, който включваш цяло Оксбоу. Невил едва не загуби свяст, този път – наистина, когато разбра, че всички съседи, на които бе успял да не обръща внимание през годините досега, щяха да нахлуят в дома му.

Беше се противил дълго и гръмогласно на това предложение, но тъй като и Арчи бе на мнение, че „колкото повече, толкова по-весело“ и следователно не го подкрепи, той бе победен.

Старият маркиз дълго мърмори по този повод, докато Сабрина не му каза:

– Гледайте на това по следния начин. Те можеха и да ви изключат от списъка с гостите, като се има предвид, че не сте били в особено добри отношения в продължение на доста години.

– В собствения ми дом?

– Разбира се. Нали не смятате, че дребна подробност като тази е в състояние да спре лелите ми?

За всеобщо учудване той избухна в смях и отговори:

– Почти съжалявам, че изпуснах караницата.

Младата жена премигна и се засмя на свой ред. И, за съжаление на Дънкан, след това двамата станаха добри приятели.

Арчи, който все още се чувстваше неудобно заради злополучното си вмешателство, не скъпеше похвалите си към Сабрина, но тя го бе накарала само с няколко думи да се успокои и сега двамата също бяха в приятелски отношения. Ако Дънкан не успееше буквално да я измъкне, за да могат да останат за малко насаме, двамата му дядовци я обсебваха, щом се появеше в Съмърс Глейд.

Но сватбеният ден на младия шотландец най-сетне настъпи и за разлика от предходния, от който се бе страхувал до дъното на душата си, очакваше този с неописуем възторг. Рейфиъл пристигна за тържеството и се отдаде на досадния си навик да се задява със своя приятел и да настоява, че през цялото време е знаел кой хомот ще предпочете да надене.

Дънкан приемаше всичко в най-добро разположение на духа. Не мислеше, че нещо беше в състояние да го ядоса този ден, толкова щастлив се чувстваше. Но все пак се намери такова нещо...

Той беше в стаята си и се обличаше за венчавката или, по-точно, беше оставил това на своя личен камериер, за негово безкрайно, щастие. Арчи също беше вътре, за да му прави компания или, както се бе изразил той, да го „отвлеча от притесненията, характерни за всеки младоженец на сватбения му ден“. Неговият внук обаче го увери, че не се чувстват ни най-малко нервни.

Но затова пък нетърпението му даже се бе увеличило още повече, тъй като през последните четири нощи не бе изкачвал стълбата към спалнята на Сабрина. Не защото не бе искал, а защото тя бе стояла всяка една от въпросните вечери до късно със своите лели, за да провери с тях някои последни приготовления за сватбата, а той не желаше да я изтощава, като я кара да будуват дори до още по-късно. Но определено не му беше лесно да стои настрана и сега се надяваше искрено да прояви достатъчно търпение и да не я замъкне към стаята си веднага след приключването на церемонията.

И тогава пристигна Невил.

Поведението му се бе променило значително, откакто Дънкан бе обявил, че ще се жени за Сабрина. Като се изключи мърморенето му от време на време, че сега ще трябва да се примирява редовно с изискванията на Алис и Хилари Ламбърт, той изглеждаше истински щастлив заради своя внук, а отношението на младежа към него също бе променено... поне за пръв поглед.

Той не беше вече толкова вдървено официален или студен в присъствието на маркиза, макар това да се държеше изцяло на Сабрина. Дънкан просто нямаше повече място за гняв в сърцето, тъй като го изпълнила с невероятна радост. Това не означаваше, че бе простил на дядо си, задето не бе съществувал в живота му само допреди няколко месеца – просто нямаше намерение да позволи на обидата да помрачава щастие, което изпитваше в момента.

Невил не остана дълго. Беше дошъл само да предупреди, че мигът приближава, сякаш внукът му не поглеждаше непрестанно към часовника, и да каже няколко мъдри слова. После добави, но така и не се разбра дали на шега или не, тъй като изражението му беше напълно сериозно:

– Моят съвет към теб е същият, който ми даде моят баща, когато се ожених за баба ти. Обичай съпругата си, но не ѝ позволявай да те върти около кутрето си. А ако все пак го прави, поне се наслаждавай на това.

Арчи се засмя. Дънкан също се усмихна, но след излизането на маркиза, на лицето му изглежда се изписа това, което все още изпитваше към него, поне достатъчно, за да го забележи възрастният шотландец, който отбеляза:

– Старото копеле започна да ми харесва, след като се уверих лично, че намеренията му към теб са най-добри. Но мисля, че е време да ти каже едно-две неща, които не знаеш.

На Дънкан не му стана особено приятно.

– Точно днес ли избра да говорим за Невил.

– Според мен няма по-подходящ момент от този, момчето ми. Или се лъжа, като мисля, че все още не си го приел като твой близък роднина? А той ти е точно толкова близък, колкото съм и аз.

– Да, но с една огромна разлика, Арчи. Ти беше до мен през целия ми живот, съветваше ме, наказваше ме, когато се налагаше, учеше ме...

Не успя да довърши мисълта си. Емоциите го задавиха отново – непоносимо беше да мисли, че Невил не бе проявил интерес към него поне колкото да му пише, камо ли да се запознаят лично, преди да настъпи моментът да получи обещания наследник.

– Оох, момчето ми! – Възрастният шотландец се приближи и го прегърна през раменете. – Не знаех, че това е причината за гнева ти. Мислех, че е само задето трябваше да дойдеш да живееш тук.

– Ако не бях дошъл тук, Арчи, никога нямаше да се запозная със Сабрина, така че вече нямам нищо против това. Дори очаквам с нетърпение да се заема със задълженията си тук. Безделието не ми подхожда никак, както знаеш.

Арчи кимна.

– Не може да се каже, че Невил не искаше да дойдеш тук много порано. Защото искаше. Решението бе на майка ти – да чувстваш стабилността, която идва, когато човек израства в един дом. Невил предпочиташе този един дом да бъде тук, в Англия, но баща ти нямаше да се съгласи никога и с право. Невил се примири, тъй като това бе в твой интерес.

– Но все пак разстоянието не е такова, че да прави посещението невъзможно, Арчи. Ти пътува дотук, дори на твоята възраст, а Невил не е бил по-стар от теб, когато съм се родил. Но той не дойде нито веднъж, поне да се запознаем, нали? Започнах да съществувам за него едва когато стана време да ме доведе тук, като поредния екземпляр от проклетата си колекция от произведения на изкуството.

Горчивината вече преливаше и от тона, и от изражението. Арчи знаеше за нейното съществуване, макар и заровена дълбоко в душата на внука му, дори бе изпитвал известно задоволство от този факт, тъй като не желаше да дели обичта на момчето с друг, Но бе започнал да осъзнава колко егоистична бе тази постъпка от негова страна.

– Идвал е, момчето ми, и то неведнъж – отвърна простичко той.

Дънкан застина.

– Кога? Когато съм бил съвсем малък, за да си спомням?

– Не, никога не е стигал до нас. При първите му два опита го връщаше лошото време. Третия път се разболя толкова зле, че едва не умря. И оттогава не може да пътува изобщо при студено време, дори при тукашния смехотворен студ. Да не би да мислиш, че му харесва да стои в тези горещи стаи? Не, в тях се чувства също толкова неудобно, колкото и ние, но лекарите не са му оставили никакъв избор. И всичко това само заради желанието му да се запознае с единствения си внук.

– По дяволите, защо не ми го каза! – избухна младежът.

– Вероятно защото не е предполагал, че това те измъчва. И аз не му помогнах особено, като му обясних, че именно задължението да дойдеш да живееш тук те прави такъв. Но ти винаги си заемал първостепенно място в мислите му, моето момче. Майка ти го държеше в течение на твоето развитие, а после принуждаваше мен да го правя, в противен случай не ме оставяше на мира.

– Връщам се – едвам успя да изрече Дънкан през буцата, заседнала в гърлото му, и се насочи към вратата.

– Моето рамо е достатъчно широко... – започна дядо му, но бе пресечен.

– Лъжеш се.

Арчи се засмя. Беше доволен, че изясни и това недоразумение. Смяташе, че внук му просто имаше нужда да остане за малко насаме. Той обаче се нуждаеше от нещо повече.

Завари Невил, който точно излизаше от личната си дневна, за да слезе на първия етаж за церемонията. Той понечи да каже нещо, но младежът не му даде възможност да го направи. Притисна немощното тяло в прегръдките си като да бе на дете и го прегърна предпазливо, макар и с много чувство, и всичката му мъка, гняв и горчивина изчезнаха при този прост контакт.

Маркизът се изненада толкова, че в първия момент не знаеше какво да прави със собствените си ръце, но това не трая дълго. Развълнува се толкова силно, че очите му се насълзиха. Той не беше от хората, които обичат да показват чувствата си, но тази прегръдка означаваше изключително много за него.

Когато се отделиха един от друг не се почувстваха ни най-малко смутени – напротив, бяха широко усмихнати. Такова облекчение беше да признаят простия факт, че милеят един за друг. Никакви думи не можеха да го кажат по-ясно.

Въпреки това Дънкан изрече:

– Иска ми се да се бяхме запознали по-рано. Ще се чувствам ограбен, когато си отидеш.

Дядо му се усмихна.

– В такъв случай нека използвам една от цветистите фрази на Арчибалд и да заявя, че не е нужно да се косиш по този повод. Възнамерявам да поживея още няколко години.

Младежът се усмихна.

– Решението зависеше единствено от теб, нали?

– Ами, май е точно така – призна маркизът. – От много време не съм имал причина да се вкопчвам в живота. Започвам да мисля, че това в голяма степен е причина за влошаването на здравето ми до степен да не очакват да доживея края на годината.

– Както разбирам вече се чувстваш по-добре?

Невил му намигна.

– Не го казвай на Арчи, но съм решил да го надживея.

И двамата се разсмяха.

ГЛАВА 56

Ожениха се сред кръг от приятели и роднини. През този ден се проляха малко сълзи, но прозвучаха и смехове. Това бе щастливо събитие за всички и лелите на Сабрина дори успяха да не се карат... прекалено много.

Чуха Хилари да казва на Невил след втората чаша шампанско:

– Е, ако не беше отказал да ни пуснеш да я видим след избухването на скандала, може би нямаше да се стигне дотам.

– Дъщеря ми беше болна през онова лято. Не се виждаше с никой друг освен с лекаря си.

– И нима не можеше да ни обяснят това? Вместо да затръшват вратата в лицето ни?

– Дяволите да го вземат, ама вие, жените, преувеличавате страшно много. Никой не ви е затръшвал вратата, въпреки че сега ще се постарая мистър Джейкъбс да се научи да го прави.

Хилари изсумтя презрително, но усмивчицата ѝ не убягна на Сабрина. Нито пък на Алис, която отбеляза шепнешком:

– Както виждам, отсега нататък тя ще го подръпва редовно и с най-голяма радост за брадата. Това ще е добре за него – ще прибави малко сол към живота му.

Племенницата ѝ се усмихна широко.

– Като стана дума за сол, се сетих нещо – забелязах, че Арчи на няколко пъти те накара да се изчервиш. Струва ми се, че те харесва, лельо Алис.

– Хмм, този човек би флиртувал с всичко, което носи пола – отвърна Алис, но погледът ѝ блесна.

– Аз пък не съм толкова сигурна в това – възпротиви се Сабрина. – Всъщност няма да се учудя изобщо, ако в най-скоро време на леля Хилари ѝ се наложи да живее съвсем сама, бедната.

– О, не се тревожи за сестра ми. Тя взе решение още преди години да изживее максимално пълно живота си, което включва да опита повече от него, отколкото се полага на една стара мома.

– Да не искаш да кажеш...

Младата жена не събра смелост да довърши мисълта си.

Леля ѝ кимна.

– От години се среща с онзи симпатичен вдовец, който живее близо

до Манчестър, сър Нортън Еймсли. И несъмнено ги оставихте на сухо, когато неотдавна преместихте онази стълба от твоята страна на къщата.

Сабрина се изчерви и не само заради току-що чуто, че леля й Хилари се среща тайно с любовници. Забележката на Алис означаваше, че обясненията за нуждата от поправка на покрива не бяха заблудили двете й лели.

– Защо не се оженят?

– Защото не иска да ме остави, а аз отказвам да живея с нея и съпруга ѝ. Но най-вероятно сега, след като ти се омъжи така добре, ще презгледаме нещата – заяви с усмивка Алис.

И племенницата ѝ не се усъмни и за момент, че тя мислеше отново за Арчибалд Мактавиш. А ако станеше така, Алис щеше да се погрижи Арчи да идва често в Англия и това щеше да направи Дънкан щастлив.

Но преди да успее да каже нещо по този повод, съпругът ѝ – Божичко, колко хубаво беше да мисли за него вече като за свой съпруг – се приближи, за да я отведе в балната зала, където бе протекла, церемонията и сега се сервираше почерпка за гостите.

Младата жена остана с впечатление, че намерението му бе да се измъкнат, за да не се налага да изтърпят още една серия поздравления. Но от тях се очакваше да останат поне още няколко часа на тържеството.

Той обаче наистина я поведе към стълбището. Затова се разочарова, когато видя, че двамата му дявовци са седнали в подножието на стълбата. Сабрина също се изуми от факта, че ги намериха точно там. Те водеха приятелски – или не толкова приятелски, трудно беше да се определи точно – спор за нещо.

Поводът за недоразумението се изясни веднага, тъй като, щом ги видя, хванати за ръце, Арчи се обърна към внука си:

– Каж ми. Първото ви дете ще се роди преди края на тази година.

– Дори по-скоро, ако ми направите път – отговори Дънкан. Арчи се засмя и се изправи, Сабрина се изчерви силно, а маркизът завъртя очи тавана, но младият мъж не бе свършил. За изненада на своите дявовци, поне на Арчи, той додаде: – Но това няма да има кой знае какво значение, когато дойде първото дете. Време е да научите, че няма да делея семейството си, както сте го планирали. Вие сте създали всичко това и имате наследник, способен да се погрижи за нещата. Когато някой от моите наследници бъде готов да поделител отговорностите с мен, ще му дам възможност да го направи. Затова престанете да се тревожите и отсега нататък оставете притесненията на мен.

Не им даде възможност да оспорят казаното. Все така без да пуска

ръката на Сабрина, той мина между двамата и заизкачва стълбите.

Но чу как Арчи измърмори зад гърба им:

– Аз ти казах, той достоен наш наследник.

– Нищо такова не си ми казал. Доколкото си спомням аз го казах – отвърна самодоволно Невил.

– Е, аз си го мислех – възпротиви се неговият сват.

Сабрина пошущна в ухото на Дънкан:

– Добре се справи.

Той се спря, колкото да я целуне – собственически, с чувство, и попита дрезгаво:

– Така ли мислиш? В такъв случай се питам какво е мнението ти относно това, което смятам да направя още сега, тъй като, честно казано, много ми липсваше.

– Но нали ме виждаше всеки ден – отбеляза тя, неразбрала правилно думите му.

– Да, виждах те, но същевременно не те виждах.

Останалото бяха още целувки. Не, останалото започна, когато я преметна през рамо и продължи нататък по коридора към своята стая.

Сабрина си помисли, че това бе доста варварско от негова страна, но не го произнесе на глас. После се засмя. Интересно щеше да бъде да има планинец за съпруг, интересно и прекрасно. И единственото, за което продължаваше да се пита, бе дали някога щеше да свикне с мисълта, че мечтите ѝ наистина са се сбъднали.

КРАЙ

© 2000 Джоана Линдзи

Johanna Lindsey
The Heir, 2000

Сканиране: ???

Разпознаване и начална редакция: Xesiono, 2009

Редакция: maskara, 2009

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11230>]